

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ!

Αρ. $\frac{49}{169}$

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ από τους διὰ τὰς ἐξετάσεις
εἰς τὰς ξένας γλώσσας ἐν τῇ Σχολῇ

BERLITZ

Τὸ πιστοποιητικὸν BERLITZ θὰ βελτιώσῃ τὴν
κατάστασίν σας.
Μαθήματα τῶν ξένων καὶ ἰδιαίτερα ἐν τῇ Σχολῇ
καὶ κατ' οἶκον.

ΣΧΟΛΗ BERLITZ

37 Ὁδὸς Σταδίου 37—Ἀθῆναι

«ΦΑΜΑ»

ΑΕΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΕΝ ΔΙΟΝΥΣΩ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΥ Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ

Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΥΜΑΤΙΚΟΥ

ΙΑΤΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΒΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Κτίριον πληροῦν δλοὺς τοὺς δρους τῆς ὑγιεινῆς. Κεν-
τρικὴ θέρηανσις. Ρέον ὕδωρ εἰς ὅλα τὰ δωμάτια. Ἐξέ-
σαι αεροθεραπείας. Ἀκτίνες Röntgen. Κλῖναι Α', Β'
καὶ Γ' θέσεως.

Ἐφαρμογὴ δλων τῶν νεωτέρων μεθόδων διαγνώσεως
καὶ θεραπείας τῶν νοσημάτων τοῦ πνεύμονος.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ διευθυντῇ ἱατρῷ

Ἐνδριπίδου 11β Ἀθῆναι. Τηλ. 51-74.

Μία μοντέρνα Ἰσάντα
ὑπεριέχει, ὑπὸ τὰ ὑπὸ τὰ

ΠΑΝΝΟΚΑΚΗ ΥΙΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΟΣΜΟΣ

FULLCVERS ἄνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νεώ-
τερον καὶ ἐκλεκτόν.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ, ΓΑΝΤΙΩΝ
= ΚΑΙ ΓΡΑΒΑΤΩΝ =
ΣΤΑΔΙΟΥ 23Γ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Προμηθευθεῖτε τὰ παιχνίδια σας ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μας. Τι-
μαὶ ἀπολύτως ἐκτὸς συναγωνισμού.

Μ. ΜΟΥΛΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 7-ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΑΠΟΥΝΙ-ΚΡΕΜΑ-ΠΟΥΔΡΑ
EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΤ'ΙΣ)

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον Γρίο
διὰ τὴν τουαλέττα τῶν Κυριῶν.
Δίδουν ὠραιότητα, δροσερό-
τητα καὶ ἀπαλότητα εἰς τὸ
δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα γλυκύ-
τατο ὄσμου.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ (ΑΘΗΝΑΙ)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΕΤΟΣ Δ'—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 49 (169)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΗΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ

130
70
1
5
24
24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΘΑΛΕΣ ΑΛΕΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερ. Μ. D. STROY-
MBOE 261 W. 5th St New-York U.S.A., ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Chelkh Soltman Pacha, Alexandria καὶ ἐν Βελγικῇ Κοινὸν ὁ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ & P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικοὶ Πρόκτορες ἐν Ἀμερ. κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δύνῃ ἀπευθύνανται οἱ ἀναγνώστες

Απο Οἱ Βλέπε Καὶ Ακούε

ΤΑ ΚΛΟΜΠ

Ὁ ἀστυφύλαξ διατρέχων τὸν
κίνδυνον νὰ κακοποιηθῇ, εὐρισκί-
μενος στὴν ἀνάγκη νὰ ἀμυνθῇ,
πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ χρησιμε-
ποιῇ τὸ κλόμπ του. Τελευταία ἔ-
μεις παραχρησιμοποιοῦν τὰ...
κοντεράβδια τοὺς αὐτὰ οἱ κ. κ.
πόλις. Δοκιμάζου τὴν στε-
ρεότητα τοὺς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν
τῶν συμπολιτῶν, ἀνοίγουν πλη-
γὰς, σπάζουν κόκκαλα, τὸ ματώ-
νουν. Τὰ ἴδια συνέβησαν τὴν πε-
ρασμένην ἑβδομάδα κατὰ τὰς
συρράξεις ἀστυφυλάκων καὶ φοι-
τητῶν. Τὰ κλόμπ ἐχρησιμοποί-
θηκαν πλεον τοῦ δέοντος. Εὐχέ-
μεθα νὰ εἶνε τὸ τελευταῖον ἀνδρα-
γάθημα τῶν ἀστυφυλάκων αὐτῶν.
Ἐκεῖ βέβαια πέρασι τὸ ὅλο στὴν
Ἑλλάδα. Εἶνε ἀποτελεσματικὸν
φάρμακον γιὰ τοὺς Ἕλληνας. Δυ-
στυχῶς, οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ παρέ-
χουν εἰς μεγάλας δόσεις. Γι' αὐ-
τὸ πρέπει νὰ τοὺς γίνουσι σχετι-
καὶ συστάσεις, σχετικὴ διδασκα-
λία: — «Τὸ πτε ἐν μέτρῳ». «Δέρε
μὲ ρέγουλαν». «Χτύπα βραδέως»!...

ΚΑΚΙΣΤΟΝ ΑΛΛ' ΕΝΔΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Εἶτε δικαῖον ἔχουν, εἶτε ἀδικον οἱ
φοιτηταί, ὅλες αὐτὲς ἡ ἀναστατώ-
σεις ποὺ προκαλοῦν κάθε τόσο, ἀπο-
δεικνύουν, ὅσο κι' ἂν εἶνε θλιβερά, ὅτι ἡ
Ἑλληνικὴ νεολαία εἶνε γεμάτη
ζωή, γεμάτη σφρίγγος. Μὴ μορφαί-
τε, διαβάζοντες τὰς γραμμὰς αὐτὰς.
Σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὁ φοιτη-
τὴς εἶνε ζωηρός, καπετὰν παρσαρίας,
θερμόαιμος, ἐνθουσιώδης. Τὸν προτι-
μοῦμε τέτοιον παρὰ νερόθραστον, πα-
ρὰ νὰ πολιτικολογῇ καὶ νὰ παῖξῃ πρέ-
φα σὲ καφενεῖο. Διάβόλε!... Ἀντὶ
νὰ σωτῶνται ὑπὲρ τῆς καθαρειού-
σης μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀειμνήστο
Μιστριώτη, εἶνε χίλιες φορές προτι-
μότερο νὰ μάχεται γιὰ τὰ δικαῖά
του, πάντα δημοτικῶς, πάντα ἐνθου-
σιώδως, οὐδέποτε μίσητος, οὐδέποτε
σχολαστικῶς, οὐδέποτε νυσταλέως...

ΚΑΤΑΠΑΛΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΟΝ

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς συγκινεῖ ἐπίσης
σχετικῶς μὲ ὅλες τὰς φασαρίες εἶνε
καὶ ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τοῦ φοιτη-
τικοῦ κόσμου. Τὸ δυσκολώτερον πράγ-
μα στὴν Ἑλλάδα εἶνε νὰ συγκεντρώ-
σῃς μὴ-δὺν ντοκίμους νεοέλληνας
γιὰ μιὰ σύσκεψιν. Κι' ἂν τοὺς συγκεν-

τρώσῃς ὅμως, οἱ νεοέλληνας αὐτοὶ θὰ
διαφωνήσουν, θ' ἀρπαχθοῦν, θ' ἀλ-
ληλοφραγθοῦν. Μὲ τοὺς φοιτηταί συ-
νέβη κατὰ τὸ καταληκτικόν. Δύο χι-
λιάδες καὶ πλέον ἐξ αὐτῶν συγκεν-
τρώθηκαν στὸ «Τριάντον». Δύο χιλιά-
δες Ἑλληνόπουλα σύμφωνα σ' ὅλα
νὰ ζητήσουν τὸ δικόν τους, ν' ἀγω-
νισθοῦν, νὰ νικήσουν. Μέσα στὸ τέλ-
μα ποὺ ζοῦμε τελευταία καὶ γιὰ τὴν
κατάπτωσιν στὴν ὁποία βρισκόμαστε
ὡς λαός, ὡς φυλὴ, ὅλα αὐτὰ—παρὰ
τὰς θλιβεράς συνεπείας τῶν—μᾶς
συγκινούν ἐξαιρετικῶς, μᾶς ἐνθουσι-
άζουν. Καὶ ἡ χαρὰ μας θὰ ἦταν με-
γαλύτερη, ἂν εἴπαμε ἀπ' τὰς συρρά-
ξεις τῆς περασμένης ἑβδομάδος τὸ

ΠΙΣΤΙΝΙΕΣ

Οἱ «ὀμιλοῦντες» κινηματογράφοι,
ἀφοῦ παρουσίασαν στὴν ἀρχὴ μερικά
ἔργα καλὰ, ἀρχισαν τώρα ν' ἀνεβί-
ζουν καὶ σαβοῦρες.

— Καὶ ἔτσι τὸ Κοινόν τους ἀρχί-
ζει νὰ διαρρέῃ σιγά-σιγά, παρασυρό-
μενον πρὸς τοὺς ἄλλους κινηματογρά-
φους, οἱ ὅποιοι, γιὰ νὰ ἀλκύσουν, ἔ-
χουν, ἐκτὸς τοῦ προγράμματος, καὶ
διάφορα νοήματα.

— Τὰ εἰσιτήρια ὅμως τόσοσιν τῶν
μὲν, ὅσων καὶ τῶν δὲ εἶνε σχεδὸν ἰ-
σόπιστα γιὰ τὸν πολὺ κόσμον.

— Ἀναρίθμητες ἐκθέσεις ζωγραφι-
κῆς ἔχουν ἀνοίξει τὸν τελευταῖον και-

αῖμα, ἂν ὅλη αὐτὴ ἡ φοιτητικὴ κίνη-
σις καὶ δράσις ἔμεινε λευκή.

ΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Τὸ μελόδραμα ἀρχισε πάλι τὰς πα-
ραστάσεις του στὰ «Ὀλύμπια». Καὶ
ὅπως κάνει συγγά, μετακίνησε καὶ ὁ
φῆτος ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν ἐνὰ τετράκι,
καλὸν κατὰ τοὺς ἀκούσαντας, πρὶν
εἶναι δὲ κατ' αὐτὰς νὰ φέρῃ καὶ ἄλ-
λους ξένους καλλιτέχναι. Καλύτερα
ὅμως θὰ ἔκανε ἂν, ἀντὶ τῶν ξένων
πρωταγωνιστῶν—δὲνα σοὶ ὁ Θεός,
ἔχομεν ἀρκετοὺς καὶ καλοὺς Ἕλλη-
νας πρωταγωνιστάς—προσπαθῶν νὰ
δημιουργήσῃ ἕνα καλὸ σύνολο ἡθο-
ποιῶν, προσέχοντας καὶ ιδιαίτερώς
δευτερεύοντα πρόσωπα. Γιατί, ἀπὸ
τῆς ἀπόψεως αὐτῆς αἱ παραστάσεις
τοῦ μελοδράματος εἶνε κυριολεκτικῶς
ἀξιοθεήγητοι.

ρὸ στὴν πρωτεύουσα. Καθὼς φαίνεται
ὅμως ἀπὸ τὰς κρίσεις τῶν εἰδικῶν,
τίποτε τὸ ἄκακτον δὲν παρουσιάζουν.
— Οἱ ζωγράφοι μᾶς ἐκθέτουν ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἔργα ποὺ ἔμειναν
ἀπώλητα ἀπὸ τὰς προηγουμένας τῶν
ἐκθέσεων καὶ ἐλάχιστα νέα.

— Ἡ Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν ἔχει
ἀλλάξει τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐντε-
λῶς ὅλῃ, ἐσωτερικῶς τοῦλάχιστον,
γιατὶ ἐξωτερικῶς ἐξακολουθεῖ πάντο-
τε νὰ παραμένῃ ἐλκεῖν καὶ τρισα-
θλία.

— Ὅ,τι θέλετε, ὅτι ζητήσατε
ὅτι ἐπιθυμήσατε ὑπάρχει ἐκεῖ ἐκτε-
κὸν καὶ ἐν ἀφρονίᾳ.

— Ψάξτε φρέσκα κάθε κατηγορίας
καὶ... τιμῆς, κορεστὰ ἐλεγκτὰ, κυ-
νήρια, φρούτα κτλ. κτλ.

— Καὶ ὁ κοσμάκης φωνίζει, φωνί-
ζει, γεμίζοντας τὰς σακκούδας τοῦ
καὶ ἀδειάζοντας τὸ βαλάντιόν του.

ΠΡΟΣΕΧΟΣ

ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Ο ΠΕΡΙΠΛΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

ΕΝ ΥΠΟΠΤΟΝ ΕΝΤΥΠΟΝ

Ἐπειδὴ τὸ περιοδικὸν «Θεα-
τὴς» κυκλοφερεῖ ἐντυπον βεβαί-
ωσιν τῆς ἑταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ
Τύπου τεινύσαν νὰ παραστήσῃ
τὴν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ
τούτου ἀνωτέραν τῆς πραγματι-
κῆς πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἀνα-
γνωστικοῦ Κοινοῦ καὶ ἰδίως τῆς
Ἀθηναίικης Ἀγορᾶς καὶ τῶν ἀγ-
γελιωδῶν, πρὸς ἄγγραν ἀγγε-
λιῶν, ἀναγκασμέθα, ἂν καὶ μετ'
ἀπίστίας μας, νὰ δηλώσωμεν: α')
ὅτι ἡ βεβαίωσις τῆς ἑταιρίας τοῦ
Ἑλληνικοῦ Τύπου (ὁδεῖσα, ὡς
αὕτη βεβαίωσις, διὰ νὰ χρησιμεύ-
σῃ διὰ τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς
πρὸς εἰσαγωγὴν χάρτου ἀτελῶς)
ἀναγράφει ἀριθμὸν παραδιδόμε-
νων φύλλων τοῦ «Θεατοῦ» πρὸς
πᾶσιν, ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΣ ἀπέ-
χοντα τοῦ ἀληθοῦς καὶ β') ὅτι ὁ
«Θεατὴς» δὲν φθάνει εἰς τὰς Α-
ΘΗΝΑΣ οὔτε τὸ ΗΜΙΣΥ τῆς κυ-
κλοφορίας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ
ὅτι τὸ «Μπουκέτο» τὸν ὑπερτε-
ρεῖ εἰς συνολικὴν κυκλοφορίαν
κατὰ δέ κ α χ ι λ ι ἄ δ α ς φύλ-
λων καὶ πλέον.

Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν δύναται
νὰ τὴν ἐπαβεβαιώσῃ κανεὶς ἵπτων
πληροφορίας ἀπὸ τὸ πρῶτον τυχόν
περίπτερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΗ ΦΙΛΗ ΜΟΥ

(ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

Ἐστὶν ὁ ἀδελφὸς ὄντο τὴν ἡμέραν
ὅλη βογγᾷ, κι' ὅταν ὁ ἥλιος σβύνῃ
καὶ κράξῃ ἡ νύκτα σ' ἄστρα, τὴ σε-
κι' ἱσχυροὶ βοῦδοι ἀπεπάρουν τὸν ἄ-
(λήνη, γέρα,

Ὅπου ἐρμήναι καὶ σκότῃ δλόγυρά μου
ἀργασπύωντας ψάχνω ἀπαιτημένα
εἰς πληγὰς ποὺ μ' ἀνοίξαν μανιωμένα
ἡ ἀγάπη, ἡ τύχη, ὁ κόσμος στὴν καρ-
(διὰ μου,

Πότε ἀκουμπᾷ σὲ δέντρο κουρασμένος
κι' ὅπου βογγᾷ τὸ κύμα ἐπαιρημένος,
πολλὰ μιλῶ μὲ καθεμιά μου ἐλπίδα.
Μὰ τὰ μύση γιὰ σέ, τὴν εἰμαρμένη
λημονώντας, ὅς ἡ ψυχὴ προσμένει.
Καὶ ποῖς σέ κρύβει τῶν ματιῶν μου
(ἀχτίδα,
Μετὰφρ. Στεφ. Μαρτζώκη.

TOY DANIEL RICHE

Εκτός από τους γονείς της που τη δώ και να χαιρετήσω την νος . .

τέλ με αξιοπρέπεια, ἡ δε-

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

... ..

12345678910111213141516171819202122232425262728293031323334353637383940414243444546474849505152535455565758596061626364656667686970717273747576777879808182838485868788899091929394959697989910010110210310410510610710810911011111211311411511611711811912012112212312412512612712812913013113213313413513613713813914014114214314414514614714814915015115215315415515615715815916016116216316416516616716816917017117217317417517617717817918018118218318418518618718818919019119219319419519619719819920020120220320420520620720820921021121221321421521621721821922022122222322422522622722822923023123223323423523623723823924024124224324424524624724824925025125225325425525625725825926026126226326426526626726826927027127227327427527627727827928028128228328428528628728828929029129229329429529629729829930030130230330430530630730830931031131231331431531631731831932032132232332432532632732832933033133233333433533633733833934034134234334434534634734834935035135235335435535635735835936036136236336436536636736836937037137237337437537637737837938038138238338438538638738838939039139239339439539639739839940040140240340440540640740840941041141241341441541641741841942042142242342442542642742842943043143243343443543643743843944044144244344444544644744844945045145245345445545645745845946046146246346446546646746846947047147247347447547647747847948048148248348448548648748848949049149249349449549649749849950050150250350450550650750850951051151251351451551651751851952052152252352452552652752852953053153253353453553653753853954054154254354454554654754854955055155255355455555655755855956056156256356456556656756856957057157257357457557657757857958058158258358458558658758858959059159259359459559659759859960060160260360460560660760860961061161261361461561661761861962062162262362462562662762862963063163263363463563663763863964064164264364464564664764864965065165265365465565665765865966066166266366466566666766866967067167267367467567667767867968068168268368468568668768868969069169269369469569669769869970070170270370470570670770870971071171271371471571671771871972072172272372472572672772872973073173273373473573673773873974074174274374474574674774874975075175275375475575675775875976076176276376476576676776876977077177277377477577677777877978078178278378478578678778878979079179279379479579679779879980080180280380480580680780880981081181281381481581681781881982082182282382482582682782882983083183283383483583683783883984084184284384484584684784884985085185285385485585685785885986086186286386486586686786886987087187287387487587687787887988088188288388488588688788888989089189289389489589689789889990090190290390490590690790890991091191291391491591691791891992092192292392492592692792892993093193293393493593693793893994094194294394494594694794894995095195295395495595695795895996096196296396496596696796896997097197297397497597697797897998098198298398498598698798898999099199299399499599699799899910001001100210031004100510061007100810091010101110121013101410151016101710181019102010211022102310241025102610271028102910301031103210331034103510361037103810391040104110421043104410451046104710481049105010511052105310541055105610571058105910601061106210631064106510661067106810691070107110721073107410751076107710781079108010811082108310841085108610871088108910901091109210931094109510961097109810991100110111021103110411051106110711081109111011111112111311141115111611171118111911201121112211231124112511261127112811291130113111321133113411351136113711381139114011411142114311441145114611471148114911501151115211531154115511561157115811591160116111621163116411651166116711681169117011711172117311741175117611771178117911801181118211831184118511861187118811891190119111921193119411951196119711981199120012011202120312041205120612071208120912101211121212131214121512161217121812191220122112221223122412251226122712281229123012311232123312341235123612371238123912401241124212431244124512461247124812491250125112521253125412551256125712581259126012611262126312641265126612671268126912701271127212731274127512761277127812791280128112821283128412851286128712881289129012911292129312941295129612971298129913001

A black and white line drawing of a man in a suit, standing with his hands on his hips and a thoughtful expression. He is wearing a dark suit jacket, a light-colored shirt, and a dark tie. He has a mustache and is looking slightly to the side. The drawing is simple and stylized, with bold lines and no shading.

Ὁ πατέρας τῆς Ρό-
ξας χάρειψε τὸ πη-
γοῦνι του σαστισμε-
νος . . .

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΕΙΑ ΡΩΜΗ

ΣΕΒΗΡΟΣ - ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ - ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ

Ημιπαράφρονες Ρωμαίοι αυτοκράτορες. 'Ο Καρακάλλας, ο αυτοκράτωρ που σκότωσε τον πατέρα και τον αδελφό του! 'Η σατανική Γιούλια Δόμνα. «Είμαι ό 'Αχιλλεύς!» 'Ηλιογάβαλος, ο ιερέας της 'Ασάρτης, που έγινε αυτοκράτωρ της Ρώμης. 'Η τρέλλες του. 'Ο γάμος του με τη θεά. Γερουσία από γυναίκες! Αυτοκρατορικά συμπόσια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν η μεγάλη και ισχυρή Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είχε αρχίσει πειν να καπνίζει, ανέβηκαν στο θρόνο της, ο ένας έπειτα από τον άλλο, διάφοροι στρατηγοί από τη Συρία, που κατώρθωσαν να αναδειχθούν στις Ρωμαϊκές λεγεώνες, όπου είχαν καταταχθεί στην αρχή ως απλοί βάρβαροι μισθοφόροι. Όλοι αυτοί ήταν ημιπαράφρονες, άξεστοι και άγριοι άνθρωποι και διαπράξαν τα φρικτότερα εγκλήματα, αφήνοντας την πιο μαύρη και σκοτεινή άσπρη στην ιστορία.

Η σειρά αυτών των Συρίων αυτοκρατόρων της Ρώμης αρχίζει με τον Σεβήρο. Αυτός είχε παντρευτεί μια παρικήτισσα της Συρίας, που λεγόταν Γιούλια Δόμνα, μια αληθινή σατανική γυναίκα, η οποία χάρισε δύο γιους στον Σεβήρο, τον Μπασιανό, που επωνομάστηκε Καρακάλλας και τον Γκέτα.

Μόλις ο Καρακάλλας μεγάλωσε, φανέωσε άμέσως όλη τη βάρβαρη και αιμοβόρα φύση του. 'Ο στρατός, τον οποίο διηύθυνε αυτός, έρχονταν και κατέστρεφε κάθε μέρος απ' το οποίο περνούσε και διέπραττε, με την έγκρισή του, τα αποτροπιαστικότερα όργια εις βάρος των νικημένων και των οικογενειών τους.

Την εποχή εκείνη ο Σεβήρος είχε εκστρατεύσει μαζί με το γιού του στα βουνά της Καλδωνίας. 'Ο Καρακάλλας σκέφτηκε τότε να απαλλαγεί από τον πατέρα του, για να τον διαδεχθεί αυτός στο θρόνο της Ρώμης. 'Ο Σεβήρος ήταν έλλογος γέρος πειν και άρρωστος.

Μια μέρα, λοιπόν, καθώς ο Σεβήρος πήγαινε καθάλα μαζί με το γιού του να συναντηθεί με τον αρχηγό του έθνικού στρατού για να συνομολογήσουν την ειρήνη, στο δρόμο ο Καρακάλλας δεν κρατήθηκε πειν και σήκωσε έαφρα τη σπάθα του για να τον χτυπήσει. Τότε όμως οι συνοδοί του αυτοκράτορος, βλέποντας την απεισία αυτή απόπειρα, ξερόνισαν τρομαγμένοι, πρόημα που έκανε, τον Σεβήρο να γυρίσει πίσω. Όταν είδε την υψωμένη, ακόμα σπάθα του γιου του, χαμογέλασε πικρά, μν δεν είπε τίποτε, ούτε και διέταξε να συλλάβουν το γιού του. 'Η συνοδεία προχώρησε, η συνάντησις με τον αρχηγό των έθνών έγινε και τελείωσε και όταν, σε λίγο, όλοι μαζί γύρισαν στο στρατόπεδο, ο Σεβήρος φώναξε το γιού του στη σκηνή του και του είπε:

— Έμπρός! Τώρα που έκλεισε την ειρήνη, μπορεί να εκπέσεις το σκήδιό σου!

'Ο Καρακάλλας δέν δίστασε τότε καθόλου. Έβγαλε το σπαθί του και αποκεφάλισε τον πατέρα του. Κλείνοντας τα μάτια του ο άτυχος Σεβήρος, λέγεται ότι ψιθύρισε:

— Υπήρξε το πνν και το πνν δέν είνε τίποτε!

Το αίμα τον είχε πνίξει. Όρμησε άπννω στη μητέρα του, που προστάτενε με το ίδιο της το σώμα τον αδελφό του, και άρχισε να χτυπά άδίκαια. Έπειτα από λίγες στιγμές ο Γκέτα ήταν νεκρός και η Γιούλια Δόμνα βαρβαία πληγωμένη!

'Ο Καρακάλλας παρουσιάστηκε τότε στη Σύγκλητο για

να τον ανακηρύξει μόνον αυτοκράτορα της Ρώμης. Οι Ρωμαίοι χρονικογράφοι διηγούνται ότι προηγουμένως ο πατροκτόνος και αδελφοκτόνος αυτός ζήτησε από έναν σφοδρό επόχλη, τον Παπνιανό, να του κννη μια άπολογία του εγκλήματός του για να δικαιολογηθεί στους συγκλητικούς. Μν ο Παπνιανός του άπάντησε:

— Αυτοκράτωρ! Είνε πιο εύκολο να διαπράξη κανείς ένα έγκλημα, παρά να το δικαιολογήσει!

Έξω φρονών τότε ο Καρακάλλας διέταξε να θανατούν τον Παπνιανό και παρουσιάστηκε μόνος του στη Σύγκλητο. Απέξω περίμεναν οι λεγεώνες του. Μερικοί όμως συγκλητικοί δέν θέλησαν να εγκρίνουν

καρπονύνης να νομίζει ότι έκυρίευσ χώρες που από χρόνια πολλά πριν ήσαν υποταγμένες στη Ρώμη!

Στο τέλος, ένας από τους εύνοουμένους στρατηγούς του, ο Μακρίνος, τον σκότωσε και έγινε αυτός αυτοκράτωρ.

Τότε όμως παρουσιάστηκε στη μέση η μητέρα του Καρακάλλα Γιούλια Δόμνα και η αντίξια αδελφή της Γιούλια Μαίσα. 'Η δυν αυτές φιλόδοξες ήγγεμνίδες της Συρίας κατώρθωσαν να κερδίσουν με το μέρος τους τους αρχηγούς των Ρωμαϊκών λεγεώνων, οι οποίοι σκότωσαν το Μακρίνο. Έτσι ο θρόνος της Ρώμης έμεινε άδειος.

Τότε η δυο αδελφές θέλησαν να ανακηρύξουν αυτοκράτορα έναν ώραιο ιερέα της Συρίας, είδωλολάτρη, που λεγόταν Μπασιανός και με τον όποιον είχαν υποπτες σχέσεις.

'Η Γιούλια Μαίσα, για να δικαιολογήσει μάλιστα περισσότερο την πρότασή τους για το Μπασιανό, έφτασε στο σημείο να θυσίαση την τιμή της κόρης της, μιάς ώραιότατης παιγνική πύσης, και να διακηρύξει ποικηκή κληρονομία στη Σύγκλητο ότι ο ώραιος ιερέας της 'Ασάρτης ήταν εξώγαμος γυιος του Καρακάλλα και της κόρης της!

Μν η Σύγκλητος δέν περίμενε αυτήν την άκυστήρευσί για να δώσει την έγκρισή της, γιατί όλοι οι λεγεωνάριοι είχαν ταχθεί πειν με το μέρος του Μπασιανού. Έτσι ο Μπασιανός έγινε αυτοκράτωρ της Ρώμης, παίρνοντας το Ρωμαϊκό όνομα Μάρκος-Αυρήλιος-Αντωνίνος.

Τις πράξεις του. Τότε οι λεγεωνάριοι του Καρακάλλα τους τράβηξαν έξω και τους αποκεφάλισαν. Πολλοί πατρίκοι της Ρώμης εξηγγέρησαν μν θανατώθηκαν άμέσως κι' αυτοί. Τρείς χιλιάδες άνθρωποι θανατώθηκαν μέσα σε τρείς μέρες στη Ρώμη!

Όστόσο, ο άπεισιος αυτός άνθρωπος έμεινε αυτοκράτωρ. Τν όργιν που διέπραξε είνε αναρίθμητα και ά περιγραπτα. 'Ο Καρακάλλας ήταν ένα τέρας, διψούσε το αίμα. 'Ηταν όμως ακόμα και ένας ημιπαράφρων δοξομανής, που όνειρευόταν να γίνει μεγάλος κατακτητής. Με σκολη βμοια με το 'Αχιλλεύς η του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, διέτρεξε επί κεφαλής των στρατευμάτων του τις έπαρχίες του Δουνάβιους και της

Περσίας. Έπειτα από λίγες στιγμές ο Γκέτα ήταν νεκρός και η Γιούλια Δόμνα βαρβαία πληγωμένη!

'Ο Καρακάλλας παρουσιάστηκε τότε στη Σύγκλητο για

να τον ανακηρύξει μόνον αυτοκράτορα της Ρώμης. Οι Ρωμαίοι χρονικογράφοι διηγούνται ότι προηγουμένως ο πατροκτόνος και αδελφοκτόνος αυτός ζήτησε από έναν σφοδρό επόχλη, τον Παπνιανό, να του κννη μια άπολογία του εγκλήματός του για να δικαιολογηθεί στους συγκλητικούς. Μν ο Παπνιανός του άπάντησε:

— Αυτοκράτωρ! Είνε πιο εύκολο να διαπράξη κανείς ένα έγκλημα, παρά να το δικαιολογήσει!

Έξω φρονών τότε ο Καρακάλλας διέταξε να θανατούν τον Παπνιανό και παρουσιάστηκε μόνος του στη Σύγκλητο. Απέξω περίμεναν οι λεγεώνες του. Μερικοί όμως συγκλητικοί δέν θέλησαν να εγκρίνουν

καρπονύνης να νομίζει ότι έκυρίευσ χώρες που από χρόνια πολλά πριν ήσαν υποταγμένες στη Ρώμη!

Στο τέλος, ένας από τους εύνοουμένους στρατηγούς του, ο Μακρίνος, τον σκότωσε και έγινε αυτός αυτοκράτωρ.

Τότε όμως παρουσιάστηκε στη μέση η μητέρα του Καρακάλλα Γιούλια Δόμνα και η αντίξια αδελφή της Γιούλια Μαίσα. 'Η δυν αυτές φιλόδοξες ήγγεμνίδες της Συρίας κατώρθωσαν να κερδίσουν με το μέρος τους τους αρχηγούς των Ρωμαϊκών λεγεώνων, οι οποίοι σκότωσαν το Μακρίνο. Έτσι ο θρόνος της Ρώμης έμεινε άδειος.

Τότε η δυο αδελφές θέλησαν να ανακηρύξουν αυτοκράτορα έναν ώραιο ιερέα της Συρίας, είδωλολάτρη, που λεγόταν Μπασιανός και με τον όποιον είχαν υποπτες σχέσεις.

'Η Γιούλια Μαίσα, για να δικαιολογήσει μάλιστα περισσότερο την πρότασή τους για το Μπασιανό, έφτασε στο σημείο να θυσίαση την τιμή της κόρης της, μιάς ώραιότατης παιγνική πύσης, και να διακηρύξει ποικηκή κληρονομία στη Σύγκλητο ότι ο ώραιος ιερέας της 'Ασάρτης ήταν εξώγαμος γυιος του Καρακάλλα και της κόρης της!

Μν η Σύγκλητος δέν περίμενε αυτήν την άκυστήρευσί για να δώσει την έγκρισή της, γιατί όλοι οι λεγεωνάριοι είχαν ταχθεί πειν με το μέρος του Μπασιανού. Έτσι ο Μπασιανός έγινε αυτοκράτωρ της Ρώμης, παίρνοντας το Ρωμαϊκό όνομα Μάρκος-Αυρήλιος-Αντωνίνος.

Τις πράξεις του. Τότε οι λεγεωνάριοι του Καρακάλλα τους τράβηξαν έξω και τους αποκεφάλισαν. Πολλοί πατρίκοι της Ρώμης εξηγγέρησαν μν θανατώθηκαν άμέσως κι' αυτοί. Τρείς χιλιάδες άνθρωποι θανατώθηκαν μέσα σε τρείς μέρες στη Ρώμη!

Όστόσο, ο άπεισιος αυτός άνθρωπος έμεινε αυτοκράτωρ. Τν όργιν που διέπραξε είνε αναρίθμητα και ά περιγραπτα. 'Ο Καρακάλλας ήταν ένα τέρας, διψούσε το αίμα. 'Ηταν όμως ακόμα και ένας ημιπαράφρων δοξομανής, που όνειρευόταν να γίνει μεγάλος κατακτητής. Με σκολη βμοια με το 'Αχιλλεύς η του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, διέτρεξε επί κεφαλής των στρατευμάτων του τις έπαρχίες του Δουνάβιους και της

Περσίας. Έπειτα από λίγες στιγμές ο Γκέτα ήταν νεκρός και η Γιούλια Δόμνα βαρβαία πληγωμένη!

'Ο Καρακάλλας παρουσιάστηκε τότε στη Σύγκλητο για

να τον ανακηρύξει μόνον αυτοκράτορα της Ρώμης. Οι Ρωμαίοι χρονικογράφοι διηγούνται ότι προηγουμένως ο πατροκτόνος και αδελφοκτόνος αυτός ζήτησε από έναν σφοδρό επόχλη, τον Παπνιανό, να του κννη μια άπολογία του εγκλήματός του για να δικαιολογηθεί στους συγκλητικούς. Μν ο Παπνιανός του άπάντησε:

— Αυτοκράτωρ! Είνε πιο εύκολο να διαπράξη κανείς ένα έγκλημα, παρά να το δικαιολογήσει!

Έξω φρονών τότε ο Καρακάλλας διέταξε να θανατούν τον Παπνιανό και παρουσιάστηκε μόνος του στη Σύγκλητο. Απέξω περίμεναν οι λεγεώνες του. Μερικοί όμως συγκλητικοί δέν θέλησαν να εγκρίνουν

καρπονύνης να νομίζει ότι έκυρίευσ χώρες που από χρόνια πολλά πριν ήσαν υποταγμένες στη Ρώμη!

Στο τέλος, ένας από τους εύνοουμένους στρατηγούς του, ο Μακρίνος, τον σκότωσε και έγινε αυτός αυτοκράτωρ.

Τότε όμως παρουσιάστηκε στη μέση η μητέρα του Καρακάλλα Γιούλια Δόμνα και η αντίξια αδελφή της Γιούλια Μαίσα. 'Η δυν αυτές φιλόδοξες ήγγεμνίδες της Συρίας κατώρθωσαν να κερδίσουν με το μέρος τους τους αρχηγούς των Ρωμαϊκών λεγεώνων, οι οποίοι σκότωσαν το Μακρίνο. Έτσι ο θρόνος της Ρώμης έμεινε άδειος.

Τότε η δυο αδελφές θέλησαν να ανακηρύξουν αυτοκράτορα έναν ώραιο ιερέα της Συρίας, είδωλολάτρη, που λεγόταν Μπασιανός και με τον όποιον είχαν υποπτες σχέσεις.

'Η Γιούλια Μαίσα, για να δικαιολογήσει μάλιστα περισσότερο την πρότασή τους για το Μπασιανό, έφτασε στο σημείο να θυσίαση την τιμή της κόρης της, μιάς ώραιότατης παιγνική πύσης, και να διακηρύξει ποικηκή κληρονομία στη Σύγκλητο ότι ο ώραιος ιερέας της 'Ασάρτης ήταν εξώγαμος γυιος του Καρακάλλα και της κόρης της!

Μν η Σύγκλητος δέν περίμενε αυτήν την άκυστήρευσί για να δώσει την έγκρισή της, γιατί όλοι οι λεγεωνάριοι είχαν ταχθεί πειν με το μέρος του Μπασιανού. Έτσι ο Μπασιανός έγινε αυτοκράτωρ της Ρώμης, παίρνοντας το Ρωμαϊκό όνομα Μάρκος-Αυρήλιος-Αντωνίνος.

Τις πράξεις του. Τότε οι λεγεωνάριοι του Καρακάλλα τους τράβηξαν έξω και τους αποκεφάλισαν. Πολλοί πατρίκοι της Ρώμης εξηγγέρησαν μν θανατώθηκαν άμέσως κι' αυτοί. Τρείς χιλιάδες άνθρωποι θανατώθηκαν μέσα σε τρείς μέρες στη Ρώμη!

Όστόσο, ο άπεισιος αυτός άνθρωπος έμεινε αυτοκράτωρ. Τν όργιν που διέπραξε είνε αναρίθμητα και ά περιγραπτα. 'Ο Καρακάλλας ήταν ένα τέρας, διψούσε το αίμα. 'Ηταν όμως ακόμα και ένας ημιπαράφρων δοξομανής, που όνειρευόταν να γίνει μεγάλος κατακτητής. Με σκολη βμοια με το 'Αχιλλεύς η του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, διέτρεξε επί κεφαλής των στρατευμάτων του τις έπαρχίες του Δουνάβιους και της

Περσίας. Έπειτα από λίγες στιγμές ο Γκέτα ήταν νεκρός και η Γιούλια Δόμνα βαρβαία πληγωμένη!

'Ο Καρακάλλας παρουσιάστηκε τότε στη Σύγκλητο για

να τον ανακηρύξει μόνον αυτοκράτορα της Ρώμης. Οι Ρωμαίοι χρονικογράφοι διηγούνται ότι προηγουμένως ο πατροκτόνος και αδελφοκτόνος αυτός ζήτησε από έναν σφοδρό επόχλη, τον Παπνιανό, να του κννη μια άπολογία του εγκλήματός του για να δικαιολογηθεί στους συγκλητικούς. Μν ο Παπνιανός του άπάντησε:

— Αυτοκράτωρ! Είνε πιο εύκολο να διαπράξη κανείς ένα έγκλημα, παρά να το δικαιολογήσει!

Έξω φρονών τότε ο Καρακάλλας διέταξε να θανατούν τον Παπνιανό και παρουσιάστηκε μόνος του στη Σύγκλητο. Απέξω περίμεναν οι λεγεώνες του. Μερικοί όμως συγκλητικοί δέν θέλησαν να εγκρίνουν

καρπονύνης να νομίζει ότι έκυρίευσ χώρες που από χρόνια πολλά πριν ήσαν υποταγμένες στη Ρώμη!

Στο τέλος, ένας από τους εύνοουμένους στρατηγούς του, ο Μακρίνος, τον σκότωσε και έγινε αυτός αυτοκράτωρ.

Τότε όμως παρουσιάστηκε στη μέση η μητέρα του Καρακάλλα Γιούλια Δόμνα και η αντίξια αδελφή της Γιούλια Μαίσα. 'Η δυν αυτές φιλόδοξες ήγγεμνίδες της Συρίας κατώρθωσαν να κερδίσουν με το μέρος τους τους αρχηγούς των Ρωμαϊκών λεγεώνων, οι οποίοι σκότωσαν το Μακρίνο. Έτσι ο θρόνος της Ρώμης έμεινε άδειος.

Τότε η δυο αδελφές θέλησαν να ανακηρύξουν αυτοκράτορα έναν ώραιο ιερέα της Συρίας, είδωλολάτρη, που λεγόταν Μπασιανός και με τον όποιον είχαν υποπτες σχέσεις.

'Η Γιούλια Μαίσα, για να δικαιολογήσει μάλιστα περισσότερο την πρότασή τους για το Μπασιανό, έφτασε στο σημείο να θυσίαση την τιμή της κόρης της, μιάς ώραιότατης παιγνική πύσης, και να διακηρύξει ποικηκή κληρονομία στη Σύγκλητο ότι ο ώραιος ιερέας της 'Ασάρτης ήταν εξώγαμος γυιος του Καρακάλλα και της κόρης της!

Μν η Σύγκλητος δέν περίμενε αυτήν την άκυστήρευσί για να δώσει την έγκρισή της, γιατί όλοι οι λεγεωνάριοι είχαν ταχθεί πειν με το μέρος του Μπασιανού. Έτσι ο Μπασιανός έγινε αυτοκράτωρ της Ρώμης, παίρνοντας το Ρωμαϊκό όνομα Μάρκος-Αυρήλιος-Αντωνίνος.

Τις πράξεις του. Τότε οι λεγεωνάριοι του Καρακάλλα τους τράβηξαν έξω και τους αποκεφάλισαν. Πολλοί πατρίκοι της Ρώμης εξηγγέρησαν μν θανατώθηκαν άμέσως κι' αυτοί. Τρείς χιλιάδες άνθρωποι θανατώθηκαν μέσα σε τρείς μέρες στη Ρώμη!

Όστόσο, ο άπεισιος αυτός άνθρωπος έμεινε αυτοκράτωρ. Τν όργιν που διέπραξε είνε αναρίθμητα και ά περιγραπτα. 'Ο Καρακάλλας ήταν ένα τέρας, διψούσε το αίμα. 'Ηταν όμως ακόμα και ένας ημιπαράφρων δοξομανής, που όνειρευόταν να γίνει μεγάλος κατακτητής. Με σκολη βμοια με το 'Αχιλλεύς η του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, διέτρεξε επί κεφαλής των στρατευμάτων του τις έπαρχίες του Δουνάβιους και της

Περσίας. Έπειτα από λίγες στιγμές ο Γκέτα ήταν νεκρός και η Γιούλια Δόμνα βαρβαία πληγωμένη!

'Ο Καρακάλλας παρουσιάστηκε τότε στη Σύγκλητο για

γούν για λογαριασμό τους τις άχρηστες Ρωμαϊκές έπαρχίες. Και έτσι ο 'Ηλιογάβαλος μπορούσε να κννη έλεύθερα τις τρέλλες του.

Είνε τόση η παραφροσύνη αυτού του αυτοκράτορος, ώστε δέν μπορούμε να τις αναφέρουμε όλες εδώ. Θα άπαριθμήσουμε μόνον τις κυριότερες. 'Ο 'Ηλιογάβαλος έδωσε τα πρώτα και τα άνώτερα αξιώματα του κράτους, σε ποιους νομίζετε; Σε χορευτάς και στους κούρες του, που φρόντιζαν να διατηρήσουν την καλλονή του! Επίσης έδωσε τη Γερουσία, που αποτελείτο όλο από γέροντες και σεβάσιμους πατριούς, και σχηματίσε μια άλλη, όλο από γυναίκες του γυναικωνίτη του!

'Ολόκληρο το άνακτορό του το είχε περιχύσει, από την οροφή ως το δάπεδο, με σκόνη από χρυσάφι και από άσμη. Τα φορέματά του, που ποτέ δέν τα φορούσε για δεύτερη φορά, ήταν πάντοτε κατάφορτα από πολύτιμα πετράδια. Το μπάνιο του επάρκισε κάθε μέρα μέσα σε τριανταφυλλόνερο, με το όποιο γάμισε τις μπανιέρες του!

Το αυτοκρατορικό άνακτορό της Ρώμης είχε καταντήσει έτσι σωστό άντρο όργιν, κραυγής και σαρκίμας, ξελιγμένος από την έλευση με τους θηλυπραπίες αλικούς του και τις εκφυλισμένες χορευτήρες του, που είχε κουβαλήσει από τα τέσσερα πέρατα του κόσμου, ήταν άπερίγραπτες. Άρκει να αναφέρουμε ότι διοργάνωνε ναυμαχίες ολόκληρες μέσα σε λίμνες, που ήταν όλο από κρασί!

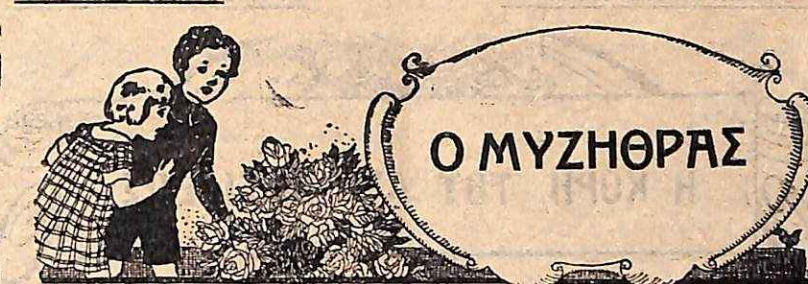
Σιγά-σιγά η τρέλλες του 'Ηλιογάβαλου έφτασαν σε άληθινό παρόξυσμό. Κατόντησε τόσο θηλυπραπίτης, ώστε να κννη πράξεις έντελως άποτροπιαστικές. Δέν ήταν πειν άντρας αυτός, μν μια έρμαφροδίτη ύπαρξις, μν γυναίκα!

Κι' αληθινά, ο 'Ηλιογάβαλος άρχισε να ντύνεται σαν γυναίκα και να κλείνεται μαζί με τις γυναίκες μέσα στο γυναικωνίτη, όπου έκλωθε και κεντούσε μαζί τους!

'Ο παράφρων αυτός έβρισκε μν άλόκοστη ευχαρίστησι σ' αυτού το έίδου τα καμώματα. Έφτασε μάλιστα μέχρι του σημείου να βγάλει διαταγή, με της οποίας διάτασες όλους τους μεγατάνες, τους αλικούς και τους ύπηρετες του ακόμα να μν τον όνομάζουν αυτοκράτορα, άλλα αντόμιναν και αυτοκράτειρα και αύγούστα, σαν να ήταν άληθινή γυναίκα!

Αυτή όμως η εξωφρενική κατάσταση δέν μπορούσε να διαρκέσει πολύ. Στο τέλος, οι πραιτωριανοί εξηγγέρησαν και άρχισαν να σκέπτωνται να έκθρονίσουν τον παράφρονα αυτόν έρμαφροδίτη. 'Η προτίμησις τους σφράγισε τότε πρξ τον εδάδελφό του 'Ηλιογάβαλου, ένα νέο που λεγόταν 'Αλέξανδρος Σεβήρος, τον όποιο αυτός είχε υιοθετήσει και του είχε δώσει τον τίτλο του Καίσαρος. 'Ο 'Ηλιογάβαλος τα κατάλαβε όλα αυτά και θέλησε να σκοτώσει τον 'Αλέξανδρο Σεβήρο. Δέν τα κατάφερε όμως, γιατί την τελευταία στιγμή τον έσωσε από τα χέρια του η μητέρα του Μαμαία. Τέλος, μν μέρα, οι πραιτωριανοί μπήκαν στο παλάτι, σκότωσαν τον 'Ηλιογάβαλο μέσα στο γυναικωνίτη και ανακήρυξαν αυτοκρά

ΠΑΛΛΗΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ

Υπάρχει στη Λακεδαίμονα μν ολόκληρη περιφέρεια που είνε γνωστή με το όνομα «Μυζηθράς». 'Η όνομασία αυτή όφειλεται σε κάποιο παλιό περυστατικό, για το όποιο ύπάρχει η άκλόνητη παράδοση:

Μία φορά οι έθβοι είχαν στήσει πολιορκία γύρω από τη μεγαλύτερη πολιτεία της περιφέρειας αυτής. Βλέποντας όμως ότι δέν μπορούσαν να κνουν τίποτε εναντίον των 'Ελλήνων με τον πόλεμο, περίμεναν να τους ύπατάξουν με την πείνα, γιατί τους είχαν αποκλείσει κάθε επικοινωνία με τα περίχωρα.

Μία μέρα του χειμώνα, που είχε πάσει πολύ χιόνι και τα φουάρια των έθβρων τουρτουρέζαν από το κρύο, μέ

σα στην πολιτεία οι δικοί μας, ξελιγμένοι από την πείνα, στήριζαν ν' άνοίξουν τις πύλες στον έχθρό και να παραδοθούν για να μν πεθάνουν νηστικοί. Άφου μίλησαν πολλοί, σηκώθηκε στο τέλος κι' ένας πρωτόγερος, βουδός ως εκείνη την ώρα, και τους είπε με φωνή δυνατή:

— Παιδιά μου, άπόψε είδα στον ύπνο μου τη Μεχαλόχαρη. 'Ηρθε κοντά μου άπροστυμένη και γελαστή και με συμβούλεψε να μν χάσουμε το θάρρος μας, αλλά να περιμένουμε βοήθεια από το Θεό κι' εκείνος θα μς τη στείλει...

Έπειτα ο γέρος τους πρόσθεσε με φωνή σιγανότερη και μερικά άλλα λόγια. Μόλις οι άλλοι άκουσαν τα λόγια του αυτά, η ύψις τους φωτίστηκε με μιάς από τη λάμψη της έλπίδας κι' άνάσχαν, εξαλαφωμένοι από ένα βάρος άδύσταχτο.

Έμειναν δέ κατόπιν όλοι σύμφωνοι να βάλουν σ' έέργεια το σχέδιο που τους είχε προτείνει.

Μόλις έυχτώσε λοιπόν, πέντ' έξη καλά κι' άφοδα παλληκάρια έβγαλαν τα ποδήματά τους και τα φόρεσαν άναπόδα, με τις μύτες πίσω και τις φτέρνες μπροστά. Έπειτα έπήραν τρείς μουλές κι' άφου τους έβγαλαν τα πέταλά τους, τους τα κάρφωσαν ύστερα άναπόδα κι' αυτά. Στο τέλος έκαμαν το σταυρό τους, ζήτησαν την εύχή των παπάδων

τορη των Σεβήρων. Μν η περιπέτεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας δέν τελείωσε εδώ. Έξακολούθησαν ως την ολόκληρη ζωή της καταρρευσις και καταστροφής.

κι' ανοίγοντας ένα παραπότι του κάστρου, βγήκαν έξω κρυφά και τράβηξαν κατά το χιονισμένο και κατασκότεινο κάμπο. Όταν έφτασαν σε μν λαγκαδιά, σταμάτησαν. Ξαναβρέσαν ίσια τα ποδήματά τους, έβαλαν και τα πέταλα στη θέση τους και πήραν πάλι την ίδια στράτα, προχωρώντας μέσα στο χιόνι.

Στο μεταξύ όλες η μικρομάνες που είχαν βυζανιάρικα συμμαζωχτηκαν στο ίδιο μέρος μέσ' στην πολιτεία κι' άρμεζαν το λιγοστό γάλα που τους άπέμεινε άπ' την άργύπνια και την κακοπέραςι μέσα σε δυο-τρείς βεδούρες, ενώ όλόγυρά τους τα πεινασμένα μωρά έκλαιγαν κι' εξεφώνιζαν άποζητώντας τροφή. Όταν κοινογιόμ

σαν η βεδούρες, έβρισαν όλο το γάλα μαζί μέσα σε μν καρδάρα. Τότε έβνας νέος τσοπάνος τύπη ξε και τόκανε μυχθήρα, που την έβαλε μέσα σε μν μεγάλη άσπρη τσαντλά.

Μόλις έτοιμάσαν την τσαντλά, όλοι, άνδρες γυναίκες, παιδιά, μικροί και μεγάλοι, στήλωσαν ά πάνω της τα μάτια με λαμπαγρία και την εκύτταζαν σαν νάχαν μπροστά τους κανένα θησαυρό. Όλοι τους ήταν σωμαμένοι από την πείνα και πιο πολύ τα άδύσταχτα παιδιά, που βούζαν σαν όλάκερο κοπάδι από μελίσσια.

Τότε οι πρωτόγεροι έκοψαν καμιά δεκαριά μικρά κομμάτια και τα μοίρασαν στους πιο πεινασμένους, που κινδύνευαν να πεθάνουν, γιατί δέν είχαν τί να βάλουν στο στόμα τους. Μν τους έσυμβούλεψαν να τα φυλάξουν ως τα έξημερώματα και τότε να τα φάνε. Άμα βγήκε η άλετροπόδα, πήγαν και κρέμασαν την τσαντλά στην κορφή του κάστρου, από ένα μακρύ κοντάρι, καταμπροστά στα μάτια των έθβρων.

Μόλις έφεξε η μέρα κι' άνοιξαν οι έθβοι τα μάτια τους, είδαν άντάρους τους κρεμασμένη στην τσαντλά με τη μυχθήρα κι' από γύρω καμιά δεκαριά άπ' τους πολιορκημένους που κρατούσαν στα χέρια τους καλνέτες και κομμάτια του και το τραγανούσαν.

Έκείνοι, βλέποντας το αυτό, πήγαν να σκάσουν από το κακό τους, γιατί δέν περίμεναν ποτέ τους να το ίδουν. Έπειτα, κυτάζοντας παραπέρα, είδαν

Κι' από τότε ο τόπος εκείνος άνωμάστηκε αΜυζηθράς.

Κι' από τότε ο τόπος εκείνος άνωμάστηκε αΜυζηθράς.

Κι' από τότε ο τόπος εκείνος άνωμάστηκε αΜυζηθράς.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Σ' αυτόν λοιπόν θάδειχνε τα γράμματα που έπρόκειτο να έτοιμάσει, κι εκείνος δεν μπορούσε φυσικά να μην εκτελέσει τις τελευταίες βελήσεις ενός μελλοθανάτου.

Αλλά, ενώ ο Γάστων έτοιμαζόταν να γράψει, ειδοποιήθηκε από τη δεσποινίδα ντε Λώνεϊ ότι είχε να του δώσει ένα γράμμα για το Δουμηνίλ. Τό πήρε και το διεδίδεσε στον ιππότη χωρίς να ρωτήσει για το περιεχόμενό του.

Ακουσε όμως σε λίγο τον Δουμηνίλ να γελάει και κατάλαβε πως κάτι εύθυμο του έγραφε η φίλη του.

Όταν ο Γάστων αποτελείωσε το γράμμα του για την Έλένη, την οποία αποχαριστούσε μέσα σ' αυτό για πάντα, έγραψε μερικά ακόμα επιστολές στους φίλους του και κατόπιν αποκοιμήθηκε, τσακισμένος από την κορούλα της ημέρας.

Το πρωί του έφεραν, όπως πάντα, το πρόγευμά του. Ο Γάστων παρατήρησε ότι τα φαγητά ήταν αυτή τη φορά πολύ καλύτερα από κάθε άλλη και χαμογέλασε πικρά, γιατί θυμήθηκε πως υπάρχει συνήθεια να παρέχουν εξαιρετικές περιποιήσεις στους μελλοθανάτους.

Μόλις έτελειωσε το πρόγευμα, μπήκε στο δωμάτιό του ο διοικητής των φυλακών. Ο Γάστων του έριξε ένα βλέμμα έρευνητικό κι είδε στο πρόσωπό του την ίδια προσήνεια κι ευγένεια που γνώριζε από πριν. Αγνωστούς τάχα πως τον είχαν καταδικάσει σε θάνατο ή μήπως έκανε επίτηδες τον άνηφορο;

— Δάδετε τον κόπο, κύριε, του είπε ο διοικητής, να κατεβείτε στην αθούσα του συμβουλίου.

— Επιτρέπετε να μάθω το λόγο; ρώτησε ο Γάστων καθώς σηκώνονταν, με φωνή που προπαθούσε να την διατηρήσει άταραχη.

— Για να δεχθίτε κάποια επίσκεψη, απάντησε ο διοικητής. Δεν είχατε παρακαλέσει χθες τον κύριο διευθυντή της αστυνομίας να σας δώσει την άδεια να δήτε κάποιο φίλο σας;

— Αυτό το πρόσωπο λοιπόν πρόκειται να με επισκεφθεί; ρώτησε με συγκίνηση ο Γάστων.

— Μάλιστα, κύριε.

Ο Γάστων έτοιμαζόταν να συνεχίσει το ερωτηματολόγιό του, αλλά σήκωσε με μιά, γιατί θυμήθηκε πως περίμενε δυο πρόσωπα κι όχι ένα. Παιό από τα δυο τάχα νάχε οβή;

Ακολούθησε λοιπόν σιωπηλός τον διοικητή των φυλακών και μπήκε μαζί του στην αθούσα του συμβουλίου. Βορείς γύρω του ένα βλέμμα λαχτάρας, αλλά δεν είδε κανέναν. Ήλειπαν ως κι οι στρατιώτες που παρευρίσκοντο πάντα σε παρόμοιες συνηθειές. Τι συνέβαινε λοιπόν;

— Καθίστε, κύριε, είπε ο διοικητής. Το πρόσωπο που περιμένετε θά'ναι εδώ σε λίγο...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο διοικητής, απομακρύνοντας το Γάστων, να και βγήκε έξω. Ο ιππότης σηκώθηκε και πήγε κοντά στο κυλιανό παρόθυρο. Κόιταζε έξω, μα δεν είδε παρά ένα σκοπό που στεκόταν από κάτω.

Αλλά καθώς έδινε τα μάτια στην αυλή, άκουσε πίσω του την πόρτα του γραφείου που βρισκόταν ν' ανοίγει και γυρνώντας είδε να μπαίνει

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ο δούξ, στον οποίο είχε εμπιστευθεί την αγαπημένη του. Μα γιατί δεν ήλθε κι' η Έλένη μαζί του;... Δεν θέλησε όμως να δείξει τις σκέψεις που τον δασύνιζαν και πλησιάζοντας τον έπισκέπτη του είπε κάπως χαρούμενα:

— Ω! Σας ευχαριστώ, εξοχώτατε, που εισακούσατε την παράκλησί ενός καταδίκου.

— Αυτό ήταν το καθήκον μου, απάντησε ο δούξ, ο οποίος δεν ήταν παρά ο αντιβασιλεύς. Άλλωστε ήλθα και για έναν άλλο λόγο, να σας ευχαριστήσω...

— Έμένα! Έκαμα καταπληκτικός ο Γάστων. Και για τί να μ' ευχαριστήσετε, εξοχώτατε;

— Σας υπέβαλαν τ' ανάκρισι, σας ώδηγησαν στην αθούσα των βασιανιστηρίων, σας υποσχέθηκαν ότι θα σας συγχωρούσαν αν έφανερώνατε τα όνοματά των συνεόχων σας, κι' έσείς παρ' όλα αυτά δεν εβγάλατε λέξη από το στόμα σας.

— Αυτό ήταν ή υποχρέωσίς μου και δεν έκαμα τίποτε ε-ξαιρετικό, αποορίσθηκε ο νέος με μετριοφροσύνη. Γι' αυτό λοιπόν δεν πρόπει καθόλου να μ' ευχαριστήτε...

— Και τώρα σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Μήπως σας ενώληξαν κι' ε-σας;

— Όχι.

— Τόσο το καλύτερο τότε...

— Αν, μάλιστα ακολουθήσουν το παράδειμά σας κι' οι συνωμότες της Βοετάνης, είμαι βέβαιος ότι τ' όνομά μου δεν θ' ανακατευτεί διόλου σ' αυτή την υπόθεσι.

— Γι' αυτούς δεν πρέπει νάχετε καμιά ανησυχία. Έσείς όμως μου έγγραψατε για την εχεμύθεια του Λα Ζουκιέρ;

— Το Λα Ζουκιέρ; ρώτησε ο δούξ.

— Μάλιστα. Δεν εμάθατε ότι τον έπιασαν κι' αυτόν;

— Ναί, άκουσα μιά τέτοια διάδοσι.

— Τι ιδέα έχετε γι' αυτόν τον άνθρωπο;

— Το έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

— Αφού είναι έτσι, είμαι ήσυχος, εξοχώτατε, και χαίρομαι που μού δώσατε τη διαβεβαίωσι αυτή. Α, έξω από ε-σας ρωτήσω. Μιλήσατε με

την κόρη που έφερα σπίτι σας;

— Την δεσποινίδα Έλένη ντε Σαβενή; Μάλιστα, κύριε, ωμίλησα. Η καλή κόρη ελπίζει να σας ξαναδώ. Είπε πάντα μελαγχολική και πάντα σ' σκέπτεται...

— Αυτό την κοπέλλα, εξοχώτατε, την αγαπώ εδω κι' ένα χρόνο!... Το νειρό μου ήταν να αφιερώσω όλόκληρη τη ζωή μου για την ετυρία της. Δυστυχώς όμως φεύγω από τη ζωή πολύ νωρίς. Έγασα πειά κάθε καλή κόρη. Την ώρα που μ' έπιασαν μου ελπίδα. Την ώρα που μ' έπιασαν, σκόπευα να την παντρευτώ για να της αφήσω κάποιο όνομα και μιά περιουσία...

— Χωρίς τη συγκατάθεσι των γονέων της; ρώτησε ο δούξ.

— Αυτό ή κοπέλλα, εξοχώτατε, δεν έχει ούτε γονείς, ούτε συγγενείς και παρ' όλα αυτά δεν σκέπτεται να σ' ακολουθήσει. Η μόνη της χάρη μου, η οποία αν δεν θ' έζησε ευτυχισμένη, θα ζήσει τουλάχιστον με την τιμή της...

— Αυτό είχε να σας πω, εξοχώτατε. Θα μπορούσατε τάχα να πραγματοποιήσετε τη θερμή παράκλησί μου;

— Ο δούξ επληρώσε στην πόρτα απ' όπου μπήκε και χτύπησε τρεις φορές. Η πόρτα άνοιξε σε λίγο και παρουσιάστηκε ένας ύπολοχαφός.

— Κύριε ύπολοχαφέ, του είπε ο δούξ, ρωτήστε σας παρακαλώ εκ μέρους μου τον κ. ντε Λώνεϊ αν έπρεπε την είσοδο στη νέα που βρίσκεται μέσα στο άκκιό μου. Α, έπως πιστεύω, δώστε την άδεια, λάβετε τον κόπο να την οδηγήσετε ως εδω.

— Τι λέτε, κύριε; φώναξε ο Γάστων. Η Έλένη είναι εδω και περιμένει απέσω;

— Δεν σας είχαν υποσχεθεί ότι θα την άφηναν ναρθ;

— Ναί, αλλά όταν εδω να μπαίνετε μόνος σας, απελπίστηκα...

— Ήθελα να σας ιδω πρώτος ε-γώ, γιατί ήξερα πως θα μού πήτε πράγματα που δεν έπρεπε να τ' ακούσει εκείνη. Τά ξέρω όλα, κύριε...

— Τά ξέρετε όλα! Δεν σας καταλαβαίνω...

— Ξέρω ότι χτες σας ώδηγησαν στο αντικρινό μέρος της Βαστίλλης...

— Έξοχώτατε!

— Ξέρω ότι συναντήσατε εκεί τον κ. Λα Ζουκιέρ. Ξέρω ότι σας εδίδεσαν την απόφασί του δικαστηρίου, ξέρω ότι καταδικασθήκατε σε θάνατο, ξέρω τέλος ότι σας υποχρέωσαν να μην αναφέρετε σε κανέναν γι' αυτό...

— Πάψτε, εξοχώτατε, πάψτε για τ' Θεό! Αν τ' όλη αυτή η Έλένη, φοβάμαι μην πεθάνει, (Ακολουθεί).

είτε την απόφασί του δικαστηρίου...

— Όχι. Μου επιβάλλουν την ίδια ποινή με τον κύριον Σαβιέ, το μαρκήσιο Σανγκάρ και τον ιππότη Λουδοβίκο ντε Ρουάν.

— Όσοι ξέρετε ότι είναι ενδεχόμενο και να σας αποκεφαλίσουν;

— Αυτό τ' ήξερα, εξοχώτατε, απ' την πρώτη στιγμή που έλαβα μέρος στη συνωμοσία. Κάθε συνωμότης ξέρει ότι εκείνος που σκοτώνει άλλους, λήρθη κι' αυτόν του ή σειρά να σκοτωθώ...

— Κι' ή κοπέλλα, τί θα κερδίσει απ' αυτόν το γάμο;

— Έγώ, εξοχώτατε, δεν είμαι βέβαιος και τόσο πλούσιος, αλλά αυτή είναι ανέλως φτωχή και θα της αφήσω τη μικρή μου περιουσία, μαζί με το όνομά μου, επειδή αυτή δεν έχει καθόλου. Γι' αυτό παρακάλεσα το βασιλιά να μ' όημευθί ή περιουσία μου και να μ' όημευθί τ' όνομά μου. Όταν δε ο βασιλιάς μάθη την αιτία, είμαι βέβαιος ότι θα μού δώσει αυτή τη χάρη. Αν αντίθετως πεθάνω πριν τ' όφραση, ή Έλένη θα θεωρηθί ως μία γυναίκα του δρόμου και θα καταστραφεί μέσα σ' αυτή την κακή κοινωνία. Καμιά χαρά δεν θα υπάρχει πειά γι' αυτή.

— Ο Γάστων σήκωσε μιά στιγμή γαμάτος συγκίνηση κι' ύστερα συνέχισε:

— Αν όμως γίνει τρόπος να στεφάνωμαι πριν απ' το θάνατό μου, χάρη στις ενέργειες τις δικές σας και μερικόν άλλων φίλων μας, επειδή πρόκειται περί πολιτικού εγκλήματος, καμιά αίσχυνή δεν θα στιγματισθί τη χάρη μου, ή οποία αν δεν θ' έζησε ευτυχισμένη, θα ζήσει τουλάχιστον με την τιμή της...

— Αυτό είχε να σας πω, εξοχώτατε. Θα μπορούσατε τάχα να πραγματοποιήσετε τη θερμή παράκλησί μου;

— Ο δούξ επληρώσε στην πόρτα απ' όπου μπήκε και χτύπησε τρεις φορές. Η πόρτα άνοιξε σε λίγο και παρουσιάστηκε ένας ύπολοχαφός.

— Κύριε ύπολοχαφέ, του είπε ο δούξ, ρωτήστε σας παρακαλώ εκ μέρους μου τον κ. ντε Λώνεϊ αν έπρεπε την είσοδο στη νέα που βρίσκεται μέσα στο άκκιό μου. Α, έπως πιστεύω, δώστε την άδεια, λάβετε τον κόπο να την οδηγήσετε ως εδω.

— Τι λέτε, κύριε; φώναξε ο Γάστων. Η Έλένη είναι εδω και περιμένει απέσω;

— Δεν σας είχαν υποσχεθεί ότι θα την άφηναν ναρθ;

— Ναί, αλλά όταν εδω να μπαίνετε μόνος σας, απελπίστηκα...

— Ήθελα να σας ιδω πρώτος ε-γώ, γιατί ήξερα πως θα μού πήτε πράγματα που δεν έπρεπε να τ' ακούσει εκείνη. Τά ξέρω όλα, κύριε...

— Τά ξέρετε όλα! Δεν σας καταλαβαίνω...

— Ξέρω ότι χτες σας ώδηγησαν στο αντικρινό μέρος της Βαστίλλης...

— Έξοχώτατε!

— Ξέρω ότι συναντήσατε εκεί τον κ. Λα Ζουκιέρ. Ξέρω ότι σας εδίδεσαν την απόφασί του δικαστηρίου, ξέρω ότι καταδικασθήκατε σε θάνατο, ξέρω τέλος ότι σας υποχρέωσαν να μην αναφέρετε σε κανέναν γι' αυτό...

— Πάψτε, εξοχώτατε, πάψτε για τ' Θεό! Αν τ' όλη αυτή η Έλένη, φοβάμαι μην πεθάνει, (Ακολουθεί).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΝΣΟΝΕΤ

Η Κυριακή εκείνη φαινότανε της Πενσονέτ πού όμορφη απ' όλες τις Κυριακές που είχε ζήσει ως τότε. Της φαινότανε ότι ποτέ δεν είχε ιδί τον ουρανό τόσο γαλανό, τόσο φωτειρό τον ήλιο, ότι ποτέ το αέρα δεν την είχε χαϊδέψει τόσο γλυκά...

Έτρεχε στο δάσος γρήλη, ξένοιαστη ή μικρούλα Πενσονέτ, και τότε μιλούσε με τα πουλιά, και τότε με τα δέντρα, και τότε με τα λουλούδια, ενώ συγχρόνως με τα δυο της άσπρα χεράκια τους σκορπούσε φιλιά.

Έξαφνα μιά φωνή απαλή, χαϊδευτική, αντήχησε ποσί της:

— Και μένα λοιπόν με ξεχνάς;...

Α! Ξέρεις, θ' άρχισω να ζηλεύω τα πουλιά και τα λουλούδια για τα λόγια που τους λες και τα φιλιά που τους στέλνεις...

Η Πενσονέτ γύρισε άμέσως απότομα και άνεγνώρισε τον Ζωρζ, τον άγαπημένο της. Η καρδιά της χτύπησε από συγκίνηση.

Ξέρεις, του είπε με βρος σοβαρό, ότι τίποτε άλλο δεν αγαπώ στον κόσμο όσο εσένα και ότι αν σε χάσω μιά μέρα...

Η Πενσονέτ έγινε ακόμη πιο σοβαρή και ελπίσθηκε:

— Άκουσε, θέλεις να καθίσεις μιά στιγμή να σου διηγηθώ μιά ιστορία;

— Ω! Ναι! Πενσονέτ, πρόσέξε, σε παρακαλώ, μου φαίνεται πως παρασώβεις. Είπε τολμάχιστον θλιβερά ή εθιμική ή ιστορία σου;

— Είπε αληθινή...

— Σε άκούω, λοιπόν.

— Σ' ένα δάσος, άρχισε να διηγείται ή Πενσονέτ, που βρισκότανε κοντά σ' ένα μικρό χωριό, βρεθήκαν τα δυο μέρα δυο μοιροδυνα, που τα είχε άφρησε εκεί πούδες ξέρε ποιά άτυχη μητέρα που δεν μπορούσε να τα θρέψει. Άμέσως όλοι από το χωριό έτρεξαν να τα ιδώσουν. Μαζύ με τους άλλους, έπηγε και μιά γριά, γεμάτη οντίδες και καμπουριασμένη από τα χρόνια, που όλος ο κόσμος στο χωριό τη θεωρούσε σοφή.

Μόλις είδε ή γριά εκείνη τα δυο μοιρά, είπε ότι δεν ήταν πολλές ώρες που είχαν γεννηθί. Αυτό φάνηκε άπαντορευτή την Ιωάννα, εκείνη άνηθησαν κατηγορηματικά. Η άρνησις αυτή ύπληξε ένα θάνασμο χτύπημα για τους δυο άγαπημένους. Δεν μπορούσαν να το ύπομείνουν. Και, ένα πρωί, βρεθήκαν στην κάμαρα του νέου και οι δυο νεκροί. Έβχαν αυτοκτονήσει...

Από τότε ή Λουίζα έμεινε μόνη, και κάθε φορά που κανείς νέος της έδιδε φιλιά ή δώρα, ή Πενσονέτ έφτανε στην άγκαλιά της τα έγκαταλείμνα παιδιά και είπε:

— Κάποιος μάγισσας, ή μάγισσα θά τις προστάτη.

— Ώστε από λίγο, ή καλή αυτή γυναίκα βάφτισε τα δυο αυτά όρφανά και τα όνόμασε Ιωάννα και Λουίζα.

Τα χρόνια περνούσαν — έξακολούθησε ή Πενσονέτ — μιά ή Ιωάννα και ή Λουίζα μόνο το φαί έθιγαν στο σπίτι της γυναίκας που τις είχε συμμαζέψει. Τα χάδια όμως και ή άγάπη τους έλειπαν και γι' αυτό ήταν δυστυχισμένες. Στο χωριό όλοι τις περιφρονούσαν και δ, τι κακό κι' αν γνώτανε το απέδιδαν σ' αυτές. Πέθανε κανένας;... Τα δυο κορίτσια τον είχαν ματιάσει...

— Έπεφτε άρρώστεια, έπαθον;... Η κόρες της μάγισσας έφταιγαν. Η ζωή τους είχε καταντήσει έτσι άνυπόφορη. Και, μιά μέρα, άπεφθαναν να φύγουν απ' το χωριό. Μά-ζα, έβχαν δ, τι είχαν και δεν είχαν και τράβηξαν για το Παρίσι. Μά εκεί ή δυστυχία τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Μόνες, άπροστάτευτες, σωστά άνθρωπινα κουρέλια, βρεθήκανε από τις πρώτες ήμέρες σε τέτοια άπέλπισια, ώστε μιά βραδυά άπεφάσισαν να πείσιν στο Σηκρινά. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμες να ριχτούν στο ποτάμι, μιά γυναίκα τις είδε. Άμέσως έτρεξε και τις συνεκράτησε. Ήταν μιά μοναχική.

— Ο λόνος και ή όρφάνια των δυο κοριτσιών τη συγκίνησε και τα πήρε στο ραφτάδικό της.

Εκεί έζησαν λίγους χρόνους άνεγνώριτες ή δυο αδελφές. Μά και ή πόλη ή ευτυχία τους δεν έβασταζε πολύ. Ώστε από λίγο ή Ιωάννα άγάτσε έναν όμορφο μελαγχρόνό νέο, που την τραγούδα διαρκώς, μιά ό φορές της αυτός ήταν άτυχος. Όταν ο νέος είπε στους γονείς του ότι ήθελε να παντρευθί την Ιωάννα, εκείνοι άνηθησαν κατηγορηματικά. Η άρνησις αυτή ύπληξε ένα θάνασμο χτύπημα για τους δυο άγαπημένους. Δεν μπορούσαν να το ύπομείνουν. Και, ένα πρωί, βρεθήκαν στην κάμαρα του νέου και οι δυο νεκροί. Έβχαν αυτοκτονήσει...

Από τότε ή Λουίζα έμεινε μόνη, και κάθε φορά που κανείς νέος της έδιδε φιλιά ή δώρα, ή Πενσονέτ έφτανε στην άγκαλιά της τα έγκαταλείμνα παιδιά και είπε:

— Κάποιος μάγισσας, ή μάγισσα θά τις προστάτη.

— Ώστε από λίγο, ή καλή αυτή γυναίκα βάφτισε τα δυο αυτά όρφανά και τα όνόμασε Ιωάννα και Λουίζα.

Τα χρόνια περνούσαν — έξακολούθησε ή Πενσονέτ — μιά ή Ιωάννα και ή Λουίζα μόνο το φαί έθιγαν στο σπίτι της γυναίκας που τις είχε συμμαζέψει. Τα χάδια όμως και ή άγάπη τους έλειπαν και γι' αυτό ήταν δυστυχισμένες. Στο χωριό όλοι τις περιφρονούσαν και δ, τι κακό κι' αν γνώτανε το απέδιδαν σ' αυτές. Πέθανε κανένας;... Τα δυο κορίτσια τον είχαν ματιάσει...

— Έπεφτε άρρώστεια, έπαθον;... Η κόρες της μάγισσας έφταιγαν. Η ζωή τους είχε καταντήσει έτσι άνυπόφορη. Και, μιά μέρα, άπεφθαναν να φύγουν απ' το χωριό. Μά-ζα, έβχαν δ, τι είχαν και δεν είχαν και τράβηξαν για το Παρίσι. Μά εκεί ή δυστυχία τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Μόνες, άπροστάτευτες, σωστά άνθρωπινα κουρέλια, βρεθήκανε από τις πρώτες ήμέρες σε τέτοια άπέλπισια, ώστε μιά βραδυά άπεφάσισαν να πείσιν στο Σηκρινά. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμες να ριχτούν στο ποτάμι, μιά γυναίκα τις είδε. Άμέσως έτρεξε και τις συνεκράτησε. Ήταν μιά μοναχική.

μέρα εκείνος που της έδωσε την καρδιά του, την πόρη πίσω, θά πεθάνει όπως πέθανε και ή αδελφή της.

Αυτή είναι, Ζωρζ — είπε ή Πενσονέτ τελετώνοντας — ή ιστορία που ήθελα να σου διηγηθώ.

— Ο Ζωρζ εσώπασε μιά στιγμή και ύστερα ρώτησε:

— Και αυτή ή Λουίζα που λες, ποιά είναι;

— Δεν σου το κρύβω. Η Λουίζα είμαι εγώ. Κι' αν πήρα το χαρούμενο, το τραγουδιότ' όνομα της Πενσονέτ, είναι γιατί θέλω να είμαι κι' εγώ χαρούμενη. Η άγάπη σου μου δίνει την πιο μεγάλη ευτυχία, γι' αυτό κι' αν την χάσω μιά μέρα μου φαίνεται πως ή Πενσονέτ θά πάγη να τραγουδή, θά πάγη να...

Μ' ένα φιλί βαθύ, παρατεταμένο, φάσαν να φύγουν απ' το χωριό. Μά-ζα, έβχαν δ, τι είχαν και δεν είχαν και τράβηξαν για το Παρίσι. Μά εκεί ή δυστυχία τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Μόνες, άπροστάτευτες, σωστά άνθρωπινα κουρέλια, βρεθήκανε από τις πρώτες ήμέρες σε τέτοια άπέλπισια, ώστε μιά βραδυά άπεφάσισαν να πείσιν στο Σηκρινά. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμες να ριχτούν στο ποτάμι, μιά γυναίκα τις είδε. Άμέσως έτρεξε και τις συνεκράτησε. Ήταν μιά μοναχική.

— Ο λόνος και ή όρφάνια των δυο κοριτσιών τη συγκίνησε και τα πήρε στο ραφτάδικό της.

Εκεί έζησαν λίγους χρόνους άνεγνώριτες ή δυο αδελφές. Μά και ή πόλη ή ευτυχία τους δεν έβασταζε πολύ. Ώστε από λίγο ή Ιωάννα άγάτσε έναν όμορφο μελαγχρόνό νέο, που την τραγούδα διαρκώς, μιά ό φορές της αυτός ήταν άτυχος. Όταν ο νέος είπε στους γονείς του ότι ήθελε να παντρευθί την Ιωάννα, εκείνοι άνηθησαν κατηγορηματικά. Η άρνησις αυτή ύπληξε ένα θάνασμο χτύπημα για τους δυο άγαπημένους. Δεν μπορούσαν να το ύπομείνουν. Και, ένα πρωί, βρεθήκαν στην κάμαρα του νέου και οι δυο νεκροί. Έβχαν αυτοκτονήσει...

Από τότε ή Λουίζα έμεινε μόνη, και κάθε φορά που κανείς νέος της έδιδε φιλιά ή δώρα, ή Πενσονέτ έφτανε στην άγκαλιά της τα έγκαταλείμνα παιδιά και είπε:

— Κάποιος μάγισσας, ή μάγισσα θά τις προστάτη.

— Ώστε από λίγο, ή καλή αυτή γυναίκα βάφτισε τα δυο αυτά όρφανά και τα όνόμασε Ιωάννα και Λουίζα.

Τα χρόνια περνούσαν — έξακολούθησε ή Πενσονέτ — μιά ή Ιωάννα και ή Λουίζα μόνο το φαί έθιγαν στο σπίτι της γυναίκας που τις είχε συμμαζέψει. Τα χάδια όμως και ή άγάπη τους έλειπαν και γι' αυτό ήταν δυστυχισμένες. Στο χωριό όλοι τις περιφρονούσαν και δ, τι κακό κι' αν γνώτανε το απέδιδαν σ' αυτές. Πέθανε κανένας;... Τα δυο κορίτσια τον είχαν ματιάσει...

— Έπεφτε άρρώστεια, έπαθον;... Η κόρες της μάγισσας έφταιγαν. Η ζωή τους είχε καταντήσει έτσι άνυπόφορη. Και, μιά μέρα, άπεφθαναν να φύγουν απ' το χωριό. Μά-ζα, έβχαν δ, τι είχαν και δεν είχαν και τράβηξαν για το Παρίσι. Μά εκεί ή δυστυχία τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Μόνες, άπροστάτευτες, σωστά άνθρωπινα κουρέλια, βρεθήκανε από τις πρώτες ήμέρες σε τέτοια άπέλπισια, ώστε μιά βραδυά άπεφάσισαν να πείσιν στο Σηκρινά. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμες να ριχτούν στο ποτάμι, μιά γυναίκα τις είδε. Άμέσως έτρεξε και τις συνεκράτησε. Ήταν μιά μοναχική.

— Ο λόνος και ή όρφάνια των δυο κοριτσιών τη συγκίνησε και τα πήρε στο ραφτάδικό της.

Εκεί έζησαν λίγους χρόνους άνεγνώριτες ή δυο αδελφές. Μά και ή πόλη ή ευτυχία τους δεν έβασταζε πολύ. Ώστε από λίγο ή Ιωάννα άγάτσε έναν όμορφο μελαγχρόνό νέο, που την τραγούδα διαρκώς, μιά ό φορές της αυτός ήταν άτυχος. Όταν ο νέος είπε στους γονείς του ότι ήθελε να παντρευθί την Ιωάννα, εκείνοι άνηθησαν κατηγορηματικά. Η άρνησις αυτή ύπληξε ένα θάνασμο χτύπημα για τους δυο άγαπημένους. Δεν μπορούσαν να το ύπομείνουν. Και, ένα πρωί, βρεθήκαν στην κάμαρα του νέου και οι δυο νεκροί. Έβχαν αυτοκτονήσει...

Από τότε ή Λουίζα έμεινε μόνη, και κάθε φορά που κανείς νέος της έδιδε φιλιά ή δώρα, ή Πενσονέτ έφτανε στην άγκαλιά της τα έγκαταλείμνα παιδιά και είπε:

— Κάποιος μάγισσας, ή μάγισσα θά τις προστάτη.

— Ώστε από λίγο, ή καλή αυτή γυναίκα βάφτισε τα δυο αυτά όρφανά και τα όνόμασε Ιωάννα και Λουίζα.

Τα χρόνια περνούσαν — έξακολούθησε ή Πενσονέτ — μιά ή Ιωάννα και ή Λουίζα μόνο το φαί έθιγαν στο σπίτι της γυναίκας που τις είχε συμμαζέψει. Τα χάδια όμως και ή άγάπη τους έλειπαν και γι' αυτό ήταν δυστυχισμένες. Στο χωριό όλοι τις περιφρονούσαν και δ, τι κακό κι' αν γνώτανε το απέδιδαν σ' αυτές. Πέθανε κανένας;... Τα δυο κορίτσια τον είχαν ματιάσει...

— Έπεφτε άρρώστεια, έπαθον;... Η κόρες της μάγισσας έφταιγαν. Η ζωή τους είχε καταντήσει έτσι άνυπόφορη. Και, μιά μέρα, άπεφθαναν να φύγουν απ' το χωριό. Μά-ζα, έβχαν δ, τι είχαν και δεν είχαν και τράβηξαν για το Παρίσι. Μά εκεί ή δυστυχία τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Μόνες, άπροστάτευτες, σωστά άνθρωπινα κουρέλια, βρεθήκανε από τις πρώτες ήμέρες σε τέτοια άπέλπισια, ώστε μιά βραδυά άπεφάσισαν να πείσιν στο Σηκρινά. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμες να ριχτούν στο ποτάμι, μιά γυναίκα τις είδε. Άμέσως έτρεξε και τις συνεκράτησε. Ήταν μιά μοναχική.

— Ο λόνος και ή όρφάνια των δυο κοριτσιών τη συγκίνησε και τα πήρε στο ραφτάδικό της.

Εκεί έζησαν λίγους χρόνους άνεγνώριτες ή δυο αδελφές. Μά και ή πόλη ή ευτυχία τους δεν έβασταζε πολύ. Ώστε από λίγο ή Ιωάννα άγάτσε έναν όμορφο μελαγχρόνό νέο, που την τραγούδα διαρκώς, μιά ό φορές της αυτός ήταν άτυχος. Όταν ο νέος είπε στους γονείς του ότι ήθελε να παντρευθί την Ιωάννα, εκείνοι άνηθησαν κατηγορηματικά. Η άρνησις αυτή ύπληξε ένα θάνασμο χτύπημα για τους δυο άγαπημένους. Δεν μπορούσαν να το ύπομείνουν. Και, ένα πρωί, βρεθήκαν στην κάμαρα του νέου και οι δυο νεκροί. Έβχαν αυτοκτονήσει...

Από τότε ή Λουίζα έμεινε μόνη, και κάθε φορά που κανείς νέος της έδιδε φιλιά ή δώρα, ή Πενσονέτ έφτανε στην άγκαλιά

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Οι θηριώδεις δυνάσται των 'Αφρικανικών πληθυσμών. Ο αίμοσταγής μονάρχης του Μαγκιπατού. Η αφήγησις ενός Ευρωπαίου εξερευνητού. Από ληστής, βασιλεύς!... Ο τρομερός εξολοθρευτής Σαμορί! Όπου έρημώνει ολόκληρο το Σουδάν. Ο τύραννος του μυστηριώδους Μπενίν. Ένα φρικώδες θέαμα. Οι σταυροί και οι σωροί των πτωμάτων. Μιά πόλις που παραδίδεται στις φλόγες.

Α. ΤΑΝ ή 'Αφρικη δέν είχε εξερευνηθή ολόκληρη, ύφίστατο στά ενδόθερα της ένα πλήθος από μικρά και μεγάλα κράτη, πού τά κυβερνούσαν βασιλείς και αυτοκράτορες, περί της υπέρθεως των οποίων ούτα ιδέα είχαν οι Εύρωπαίοι συνάδελφοί τους.

Οι περισσότεροι από τους 'Αφρικανούς αυτούς ήγεμόνες ήσαν όχι μόνο παντοδύναμοι δυνάσται του λαού τους, αλλά πραγματικοί τύραννοι, πού είχαν δικαίωμα ζωής και θανάτου επί όλων των υπηκόων τους, έξασκούν με κτηνώδη απανθρωπία και σκληρότητα τά κυριαρχικά τους δικαιώματα και έρμωσαν ολόκληρους άπέραντες έκτάσεις, έπειδή τους περνοσε ξαφνα από τό μυαλό ή ιδέα νά τίς κατακτήσουν.

Ο πρώτος Εύρωπαίος πού μπόρεσε νά εισχωρήσ η ένα από τά θάρρα αυτά βασίλεια, στό Μαγκιπατού, ήταν ο περίφημος εξερευνητής Γεώργιος Σβάινφορντ, ο οποίος περιηγήθηκε την 'Αφρικη κατά τό 1870. Στην αφήγησι των εξερευνηθέντων περιγραφών τή γραφική μεγαλοπεία της Αύλης του μεγάλου βασιλέως Μοίνσα, του κυριάρχου του Μαγκιπατού, για τον όποιον λέγει ότι κάθε μέρα έτρωγε ανθρώπινο κρέας! Ο εξερευνητής παρομοιάζει τό βασίλειά αυτόν με τον Νέρονα, τον αίμοσταγή αυτοκράτορα της Ρώμης.

«Στό πρόσωπό του—γράφει—ήταν καθρεφτισμένη ή απληστία, ή βιαίότης και ή χαρά για τό κακό. Ποτέ δέν είδε κανείς τό στόμα του ν' άνοιγη για νά γελάσει!»

Ο άγριος όμως αυτός μονάρχης, ο όποιος έτρωγε τους υπηκόους του, είχε σά μεγάλο βαθμό ανεπτυγμένο τό πνεύμα του και ήξερε νά επιβάλλεται στήν έαυτό του. «Έτσι μπόρεσε και συγκράτησε τά θηριώδη ένστικτά του μπροστά στήν λευκή ξένη και έδειξε απέναντί του άπλόητη άδιαφορία. Τρία χρόνια άργότερα, τέλος, ένας άγανακτισμένος υπηκόος του έδολοφόνησε τόν φοβερό Μοίνσα.

Έπίσης, πρό έτών, στό κεντρικό Σουδάν, πού ήσαν τότε ανεξερεύνητο, βασίλεια, ο φοβερός Σαμορί, ο όποιος είχε καθυποτάξει διά πυρός και σιδήρου άπέραντες περιοχές. Η ιστορία του μαύρου αυτού μονάρχου, σην όποία διηγείται ο Γάλλος λοχαγός Μανγκιέρ, είναι τόσο φανταστική, όσση φαίνεται άπίστευτη.

Ο Σαμορί ήσαν, στήν αρχή, ένας

άπλος πλανόδιος έμπορος, ο όποιος έγινε κατόπιν κοινός ληστής. Τότε, με μερικούς άλλους συντρόφους του, του ίδιου φυράματος με αυτόν, άρχισε νά τρομοκρατή τό Σουδάν και νά ληστεύη τά μικρά καραβάνια των εμπόρων.

Σέ λίγο καιρό, τά Γαλλικά αποστάματα του Σουδάν τόν συνέλαβαν για μία ληστεία μετά φόνου, αυτός όμως κατώρθωσε νά δραπέτευση από τήν φυλακή του και έτσι ν' άποφύγη τήν τιμωρία του και νά ξαναρχίσ η τό παλιό του έργο. Αυτή τη φορά, μάλιστα βοήθη πολυαριθμους συντρόφους και όπαδούς και συγκρότησε έτσι ένα μικρό στρατεύμα. Με τό στρα-

κοντά στά έρειπωμένα χωρία του Σουδάν, πανόηλοι σωροί κατωμένοιοι όλοι από πέτρες. Είνε τά μνημεία πού άποθανατίζουν τήν θηριωδία του Σαμορί. Κάθε νικημένος έχθρος πού έπρόκειτο νά θανατωθή έπρεπε νά βάλλ η από μία πέτρα στους σωρούς αυτών, οι όποιοι φυσικά, γινόντουσαν τόσο μεγαλύτεροι, όσο περισσότερα ήσαν τά δυστυχημένα θύματα. Υπάρχουν χωρία, των οποίων όλοι οι ήλικιωμένοι άνδρες έχουν κομμένα και τά δύο τους χέρια. Τους τά έκοψε ο Σαμορί για νά τους τιμωρήσ η, έπειδή τόλμησαν νά τά σηκώνουν εναντίον του!...

Όστόσο, ύστερα από μακροτάτους,

πνεύμα αυτό ο Σαμορί άρχισε νά καθυποτάσσει διάφορες φυλές ιθαγενών, των οποίων άνακηρύσσεται νόμος του βασιλεύς. Άκόμα και σήμερα μπορεί κανείς νά βοή στο Σουδάν τά ίχνη των κατατροφών πού προέβησε ο φοβερός αυτός μαύρος κατακτητής. Στις άπέραντες έκτάσεις της άλλου πικνοκατοικημένης αυτής χώρας δέν υπάρχουν πειά παρά έδώ κι' εκεί μερικά έρημα χωριουδάκια, γιατί, όσάκις ο Σαμορί κυριεύε τά χωριά μιάς έχθρικής του φυλής, έβάζ η και έσκότωναν όλους τους άνδρες, τίς δέ γυναίκες και τά παιδιά τά έστερνε στήν αιμαλώσια και τους πουλούσε για δούλους. Υπάρχουν μάλιστα ακόμα,

άδειακόπους και εξαιρετικά επιπόλους άγώνες, κατώρθωσαν οι Γάλλοι νά συλλάβουν τόν αίμοδόρο αυτό τύραννο. Τόν εξόρισαν σέ κάποια άποικία του Είρηνικού και εκεί πέθανε. Τό όνομά του όμως κι' ή ζωή του έχουν μείνει θρυλικά. Τό βράδυ, μαζεμένοι γύρω στή φωτιά οι πιο γέροι από τους Σουδανέζους, εξιστορούν στους νεωτέρους τά άθλα και τήν ζωή του άπανθρώπου αυτού κακούργου και όλοι τους άκούουν με θαυμασμό ανάμικτο με φόβη. «Όσοι μάλιστα είχαν κάποιον, έστω και μακρινή συγγένεια με τόν 'Αφρικανό τύραννο, προσθέτουν και τώρα ακόμα με καμάρι στό όνομά τους τό επώνυμο Μπεν

Βεβάλος και σήμερα οι βασιλείς και οι αυτοκράτορες δέν εξέλιπαν εντελώς από τήν μαύρη ήπειρο, αλλά ή δύναμις τους είναι τελείως μηδαμινή και ή αίγλη τους είναι φαινομενική. Είνε βασιλείς, φιλό όνόματι μόνον. Άλλά γι' αυτούς θά μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Κ Λ Ε Φ Τ Η Σ

ΤΟΥ ALEXIS BOUVIER

νά ξαναγίνθουν.

Η φύσις πενθούσε για τό θάνατο του δημιουργού της...

Η καμπάνες χτυπούσαν πένθιμα και τά μυτερά καμπαναριά ύψωναν τίς γκριζές σιλουέτες τους μέσα στήν γκριζή ουράνη.

Ο ήγούμενος του μοναστηριού, ένας γέρος έννενηντα δυό χρονών, ήταν γονατιστός, περιστοιχισμένος από όλους τους μοναχούς, γονατιστούς κι' εκείνους, μπρός στήν 'Επιτάφια και, με τό μέτωπο κολλημένο στις πλάκες, προσευχόταν.

Όλοι οι άδελφοί περίμεναν νά σηκωθεί αυτός για ν' άρχίσουν τή λειτουργία. Μά ο γέρος κληρικός έξακολουθούσε νά μένη ασάλευτος στήν ίδια θέση.

Σέ μία στιγμή, με κίνδυνο νά επιπληχθή από τόν άγιο πατέρα, ο προσευχητής της μονής διευθύνθηκε πρός αυτόν και τόν άγγιξε ελαφρά στήν ώμο. Μά ο γέρος ήγούμενος δέν έσάλεψε καθόλου.

Τότε ο προσευχητής του έβαλε τό χέρι του στό κρανίο του και είδε πώς ήταν παγωμένο...

Ο ήγούμενος είχε πεθάνει!...

Οι άδελφοί τόν μετέφεραν άμέσως στό κελλί του τόν εξάπλωσαν στήν κλίνη του και, όπως ήταν ή συνήθεια, ένας άπ' αυτούς ανέλαβε νά φυλάξ η τό πτώμα.

Ο μοναχός αυτός γονάτισε τότε πλάι στό φέρετρο, όπου είχαν βάσει τό νεκρό. Για μία στιγμή ή λάμψ η των κεριών, πέφτοντας άπάνω νά ξεφύγη άπ' αυτά μία άστραπή.

Ο μοναχός ύψωσε τότε τό κεφάλι του και είδε σ' ένα από τά δάχτυλα του νεκρού ένα δαχτυλίδι, επάνω στο όποιο έλαμπ η ένα τεράστιο διαμάντι...

Αμέσως τά μάτια του θάμπωσαν, ή σκέψ η του σκοτίστηκε και άπλωσε τό χέρι του πού έτρεμε ως τό χέρι του νεκρού...

Μά τήν ίδια στιγμή άκουσε νά φτάν η ως αυτόν από τήν έκκλησία:

— Κύριε έλέησον!... Κύριε έλέησον!...

Ήταν ή πομπή των ιερέων πού έρχονταν νά ψάλλ η στήν ήγούμενο τόν τελευταίο αποχαιρετισμό.

Ο μοναχός είπε τότε μέσα του: — Εύχαριστώ, Κύριε!... Έσά μ' έσους από τόν πειρασμό!

Εκείνη τή στιγμή ή πομπή μπήκε μέσα και κατέβησαν τό νεκρό στό παρεκκλήσιο... Έκεί όλοι οι μοναχοί γονάτισαν πάνω στις κρέβες πλάκες.

Τό θέαμα ήταν πολύ περίεργο. Στο βάθος του παρεκκλησίου βρι-

σκόταν τό πτώμα του ήγουμενου μέσα στό άνοιγμένο του φέρετρο, φωτισμένο από δώδεκα λαμπάδες πού κάπνιζαν. Ολόγυρα από τό νεκρό, όλοι οι μοναχοί γονατιστοί με τό κεφάλι σκυμμένο... Δέν έδωλε κανείς παρά τά φαλακρά κρανία τους πού φαίνόντουσαν σάν φιλιτισένια, νά ξεχωρίζουν από τά μαύρα τους ράσα...

Και μέσ' από τά πολύχρωμα τζάμια, χίλιες φωτεινές άγτίνες φωτίζαν τήν περίεργη αυτή συγκέντρωσι...

Ο μοναχός, ο όποιος είχε φυλάξει τό πτώμα του ήγουμενου, του κάκου προσπαθούσε με άγωνία ν' άποστρέψ η τό βλέμμα του από τό χέρι του νεκρού. Τό μάτι του λαμποκοπούσε κι' ή λάμψ η του γινόταν ένα

δατο, ή χαρά πλημμύρισε πάλι τις καρδιές τους, γιατί τήν άλλη μέρα έθιμέωνε Πάσχα, έορτή έορτών και πανηγυρίς πανηγύρεων...

Τό ίδιο πρωί, αυτός πού είχε φυλάξει τό πτώμα, έπήγε μόνος στό παρεκκλήσιο και είπε:

— Κύριε, εύχαριστώ!... Με έσωσες!... Δέν έμόλυνα με τό έγκλημα τά ιερά μου άμφια... Με έκανες καί σώθηκα από τόν πειρασμό!... Εύχαριστώ, Κύριε, εύχαριστώ...

Και σκεπτικός άρχισε νά βαδίζει άνάμεσα από τους σκοτεινούς διαδρόμους.

Μά, καθώς πλησίαζε νά φτάσ η στό κελλί του, φιδόριζε:

— Έτσι, θά πέταγα τό ρά-

Βρέθηκε μπρός στο πελιδνό πτώμα κι' οπισθοχώρησε έντρομος...

με τό σπιθοδόλημα του διαμαντιού.

— Κύριε, Θεέ μου!... έτραύλιζε ο μοναχός. Σώσε με από τόν πειρασμό!...

Και οι άλλοι μοναχοί έψαλλαν όλοένα:

— Κύριε έλέησον!... Κύριε έλέησον!...

Επειτα έκλεισαν τό φέρετρο και τό άρσαν. Εκεί, γιατί έτσι ήσαν ή συνήθεια.

Όταν θά πέθαινε ο νέος ήγούμενος του μοναστηριού, τότε θά τό κατέβαν μέσα στό υπόγειο των νεκρών.

Αναψάν κατόπιν μία λυχνία, πού θά έκαίγε διαρκώς πάνω από τό νεκρό.

Οι μοναχοί είπαν ακόμα μία προσευχή και έφυγαν σέ λίγο ένας-ένας. Μόλις έθιμέωνε τό Μεγάλο Σάβ-

σο... Θα μπορούσα νά τήν αγαπήσω και νά τήν κάνω δική μου... Θα πέθονταν σά τρέχω μαζί της σά δάση τίς άμορφες καλοκαιρινές ήμέρες.

Θα μπορούσα νά κάθωμαι μαζί της κοντά στό τζάκι τά μακρά βράδυα του χειμάνος...

Κι' έξακολουθούσε:

— Θα γινόντουν πλούσιος... Τό διαμάντι από άξίζει άπάνω από τριακόσιες χιλιάδες φράγκα...

Και, μπαίνοντας στό κελλί του, εξαπλώθηκε στό στρώμα του, μά δέν μπόρεσε νά κοιμηθ η...

Κατά τά μεσάνυχτα, όταν οι μοναχοί, σάν μαύρα φαντάσματα, κατέβηκαν στό παρεκκλήσιο, αυτός γλύστερσε στό μακρος των τοίχων και έφτασε κάτω στο σπιτάκι του θοροπού. Έκεί ήπρε μία σκαπάνη...

Όταν τελείωσε ή λειτουργία και οι άλλοι μοναχοί ξαναγύρισαν στα καλλιά τους, τράβηξε κατ' εύθειαν πρός τό παρεκκλήσιο, στό μέρος όπου βρισκόταν τό φέρετρο.

Εκεί, με τό κεφάλι φλογισμένο, με τά μάτια δισταλμένα, με τά χέρια τρεμάμενα... πέρασε τήν κόψη της σκαπάνης κάτω από τό σκέπασμα του φερέτρου. Με μία δυνατή πίεσι, τό ξεκάρφωσε... Και βρέθηκε μπροστά στο πελιδνό πτώμα... Οπισθοχώρησε έντρομος...

Ο νεκρός είχε τά μάτια μισάνοιχτα... Τό στόμα χαμογελαστό... Τά χείλη χλωμά...

Ο μοναχός νόμιζε για μία στιγμή πώς ο νεκρός ήγούμενος κοιμόταν... Φοβόταν... μά, δεσπόζοντας τό έαυτό του, προχώρησε, έπιασε τό ψυχρό χέρι του πτώματος και τράβηξε τό δαχτυλίδι...

Τά δάχτυλα του νεκρού άνάδωσαν ένα ξερό κρότο... μά αυτός κρατούσε πειά τό διαμάντι...

Τότε, έπειδή του σάνηκε πώς άκουσε τους μοναχούς πού ζυπνούσαν για τόν όθρο, βιάστηκε νά ξανακαρφώσει τό φέρετρο... γρήγορα-γρήγορα!

Καθώς όμως αναστήθηκε, τό κεφάλι του χτύπησε στο καντήλι πού έκαίγε και τό έσπασε.

Ο θόρυβος όμως τράβηξε τήν προσχή του άδελφού θοροπού, ο όποιος προχώρησε πρός τό έσωτερικό του παρεκκλησίου, λέγοντας:

— Είνε κανείς μέσα;

Αμέσως ο κλέφτης φοβήθηκε και θέλησε νά φύγη.

Μά, φρίκη!...

Κάποιος τόν κρατούσε από τό ράσο του...

Τόν κρατούσε ο ίδιος ο νεκρός!...

— Έλεος!... Έλεος!... φώναξε ο κλέφτης. Άφσύ με! Έλεος!...

Μά δέν τόν άφινε...

Έκανε μία τελευταία προσπάθεια. Μά τίποτε...

Τότε μία φλόγα ανέβηκε στό κεφάλι του και τό αίμα πλημμύρισε τό λαιμό του... Σωριάστηκε άπάνω στο έξέτερο, κρατώντας στό χέρι του τό καταραμένο διαμάντι...

Ο θοροπούς ακούγοντας τό θόρυβο, έτρεξε μέσα. Βρήκε τό μοναχό σωριασμένο επάνω στο φέρετρο...

Ήταν νεκρός...

Είχε πεθάνει από τό φόβο του, γιατί, καθώς ξανακάρφωσε τό φέρετρο, είχε χαρφώσει μαζί και μι' άκρη του ράσου του...

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Θέλω νά μάθω άν μ' αγαπάς. Ρωτώ (τό κάθε άστέρι,

τή θάλασσα, τά λούλουρα, τά κύματα, τ' άγέρι,

μά όλα εκείνα πού ρωτώ σωπαίνου (ένα-ένα

Αί! Άστρα, μαύρα κύματα, λουλούδια, (λούν μ' έμένα,

γαλάτες όσο θέλετε: Έκείνη μ' ά- (δια χαρμά,

(γαπά !

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ...

Κουρασμένη από το δρόμο η Φρανσουά, ακούμπησε το δάμα της στην όχθη του ποταμού, που την έλυνε ο ήλιος. Έρχόταν από το χωριό Μπρίλν, φέρνοντας το μεσημεριανό φαγητό στον πατέρα της και τον αραβωνιαστικό της που δούλευαν και οι δύο στο ποτάμι.

Ο πατέρας της έκανε μία δουλειά πολύ κοπιαστική κι' επικίνδυνη, ήταν δότης. Με το σώμα τυλιγμένο μέσα στο σκάφανδρο, με τα μαλλιά βρεμένα παπούτσι στα πόδια, με την πελώρια χάλκινη κάσκα στο κεφάλι, έμενε ώρες δρόμους κάτω από βάρη του ποταμού... Μα για όλους αυτούς τους κόπους και τους κινδύνους του πληρωνόταν καλά. Ήταν φημισμένος σ' όλη την περιφέρεια και κανένας δεν μπορούσε να παραβεί μαζύ του.

Η ζωή του κανονιζόταν ανάλογα με τη δουλειά του. Πότε τον έπαιρναν για ένα μήνα εδώ και πότε για δύο μέρες εκεί, μα σχεδόν ποτέ δεν έμενε χωρίς εργασία.

Η Φρανσουά, που δεν είχε γνωρίσει μητέρα, λάτρευε τον πατέρα της και τον ακολουθούσε παντού. Από τον καιρό μάλιστα που είχε μεγαλώσει, τον βοηθούσε όσο μπορούσε... Ήξερε να τον ξελαφρώνει απ' το σκάφανδρο του, μόλις έβγαινε από το νερό, και ν' αντικαθιστά στην άντλια τον άγρο που σύντομο του που το προμήθευε τον αέρα στα βάρη του νερού.

Εδώ κι' ένα χρόνο, σύντροφός του πατέρα της ήταν ένας νέος θαλασσινός, γερός και θαρραλέος, ο Φρειδερίκος, που η Φρανσουά τον αγαπούσε, όσο βαθεία και δυνατά την αγαπούσε κι' εκείνος... Ο πατέρας της ήξερε τον έρωτά τους κι' είχε αποφασίσει μάλιστα να τους παντρεύει στην αρχή του χειμώνα, όταν με τις πρώτες κακοκαιρίες, θα σταματούσαν ή δουλειές.

Η Φρανσουά, κατέβηκε τον απότομο κατήφορο της όχθης. Ο Φρειδερίκος, που έκρινε την ώρα εκείνη με αργή και κανονική κίνηση την άντλια, βλέποντάς την, της χαμογέλασε τρυφερά.

— Δε μου λές, θ' ανέβει γλήγορα ο πατέρας; τον ρώτησε η νέα.

— Σε δέκα λεπτά θα είναι άπανω, της αποκρίθηκε εκείνος.

Και επρόθεσε, σφογίζοντας με το μανίκι του το μέτωπό του:

— Σίγουρα σήμερα μέσα στο νερό είνε πιο εύκολο από δω άπανω.

Η βαρειά ζέση του 'Ιουλίου έπεφτε άδυσώπητα από τον ουρανό. Στον ποταμό, στις όχθες του, στον κάμπο δε φάνιθαν ούτε ψυχή. "Όλοι οι θεριστές είχαν γυρίσει στα σπίτια τους για να φάνε και να κοιμηθούν το μεσημερινό τους ύπνο. Έλειπε κι' αυτός ακόμα ο μανιώτης για το φάρμα λαπρός και κομψός γεροπαριζιάνος κ. Γκριζέ. Ο κ. Γκριζέ, που κάποτε προσέφερε στην Φρανσουά

το πιο ωραίο λουλούδι του κήπου του. Μα η Φρανσουά, προτιμούσε από τα άνθη του, τα λουλούδια του ποταμού, που το νερό τα λούζει και τα θρέφει, την δειλή μουσσοπίδα, την κίτρινη λίδα και τις μεγαλοπρεπείς νομφάδες, με τα μακρά κι' ελαστικά τους κοτσάνια.

Και, νά, ακριβώς τη στιγμή εκείνη, ένα από τα λουλούδια αυτά ξεπρόβαλε στην επιφάνεια του νερού, λευκό και ντελικάτο, κοντά στην όχθη.

Η Φρανσουά προσπάθησε να το τρα-

δι. Βλέποντας τις προσπάθειές του αυτές η Φρανσουά, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα μικρό γέλιο. "Ο νέος τεντώνθηκε τότε ακόμα περισσότερο.

Έβαφνε όμως μία κραυγή του έρωτος και, χάνοντας την ισορροπία του, έπεσε μέσα στο νερό.

Αμέσως η Φρανσουά, νοιώθοντας την καρδιά της να σπαράζεται από την αγωνία, θέλησε να δομησει για να βοηθήσει τον αραβωνιαστικό της. Μα μία σκέψις την παρέλασε άμεσως: Σε ποιόν θ' άφινε την άντλια που ε-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο ζωγράφος Γουσταύος Νισορέ

θήκη κοντά της μ' ένα κλαδί, μα δεν τ' άφινε να το κάνει. Τότε ο Φρειδερίκος, χωρίζοντας την άντλια, της είπε:

— Έλα εδώ μία στιγμή στην άντλια, Φρανσουά, και στο κόβω εγώ αυτό το λουλούδι...

Στην αρχή, η Φρανσουά αρνήθηκε. Ή σκέψις όμως ότι θα ξεκούραζε λίγο τον Φρειδερίκο από την έπιμότη της εργασίας, την έκανε να δεχθώ.

— Έστω, είπε, ερχομαι στην άντλια...

Και, χωρίς να χάνει καιρό, έτρεξε και τον αντικατέστησε, παρακολουθώντας συγχρόνως με το βλέμμα του Φρειδερίκο. "Ο αραβωνιαστικός της είχε ανεβεί στο μικρό γεφυράκι του ποταμού, άλλ' ούτε κι' απ' εκεί, όσο και αν τέντωνε το χέρι του, δεν κατάφερε να φτάσει το λουλού-

δινο αέρα, ζωή στον πατέρα της κι' η όποια δεν έπρεπε ν' σταματήσει ούτε στιγμή!

Αμέσως όμως μ' α. έφινε την καλοήγουσα: "Ο Φρειδερίκος ήξερε να κολυμπά. Και πράγματι, σε λίγο είδε να ξεπροβάλλουν στην επιφάνεια του νερού οι ώμοι του και το κεφάλι του.

Μα γιατί δεν προχωρούσε; Γιατί στεκόταν στο ίδιο μέρος σαν κάποιος να πόνε συγκατοίσει και να έκοβε την όρμη του;

Και έβαφνε ο αραβωνιαστικός της φώναζε με άνω-κάτω:

— Τα χορτάρια!...

Αλήθεια, είχε ξεχάσει η Φρανσουά τα χορτάρια! Τα λουλούδια χόρτα του ποταμού, που πλέκονται και τυλίγονται γύρω στα πόδια, ολοένα και πιο τρυφερά όσο προσπαθεί κανείς να λυθεί από

το σφίξιμό των. Μα ο Φρειδερίκος τ' ήξερε τα χόρτα αυτά και θ' μπορούσε να ξεφύγει. Αλλοίμονο όμως! Την ίδια στιγμή, ο νέος τεντώνοντας κι' απελπισία το λαιμό του, φώναζε στην αραβωνιαστική του:

— Βοήθεια!...

Κι' εξαφανίστηκε πάλι μέσα στο νερό.

— Φρειδερίκο! του φώναζε τρελλή από την αγωνία της η Φρανσουά. Μα τίποτε παιδί δεν φαινόταν στην επιφάνεια. Θεέ μου! Έτσι λοιπόν θ' άφινε να πεθάνει, ενώ θ' έφτανε να λήσσει την βάρκα, να του ρίξει ένα κομμάτι, να του απλώσει το χέρι της για να τον σώσει;

Μα δ' αυτά ήταν αδύνατα, γιατί δεν μπορούσε ν' αφήσει την άντλια, καταδικάζοντας τον πατέρα της να πεθάνει από ασφυξία μέσα στα βάρη του νερού. Και τρία δευτερόλεπτα ακόμα αν έπαυε να του στείλει αέρα, ο δότης θ' έκοβαζε... Τι έπρεπε να κάνει; Με τα χέρια σφιγμένα στην άντλια, με το μάτι καρφωμένο στον ποταμό, άρχισε τότε να ξεφωνίζει:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Μα κανένας δεν φαινόταν γύρω. Την ίδια στιγμή ο Φρειδερίκος προβάλε πάλι το κεφάλι του στο νερό... Μα τώρα βρισκόταν μακριά απ' αυτήν... Τα μάτια του ήταν κόκκινα και η όψη του πελιδνή.

Τρελλή απ' την απελπισία, η Φρανσουά άρχισε να του φωνάζει:

— Φρειδερίκο, Φρειδερίκο!

Προσπάθησε να σωθεί... Σώσασ' με!... Γόρσιε!...

Μα, πριν τελειώσει τα λόγια της, ο Φρειδερίκος είχε εξαφανιστεί.

— "Οχι λοιπόν!... Δεν θ' άφινε να πνιγεί... Παιδιά ξέρει; "Ι-σως, αν άφινε την άντλια, ο πατέρας της να μάντευε τι είχε γίνει; και θ' ανέβαινε στην επιφάνεια, όταν θ' κατάλαβαινε να του λείπει ο αέρας...

Ναι, αυτό θ' έκανε. Μα γιατί ξεγελούσε έτσι τον εαυτό της; Μισο-πνιγμένος ο πατέρας της, πώς θ' άφινε να ανέβει στην επιφάνεια του νερού και να βγάλει μόνος την πελώρια χάλκινη κάσκα του; "Οχι!...

Δεν ήταν έτσι... Το πράγμα ήταν καθαρό... Έπρεπε ν' αφήσει να πεθάνει ο ένας για να σωθεί ο άλλος!...

Έπρεπε να διαλέξει γλήγορα έναν από τους δύο, γιατί η πολύτιμη στιγμή σέ περνούσαν. Μα, μένοντας στην άντλια δεν είχε διαλέξει τάχα τον πατέρα της; Δεν θυσίαζε κάθε στιγμή τον αραβωνιαστικό της στον πάτο της;

Έβαφνε ο Φρειδερίκος ξαναπρόβαλε, μακρότερα ακόμα... Μόλις φαινόταν τώρα το χέρι του που σάλευε στην αέρα... Ήταν, φαίνεται, ο αποχωρησιασμός του, γιατί άμεσως εξαφανίστηκε...

Α! Τόσο το χειρότερο, θ' έσωζε τον Φρειδερίκο! "Ο Φρειδερίκος ήταν κι' αυτή το πάλι... Ήταν το μέλλον.

ήταν η ζωή της... Δεν έπρεπε, όχι, δεν έπρεπε να τον αφήσει να πνιγεί έτσι, μπρός στα μάτια της. Έπρεπε να τον σώσει για να γνωρίσει κι' αυτή την ευτυχία κοντά του...

Μα κι' ο πατέρας της λοιπόν θ' άφινε να πεθάνει; Και θ' άφινε να πεθάνει, έχοντας τον, τον γλυκό, τον πολυαγαπημένο της πατερούλη...

Μα έβαφνε της φάνηκε πως άκουσε ένα ήχο στην όχθη... Μήπως ήταν ο πυρετός της αγωνίας της, που έκανε ν' αυτιά της και της φαινόταν ότι άκουγε κρότο... Και όμως όχι, δεν γελιόταν. Βήματα ακουγότουσαν στην όχθη. Ήταν ο κ. Γκριζέ, ο γέρος Παριζιάνος, που είχε μανία με το ψάρεμα... Πλησίαζε κρατώντας μερικά τριαντάφυλλα στο χέρι, τα οποία φαινόταν ήθελε να της προσφέρει...

Μα δεν άργησε ν' αντιληφθώ την παρηχρή της Φρανσουά, ενώ εκείνη του φώναζε σαν τρελλή:

— Γλήγορα, γλήγορα, έλατε στην άντλια!... Γλήγορα, τώρα έλατε!... Αμέσως ο κ. Γκριζέ έτρεξε κοντά της. Τότε εκείνη με δυο-τρεις κινήσεις έλυσε τη βάρκα και άρχισε να πορεύεται στο ποτάμι... Φύγοντας αδιάκιστα μέσα στο νερό, ανάμεσα στα χορτάρια... Έβαφνε, η καρδιά της χτύπησε δυνατά... Είχε δ' το Φρειδερίκο της, ήταν ζωντανός ακόμα...

Έβαφνε όμως άπανω του και άρχιζοντας τον με τα ευώστα χέρια της, τον ανέβασε στη βάρκα της τρυφερά με την σκέψη ότι έσωσε τον αραβωνιαστικό της, χωρίς να θυσιάσει τον πατέρα της...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Είν' άγρια νύχτα. Οι άνεμοι άντιπα-

(λούουν, χιονίζει, απτάφτει, βρέχει και βρον-

(τάει.

Πέρα σ' αυτούς που τώρα ταξιδεύουν με θλίψη και λαχτάρα ο νους μου πάει.

Αχ! και τους άλλους κλαίω που δεν

(σαλεύουν.

τί μέσα ή γή το σώμα τους βαστάει κι' ως μάτια σπλαχνικά γ' άστρα

(τυφλώνουν.

σαν έρμη νύχτα δλόγορα βογγάει.

Εάστερα μπόι μου ή φαντασία τους

(βάνει.

κι' ενώ θωρώ που σ' άγιο τους κρεβ-

(δάει.

περνά ή βροχή και κρύα πλημμύρα

(κάνει.

Μέσ' στο ζεστό μου δόλοκλειστο δω-

(μάτι.

Τόσο μου δόλοκλειστο δω-

μάτι.

Τόσο μου δόλοκλειστο δω-

μάτι.

Τόσο μου δόλοκλειστο δω-

μάτι.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

Πόσοι άνθρωποι εξαφανίζονται κάθε χρόνο. Μία έκδρομη στά Βραχλώδη "Ορη. "Όπου ο διευθυντής των Βορείων Σιδηροδρόμων χάνεται μέσα στο δάσος. Μάταιες αναζητήσεις. "Η εξαφάνις του αρχιδικαστού. "Όπου ο σύζυγος χάνει τη σύζυγό του. Πώς εξαφανίστηκε μία γυναίκα μέσα σ' ένα πλοίο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σύμφωνα με μία στατιστική που καταρτίστηκε τελευταία, κάθε χρόνο εξαφανίζονται από το πρόσωπο της γής περί τις 2.000 άνθρωποι, χωρίς ν' αφήσουν απολύτως κανένα ίχνος πίσω τους, σαν να είχε ανοίξει ή γή και να τους είχε καταπιεί... Σ' αυτούς φυσικά δεν υπολογίζονται οι εξαφανιζόμενοι εν καιρώ πολέμου, αλλά μόνον εκείνοι που εξαφανίζονται εν καιρώ ειρήνης. Το περίεργο μάλιστα σχετικά είναι ότι οι περισσότεροι από τους εξαφανιζόμενους χάνονται σε ταξίδια ή έκδρομες που κάνουν χάρην διασκεδάσεως.

Έτσι, πρό όλίγων ετών είχε προκαλέσει μία μεγάλη αναστάτωση στην Αμερική ή εξαφάνις του μίστερ Β. Έγκαν, γενικού διευθυντού της "Εταιρίας των Βορείων Σιδηροδρόμων, ενός ανθρώπου νέου ακόμη. "Ο Έγκαν, είχε διοργανώσει με μία μεγάλη συντροφιά από φίλους του μία έκδρομη στά Βραχλώδη "Ορη. Για το ταξίδι τους χρησιμοποιήσαν ένα έκτακτο τραίνο, που ο Έγκαν είχε θέσει στη διάθεσι των φίλων του και ή έκδρομη άρχισε υπό τους αίσιωτέστους αιώοντες.

Σε ένα μικρό σταθμό όμως, ο Έγκαν μαζύ με λίγους συντρόφους του, κατέβηκε από το τραίνο, γιατί, όπως είπα, ήθελε να ξεμουδιάσουν τα πόδια του. Και άμέσως έπηρε ένα μονοπάτι που οδηγούσε μέσ' στο δάσος, αφού προηγουμένως είπα στους φίλους του:

— Σε δυο λεπτά θα είμαι πίσω εδώ. Περιμένετε με...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, εξαφανίστηκε μέσα στα δέντρα, για να μη σωρευθώ ποτέ πάλι σε κανέναν!

Οι φίλοι του, βλέποντας πως δεν έγίαιζε, πήγαν στο τραίνο και είδοποιήσαν την ύπόλοιπη συντροφιά. "Αμέσως όλοι κατέβηκαν και άρχισαν να ψάχνουν για να τον βρουν. Βλέποντας όμως ότι ή αναζήτησής τους δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα, τηλεγράφησαν να τους στείλει βοήθεια. Έτσι, σε λίγες ώρες, 400 ντόκκις, κυνηγοί και ερευνητές γνώστης της περιοχής εκείνης, έσπευσαν και άρχισαν να ψάχνουν παντού για να βρουν τον εξαφανισθέντα άνθρωπο και απ' όλους εκτιμώμενο Έγκαν. "Όλες όμως ή έρευνή: τους πήγαν χαμένες και δε σήλασαν κανείς δεν κατάφερε να εξακριβώσει τί απέγινε ο διευθυντής των Βορείων Σιδηροδρόμων!

Μην τολμήσε να παρουσιάσει μπροστά μου αν δεν φέρει τη βαλίτσα! της είπα ο σύζυγος, κλονισμένος στην απείθεια του αίστητος.

Τότε εκείνη χαμογελώντας κατέβηκε από το τραίνο.

Αίνα χρόνια πριν από το συμβάν αυτό, ο μίστερ "Αρτουρ Βιντσάνσλαβ, λογιόδικος του Λάιπσσιγκερ και ένας από τους δημοφιλεστέρους "Αγ-

δηκε στο εσωτερικό του πλοίου. Δεν ξαναφάνηκε όμως ποτέ πάλι. "Ο άνδρας της ανήσυχος για την παρατεταμένη απουσία της κατέβηκε στην καμπίνα της. "Όλο το πλοίο αναστατώθηκε. Δεν έμενε ούτε ή παραμικρή γωνία χωρίς να έρευνήθει προσεκτικά, αλλά ή δυστυχισμένη γυναίκα είχε εξαφανισθί όριστικώς και κανείς δεν έμαθε ποτέ τί είχε απογίνει.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΩΝ

Η ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

"Όταν ο στρατάρχης ντε λα Φερτέ ήταν στα τελευταία του, μπήκαν μέσα στο δωμάτιό του ή γυναίκα του, ή κόρη του "Αγγελική ντε λα Μοτ-Ούδαγκορ και ή κουνιάδα του κόμησσαν ντ' "Ολόν, περίφημες και ή τρεις τους για την περιπετειώδη έρωτική τους ζωή. "Η τρεις αυτές γυναίκες, χωρίς να λάβουν υπ' όψη την κρισιμότητα της καταστάσεως του στρατάρχου, έπλησίασαν στον έπιθανάτου κλίνη του και άρχισαν να φωνάζουν: σ

— Κύριε στρατάρχα! Μας αναγνωρίζετε!... Έάν ναι, τότε σφίξετέ μας τα χέρια και πείτε μας ποιές είμαστε!...

"Ο στρατάρχης, μολοντί ψυχραιγούσε, συνήλθε για μία στιγμή και τους απάντησε:

— Ελάστε παληγογυναίκες!

Κατόπι ξανάπεσε στο προσκέφαλό του και ξεδόχησε...

ΑΝΗΘΩΝ

Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥΛΑ

Από τη ρούχα σου περνά, μωρή Παναγιωτούλα μου,

(ναμωτούλα μου,

γιατί σου, άγάπη μ' γιατί σου,

κι' από τη γαϊτανιά σου.

Κι' από νά σε μαλώνουν, μωρή Παναγιωτούλα μου,

(ναμωτούλα μου,

ή μάνα σου κι' ή θειά σου.

Κι' αν σε μαλώνουν για τ' εμέ, μωρή Παναγιωτούλα μου,

πες μου να μην περάσω.

— Πέρασε άγάπη μ' περάσε, μωρή Παναγιωτούλα μου,

(ρη Παναγιωτούλα μου,

και ρώσε και για μένα.

Κι' όταν περνάς και με πολλούς, μωρή Παναγιωτούλα μου,

(ρη Παναγιωτούλα μου,

μωρή γιατί σ' άγάπη μ' γιατί σου, κάνε πάλι δε με ξέρεις.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

—Με άδικαίτε με τα λόγια σας, κύριε Πρεβάλ, απάντησε ο Μενού, και σ' παρακαλώ ν' αφήσετε τα παράπονα, γιατί δεν έχουν θέση εδώ. Έχω έτοιμάσει ένα εξαιρετικό πρόγευμα. Δέχστε να φάμε μαζί;

—Πολύ ευχαρίστως, πολύτιμο φίλε μου, απάντησε ο άλλος με προσποιητή ευγένεια. Απάνω στο φάι και στο κρασί μάλιστα θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ελεύθερα και για κάποιο ζήτημα που σ' ενδιαφέρει υπερβολικά.

Σε λίγο είχαν καθίσει μπροστά σ' ένα τραπέζι με πλούσιωτα και ορεκτικώτατα φαγητά.

—Και τότε με το καλό θα γίνουν οι γάμοι σου με την Αντωνίνα; ρώτησε πρώτος ο Μενού, που δεν ήξερε τα διατρέκοντα.

—Μέσα σε δύο μήνες, φίλε μου, απάντησε ο Πρεβάλ.

—Κατεργάρι; Έκανες μια πρώτη τάξεως επίτυχη. Και ποίκα γερή, όχι άσπεια... Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, σου λέει, κι' ο κύργος κληρονομία, ύστερα από το θάνατό τους... Μπράβο!

—Θέλεις να σου πω τη γνώμη μου, αγαπητέ Μενού; Άκουσε την. Η ποίκα της Αντωνίνας μπροστά στα άτομικά μου προσόντα και στην κοινωνική μου θέση και στο μνημόνιο εισόδημά μου, είναι ένα μηδενικό...

—Έχετε δίκιο, κύριε. Αχ! Γιατί να μην έχω κι' εγώ λίγα από τα προσόντα σας για να μην αναγκάζωμαι σήμερα ν' αναχωρώ για το Παρίσι, απελπισμένος και με την καρδιά μου δλο πληγές...

—Γνωρίζω για ποιά αιτία είστε στενοχωρημένος, αγαπητέ μου. Φταίει η μικρή Άλίκη που δεν εδέχτηκε την πρότασή σου.

—Ναι, αυτή η ίδια, η αξιολάτρευτη και απλαγνή Άλίκη ντε Μερβίλ, που με την περιφρόνησή της και με την ψυχρή συμπεριφορά της θα με φέρη γρήγορα στον τάφο, απάνω στη νεότητά μου και στην λεβεντιά μου. Ναι, αυτή η άκαρδη τα σφαιρί...

—Από το χέρι σου εξαρτάται να κάνεις τον εαυτό σου εύτυχισμένο, απάντησε με διαφορετικό ύφος ο Πρεβάλ.

—Τι έννοιας μ' αυτό; Έκαμε ο άλλος με κάποια ταραχή.

—Ότι άρκει να το θελήσεις και να τ' αποφασίσεις, και οι πόθοι σου δεν θα αφήσουν να πραγματοποιηθούν...

—Εξηγήσου καλύτερα, για το Θεό! είπε ο Μενού μ' ανυπομονησία.

—Θέλω να σου πω, αγαπητέ μου, ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να ικανοποιηθείς την επιθυμία σου, παρά μόνο η άρνηση. Έτσι θα τη γλυτώσεις τη δυστυχισμένη κι' από την τυραννική ζωή που περνά κοντά στους Δουκάστελ.

—Είπε αλήθεια λοιπόν δυστυχισμένη; Δεν της φέρνουν με καλόν τρόπο;

—Άκουσε δώ, Μενού, και θα καταλάβεις σε τι σημείο απελπισίας την έχουν φέρει. Οι Δουκάστελ θέλουν να την παντρεύουν μ' έναν άνεμό τους, κι' επειδή αυτή δεν θέλει, προσπαθούν να την εξαναγκάσουν με τη βία να δεχτεί.

—Άλγεια; ρώτησε ο εύπιστος νέος.

—Αυτά που σου λέω τ' άκουσα από το στόμα της ίδιας της Άλίκης. Άκόμα σου προσθέτω ότι η επιμονή σου και η περιποιήσεις σου προς τη δεσποινίδα ντε Μερβίλ έφεραν ευχάριστα αποτελέσματα.

—Πάψε, για το Θεό, να παίζεις με τη δυστυχία μου. Δεν καταλαβαίνεις ότι μ' αυτά τα λόγια σου μου κάνεις πιο πικρό τον πόνο μου, πιο αγιάτρευτο το πάθος της καρδιάς μου;

—Άφησε τα παράπονα, Μενού, και δώσε προσοχή σ' αυτό που θα σου είπω. Η Άλίκη, ύστερα από διάφορες σκηνές και φιλονεικίες, χωρίστηκε από τον οικογένεια Δουκάστελ και κλείστηκε σ' ένα δωμάτιο του πύργου, όπου βρίσκεται μόνη της και κλείστηκε ελη την ώρα.

—Θέλεις ν' αναδειχθείς γενναίος ιππότης και να απελευθερώσεις από την άδικαία σκλαβιά της την ώραία αιχμάλωτο; Έδώ σ' αυτή την περίπτωση θα το δείξεις. Να πιάς λοιπόν γρήγορα να ετοιμάσεις μια ταχυδρομική άμαξα και να περιμένεις μαζί μ' αυτή τα μεσάνυχτα ακριβώς στη μικρή πόρτα της εισόδου του δάσους. Έκεί αναλαμβάνω εγώ να σου φέρω την ώραία σου φίλη, την οποία μεταφέρεις στο Παρίσι και στεφανώνω.

—Και νομίζεις ότι αυτή θα δεχτεί να την απαγάγω;

—Είμαι περισσότερο από βέβαιος γι' αυτό. Έξ' άλλου θ' υπάκουη κι' ένας λόγος παραπάνω για να γίνει γυναίκα του σωτήρος της: Η ανάγκη ν' αποπλήνη το όνειδος της άπατης.

—Το σχέδιό σου όμοιο; Μολονό ότι είναι υπερβολικά τολμηρό, άλλ' εν τούτοις αι-

σθάνομαι τον εαυτό μου ικανό να το αναλάβω, άρκει να έχω σχετικά τη συγκατάθεση της Άλίκης.

—Λοιπόν θα το έχω έτοιμο το άμαξι;

—Ναι, αλλά πολύ φοβόμαι ότι θα με μεταφέρει μόνο μου στο Παρίσι, γιατί δεν μπορώ άκόμα να πιστέψω ότι η υπερήφανη Άλίκη θα θελήσει να φύγη μαζί μου και να με ακολουθήσει, αφού πρό όλίγων μόλις ημερών απέριψε την πρότασή μου.

—Πολύ μικρή ιδέα έχεις για τον εαυτό σου, αγαπητέ μου Άχιλλέα, και βλέπω ότι δεν μπορεί να πεισθής στις διαβεβαιώσεις μου περί των ευμενών αισθημάτων της Άλίκης απέναντί σου.

—Τότε μονάχα θα το πιστέψω, όταν θα τ' ιδώ με τα μάτια μου να πραγματοποιούνται...

—Λοιπόν, όπως είπαμε. Άπόψε τα μεσάνυχτα ακριβώς να περιμένεις με μια ταχυδρομική άμαξα στην είσοδο του δάσους.

—Θα είμαι ακριβώς στη συνάντησή μας, είπε ο Μενού τριβώντας τα χέρια του μ' ευχαρίστηση.

—Θα σου επιβάλω όμως μερικούς όρους, φίλε μου, και όφείλεις να τους τηρήσεις.

—Να τους άκούσουμε πρώτα.

—Ο πρώτος όρος μου είναι ότι θα σεβασθής την Άλίκη και ότι δεν θα θελήσεις με τη βία ή την παυοργία να τη φέρεις εκείνο που μόνο στο σύζυγό της έχει δικαίωμα να προσφέρει.

—Όσο γι' αυτό, μένει ήσυχος.

—Ο δεύτερος όρος είναι ότι μόλις φτάσεις στο Παρίσι, πρέπει να δηγήσεις τη δραπέτιδα στο σπίτι μιας συγγενούς μου, της κυρίας Σαιν Ρομάν, μιας γυναίκας τιμίας και αυστηρής.

—Για την οποία θα σου δώσω μια στατική επιστολή και η οποία θα δεχτεί να συντηρήσει προσωρινώς την Άλίκη. Εκεί θα πηγαίνεις να τη βλέπεις όποτε θέλεις, μέχρις ότου έλθω η συγκατάθεση των Δουκάστελ, η οποία άλλωστε δεν θα άρνησιν κατόπιν της έκρηξης που ακουάβω της άπαγωγής.

—Εκπληκτική και περίτρομη έρριξη ένα βλέμμα έρευνητικό προς το δάσος και σε κάποια απόσταση αντίκρισα το Γουσταύο που μούδεινε το μέρος της καρδιάς του και μούσταλνε με το χέρι φιλά.

—Εκπληκτική και περίτρομη έρριξη ένα βλέμμα έρευνητικό προς το δάσος και σε κάποια απόσταση αντίκρισα το Γουσταύο που μούδεινε το μέρος της καρδιάς του και μούσταλνε με το χέρι φιλά.

—Εκπληκτική και περίτρομη έρριξη ένα βλέμμα έρευνητικό προς το δάσος και σε κάποια απόσταση αντίκρισα το Γουσταύο που μούδεινε το μέρος της καρδιάς του και μούσταλνε με το χέρι φιλά.

—Εκπληκτική και περίτρομη έρριξη ένα βλέμμα έρευνητικό προς το δάσος και σε κάποια απόσταση αντίκρισα το Γουσταύο που μούδεινε το μέρος της καρδιάς του και μούσταλνε με το χέρι φιλά.

—Εκπληκτική και περίτρομη έρριξη ένα βλέμμα έρευνητικό προς το δάσος και σε κάποια απόσταση αντίκρισα το Γουσταύο που μούδεινε το μέρος της καρδιάς του και μούσταλνε με το χέρι φιλά.

—Εκπληκτική και περίτρομη έρριξη ένα βλέμμα έρευνητικό προς το δάσος και σε κάποια απόσταση αντίκρισα το Γουσταύο που μούδεινε το μέρος της καρδιάς του και μούσταλνε με το χέρι φιλά.

Είδα τον Γουσταύο...

(Ακολουθεί).

Μούφεραν μια ανθοδέσμη...

Είδα τον Γουσταύο...

ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΡΩΣΣΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΠΙΝΕ ΕΧΙΔΝΕΣ

Η δυστυχία ενός τυχοδιώκτη. Η πολύτιμη συμβουλή ενός φίλου. Πώς εξασφάλισε ο Ρώσος το ψωμί του. Πώς κατάπινε τις ζωντανές εχιδνες. Η τραγική παράστασις. Όπου το φίμωτρο φεύγει από το στόμα της εχιδνας. Η αγωνία ενός δυστυχισμένου ανθρώπου. Η μυστιλία με το κονιάκ σπάζει κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η δυστυχία ενός τυχοδιώκτη. Η πολύτιμη συμβουλή ενός φίλου. Πώς εξασφάλισε ο Ρώσος το ψωμί του. Πώς κατάπινε τις ζωντανές εχιδνες. Η τραγική παράστασις. Όπου το φίμωτρο φεύγει από το στόμα της εχιδνας. Η αγωνία ενός δυστυχισμένου ανθρώπου. Η μυστιλία με το κονιάκ σπάζει κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια μέρα πρό όλίγων μηνών, μερικοί διαβάται μετέφεραν σε κάποιο νοσοκομείο του Παρισιού ένα Ρώσο τυχοδιώκτη, που βρισκόταν σ' έλεεινή κατάσταση. Ήταν αναισθητός κι' από το στόμα του κυλούσαν έλαφρές σταγόνες αίματος, όπως δέ άνεφεραν στο γιατρό της υπηρεσίας αυτοί που τον είχαν μεταφέρει, ο Ρώσος αυτός είχε καταπιή μιάν... ζωντανή εχιδνα!

Αλλά πώς είχε συμβη αυτό; Άς αφήσουμε να μάς διηγήθη ο ίδιος τη δραματική περιπέτειά του, όπως την άφηγήθηκε στο διευθυντή του Παρισινού νοσοκομείου, όταν, ύστερα από μια εξαιρετικά επικήνουν χειρουργική επέμβασι κατώρθωσαν να τον σώσουν.

«Βρισκόμουν στο Παρίσι από πολλούς μήνες, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να κερδίσω ένα κομμάτι ψωμί. Μα αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο, αν και δεν άφρα πόρτα στην όποια να μην καταφύγω, ζητώντας όποιαδήποτε εργασία. Μάταια όμως! Όσοτος, ο κύριος περνούσε και η πείνα με βασάνιζε όλοένα. Τότε, άφ' ότου δεν εύρισκα δουλειά, σκέφτηκα να κάμω κάτι το πρωτότυπο, που θα μπορούσε να προσελκύση την προσοχή των άφελών του Παρισιού και θα σταματούσε μπροστά μου τα πλήθη των περιέργων. Άλλα με ποιά τρόπο θα το κατώρθωνα αυτό; Του χάκου έβασάνιζα, όλόκληρες έβδομάδες, το μυαλό μου.

Από πολλούς έζητησα μια συμβουλή σχετική, δεν βρήκα όμως κανέναν να μ' οφείσει το μυαλό. Μο έβαν χίλια-δύο ακόλπα που μπορούσα να μεταχειριστώ για να έξοικονομή τ' απαραίτητα έξοδά μου, αλλά ένώ κανένα απ' αυτά δεν τ' έβρισκα άξιο να προκάλεση την προσοχή του κοσμάκη.

Τέλος, ένα βράδυ, συνάντησα έναν πτωχό καλό μου φίλο και συμβούλευα τον Βασίλη Βλαδιμήροβιτς. Βρήκα να κάθεται μισομεθυμένος σ' ένα μπαρ του Καρτιέ-Λατέν. Με προσκάλεσε κι' έκάθησα στο τραπέζι του, μου έπρόφερε ένα λικέρ κι' όταν σε λίγο του διηγήθηκα τη φτώχεια μου και ζήτησα τη συμβουλή του, ο φίλος μου μου είπε με άφέλεια:

«Γιατί δεν άποφασίζεις να καταπίνεις εχιδνες; Άδεν έβρω άν, τη στιγμή εκείνη, η άνατριχίλα που έννοιωνα σ' άλλοι νεύσι στο κορμί μου, ζωγραφίστηκε και στο πρόσωπό μου.

Μα ο φίλος μου άπαθής συνέχισε: «Μη σου φαίνεται άσπεια και παράξενη η ιδέα μου! Δεν θα σε συμβούλευα ποτέ να κάμεις ένα τέτοιο πράγμα, αν δεν είχα ιδη με τα μάτια μου, στο Σάν-Διέγο, έναν άνθρωπο που κατέπινε ζωντανές εχιδνες! Μια εχιδνα, φίλε μου, έξερεις πολύ καλά ότι είναι επικήνουν μονάχα ένα λεπτόν, εξ αιτίας του δηλητηρίου

που χύνει στην πληγή. Άν όμως καταβώση κανείς να την κάνει άνικανη να δαγκώση, τότε η εχιδνα γίνεται άπλουστατα ένα άκίνδυνο σκουλήκι... Κι' έπως αυτοί που καταπίνουν σπαθιά, κατορθώνουν να χώνουν στο λαιμό τους ένα σκληρό λείδι, έτσι κι' ένας άλλος μπορεί να κατορθώση να καταπιή μια εχιδνα που είναι πολύ πιο έλαστική και μαλακή, αφού πρώτα έννοείται, την κάνει άνικανη να δαγκώση. Φυσικά, στην αρχή, θα αισθανθώ κάποια άρδια, κάποια φρίκη! Σιγά-σιγά όμως θα συνηθίσω. Μόλις δέ καταπιή έντελως την εχιδνα, δεν άλλάξω να κάνω τίποτε άλλο, παρά να πιή άμέσως ένα ποτήρι κονιάκ. Η εχιδνα άμέσως θα φορήση από το σινοπνεύμα!...

Αυτά μου είπε ο φίλος μου και χωρίτηκαμε. Είπε αλήθεια πως η έμπνευσίς του με είχε άφψει κατ'επλήρητο. Όλόκληρη τη νύχτα εκείνη δεν έκλεισα μάτι, από τη χαρά μου! Είχα βρη επί τέλους ένα άκόλπο, με το όποιο έλπίζα να κάμω χουσεές δουλειές.

Την άλλη μέρα, άρχισα κιόλας να κάνω τα σχετικά πειράματα. Άγόρασα δυό φειδιά, από έναν έμπορο έρπετων, τα έδούτηξα μέσα στο κονιάκ και έβρα, με τον όποιο τρόπο, με τον όποιο θα έμποδίζα τις εχιδνες να δαγκώνουν, τη στιγμή που θα τις καταπίνω. Γιατί, δεν έπρεπε επ' ουδενί λόγω να βλέπουν οι θεαταί μου πως καταπίνω φόβια φειδιά! Για να κάνω έντύπως η άκηραίς μου, έπρεπε να βλέπη ο θεατής ότι το φειδί που καταπίνω ήταν σ' αλήθεια ζωντανό, ότι μπορούσε να με δαγκώση και να πεθάνω από το δηλητηρίό του. Έτσι μονάχα θα προκάλούσα το ένδιαφέρον του Κοινού, που θα έπληθωνε...

Και βρήκα, επί τέλους, τον τρόπο να κάνω τις εχιδνες να μη δαγκώνουν. Έπρωμηθείσα μερικά δάχτυλα από έλαστικά γάντια των χειρών και τη στιγμή που έβραζε το έρπετό στο στόμα μου για να το καταπιώ, το έσκέπαζα ταχυδακτυλογρικά, το κεφάλι μ' ένα από αυτά τα καουτσουκένια δάχτυ-

λα. Έτσι, καθώς ήταν φιασμένο το φειδί, δεν μπορούσε να με δαγκώση. Όταν πια όλα ήταν έτοιμα και είχα άρκετά εξασκηθ στο επάγγελμα αυτό, άρχισα ένα πρωί στην πλατεία της Βαστίλλης τις υπαίθριες παραστάσεις μου. Την πρώτη ημέρα, θυμάμαι πως είχα μια τέτοια πείνα, που όχι εχιδνα μπορούσα να καταπιώ, αλλά και ένα βόα συριγγατήρα άκόμα! Έπέτυχα περίφημα εκείνο το πρωί κι' έκέρδισα 40 φράγκα, τα πρώτα λεφτά που έκέρδιζα στο Παρίσι.

Από τότε κατέπινα κάθε ημέρα δυό εχιδνες, μια το πρωί και μια το άπόγευμα, αλλάζοντας διαρκώς συνοικίες, για να μη γίνωμαι πολύ γνωστός στο ίδιο μέρος. Κάθε φορά, έκέρδιζα το λιγώτερο 30 φράγκα, τα όποια—γιατί να μη σάς το έμολογήσω;—άν δεν τα εξασφάλιζα εκ των προτέρων, δεν άποφασίζα να καταπιώ την εχιδνα!...

Δυστυχώς όμως, η κακοτυχία εξακολουθούσε να με καταδιώκει. Έκείνη την ημέρα, έδινα τη συνηθισμένη μου παράστασι στο βουλόδρομο Σμάν-ν.

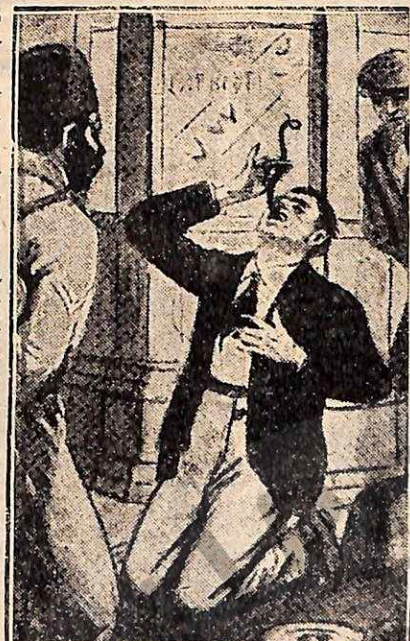
Άπλωσα κατ' γής το χαλί μου κι' έπεριμένα, κρατώντας σε τ' άχέρια μου μια εχιδνα για να έλκω την προσοχή των διαδόντων. Όταν είδα, ύστερα από λίγη ώρα, πως μαζεύτηκαν άρκετοί περιέργοι γύρω μου, άρχισα το συνηθισμένο μου λόγο:

«Κυρίες και κύριοι! Δεν σάς έχάλεσα εδώ μονάχα για να σάς δείξω τα φειδιά μου... Θα κάνω κάτι που θα σάς καταπλήξη. Θα καταπιώ τώρα, εδώ μπροστά σας, ένα απ' αυτά τα φορκώδη έρπετα, ζωντανό. Θα καταπιώ μια εχιδνα... Έξερεις, βέβαια, πόσο είναι επικήνουν η εχιδνα. Δαγκώνουν και δηλητηριάζουν! Άλλ' αυτό μου είναι άδιάφορο. Εγώ, θα καταπιώ τώρα, μια ζωντανή εχιδνα...

Και δείχνοντας τις εχιδνες που είχα κουλουραμένες στα χέρια μου, είπα στους θεατάς μου:

«Όρίστε! Διαλέξτε, κύριοι, όποιον θέλετε, και από τα χείλη μου έτρεχε αίμα.

«Έπειτα... έχασα τις αισθήσεις μου!...

Με τα δυό δάχτυλα έσπρωχνα την εχιδνα στο στόμα μου...

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Πώς πεθαίνουν οι πραγματικοί χριστιανοί

Ο "Αδισον, λίγες στιγμές πριν πεθάνει, έκλεψε κοντά του το θετό του γιού Βάρβι, ο οποίος τον είχε πικράνει πολλές φορές με τις άσυνεπείς του, για να του δώσει μερικές συμβουλές. Ήταν όμως τόσο εξασθενημένος από την αρρώστια του, ώστε μ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε, στην αρχή δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Ο νέος, βλέποντας την αγωνία στην όποια βρισκόταν ο θετός του πατέρας, του είπε:

— Μ' εκλάσσετε, καί, καθώς βλέπω, θέλετε να μου μιλήσετε... Φαντάζομαι ότι θα θέλετε να μου δώσετε τιποτένιες συμβουλές. Σας υπόσχομαι λοιπόν ότι, μόνον πότε να μη το λησμονήσω ποτέ και να το θεωρήσω ως ιερών...

Ο "Αδισον τότε κατέβαλε μια τελευταία προσπάθεια και σφίγγοντάς του το χέρι, του είπε σιγά:

— Δες, πόσο γαλήνια πεθαίνει ο πραγματικός χριστιανός!... Και κατόπιν εξέπνευσε.

— Η πρόβα της... κηδείας

Ο λόρδος Τσέστερφιλντ, ο περίφημος για το πνεύμα του, λίγες μέρες πριν πεθάνει είχε βγεί περίπατο με τ' αμάξι του, μολονότι ήταν αρρώστος.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι του, κάποιος συγγενής του τον έρωτησε:

— Επήγαγε να πάρете τον αέρα σας, μιλώρδε;

— Όχι, απάντησε ο Τσέστερφιλντ. Έβαχα μία... πρόβα της κηδείας μου!...

— Το κώνειον του Φωκίωνος

Όταν οι σύντροφοι του Φωκίωνος που είχαν καταδικαστεί μαζί του είδαν θάνατον, ήπιαν το κώνειον, ο γενναίος στρατηγός, βλέποντας ότι δεν είχε περισσέψει ούτε στάλα γι' αυτό και ότι ο δήμιος δεν έννοωσε να το προσφέρει άλλο χωρίς πληρωμή, άναγκάστηκε να θανευσθεί μερικ: χράματα από τους παρεστώτας, αφού στάς Αθήνας—καθώς είπε—πρέπει και να πεθάνει ακόμα κανείς δι' εβόδων του!

— Ψητοί ή βραστοί

Στη ναυμαχία της Ροσέλλης, το πλοίο που διοικούσε ο δούξ ντε Γκλζ έπιασε φωτιά.

— Χαθήκαμε! εφώναζε ο Λά Ροσφονικό, που επέβαινε κι' αυτός του πλοίου, στο ναυαρχο.

Ο δούξ όμως, χωρίς να χάσει διόλου την ψυχραιμία του, εφώναζε στον πιλότο:

— Έξασκολούθησε σ' τη δουλειά σου!... Καλύτερα να πάμε... ψητοί παρά... βραστοί!...

— Ο θάνατος του Λουδοβίκου ΙΑ'

Ο Λουδοβίκος ΙΑ' της Γαλλίας έτρεφε πέτοια ανεπιτήδεια στις λέξεις «Γρατσά» και «Θάνατος», ώ- ξει, για ν' αποφύγει να τις ακούη, είχε συστήσει στους αυλικούς του, θ-

ταν θά έφτανε στα τελευταία του, να του πουν μόνο τη φράση: «Μιλείτε σιγά!...» για να έννοηση την κατάσταση του.

Οι αυλικόι του όμως έλησμόνησαν την παραγγελία του αυτή, κι' όταν έφτασαν ή τελευταίες του στιγμές, του εδήλωσαν καθαρά πώς ήταν ετοιμοθάνατος.

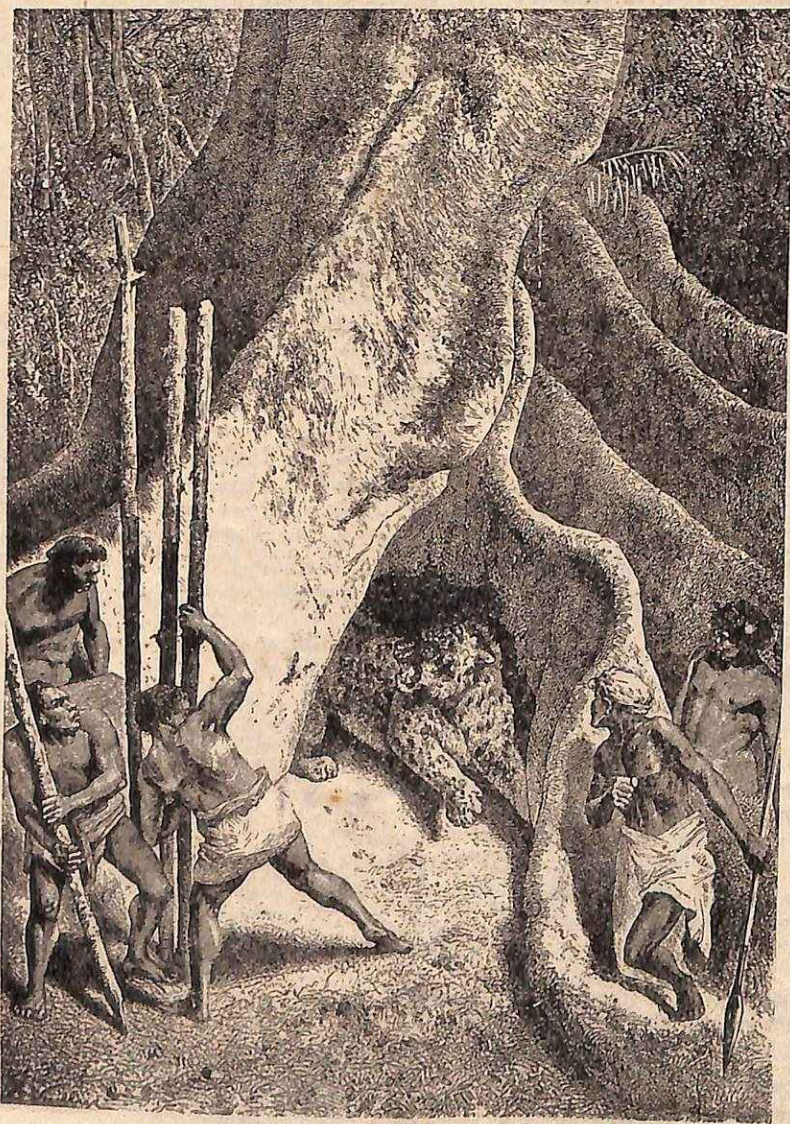
Ο Λουδοβίκος, μόλις άκουσε την τρομερή λέξη, εδάκρυσε από την ταρχή του, έπεσε σε άρασία και σε λίγο εξέπνευσε.

— Η τελευταία του παράκλησις

Ο Ντς Τοϋ, ο οποίος είχε κατακασθή μαζί με τον αδελφικό του φίλο Σαιν-Μάρς σε θάνατο, επί συνωμοσία κατά του βασιλέως, όταν ήλθε ή σειρά του ν' ανέβη στο ικρίωμα κι' αντίκρισε το πτώμα του φίλου του, που ε-χε καταπονηθή πριν άπ' αυτόν, έγύρισε προς το πλήθος και είπε:

— Κύριοι!... Είμαι άνθρωπος, φο- δούμαι το θάνατο, και το πτώμα του φίλου μου, δεν σάς κρύβω, ότι μου προκαλεί ταραχή. Σας ζητώ, από έ- λεημοσύνη, να μου δώσετε κάτι για να δέσω το μάτια μου... Μήπως

Η ΘΗΡΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κυνήγι ιαγούρου στον Παναμά

κανείς από σάς έχει κανένα μαντήλι; — Ιστορία ενός τετραστίχου

Σε μια κοσμική συναναστροφή δυό ώραιες κυρίες, ή μια ξανθή κι' ή άλλη μελαχροινή, πλησίασαν το Βολταίρο και τον παρεκάλεσαν να τους πη ποια του άρεσε περισσότερο. Ο Βολταίρος όμως βρέθηκε σε δύσκολη θέση και μη θέλοντας να δυσχεραστήσει καμιά άπ' τις δυό, γύρισε προς τη μελαχροινή και απάντησε με τό εξής τετραστίχου:

Αλήθεια, ώμορφη δουλειά μου δώ- (σατε, να είπω ποιά είν' ή πιο χαριτωμένη. Αυτή θυμίζει τον ξανθόμαλλο Έρωτα κι' εσύ τήν μαυρομάτα του ερωμένη.

— Το τραγουδι του άηδονιού

Κάποιος διάσημος ξένος ύψίφωνος είχε παντρευτή μια πλούσια γυναίκα κι' από την εποχή του γάμου του έπαψε να εξασκη το επαγγελμα του. Μια βραδυά που βρισκόταν μαζί με τή σύζυγό του σε μια έσπερίδα, με- ρικοί φίλοι του τον παρεκάλεσαν θερ- μά να τους τραγουδήσει κάτι για να θαυμάσουν τη φωνή του. Ο καλλι- τέχνης, βλέποντας την επιμονή τους, αλλά μη έννοώντας να τους ικανο-

ποίηση την επιθυμία, τους απάντησε: — Επιτρέψατέ μου να ακολουθήσω κι' εγώ το παράδειγμα του άηδονιού, που μόλις χρίση τη φωνή του, παύει το τραγουδι του...

ΛΑΪΚΕΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Στη Μάνη, όπως και στα περισσό- τερα μέρη της χώρας μας, ή γέννη- σις άρσενικών παιδιών θεωρείται ευ- τυχία για την οικογένεια, ενώ για τα θηλυκά πιστεύεται αντίθετως ότι φέρνουν τη δυστυχία στο σπίτι. Ο- ταν πεθάνει το πρώτο άρσενικό παιδί, ο πατέρας δεν επιτρέπεται να άκο- λουθήσει την κηδεία του, γιατί ύπαρ- χει πρόληψις ότι δεν θα άποκτήσει άλλο άρσενικό παιδί.

Η γάτα στη Μάνη θεωρείται ως δυσόϊωνο ζώο και υποβλήπεται από τους ανθρώπους του σπιτιού. Πιστεύ- ουν έξαφνα πως όταν μια γάτα περά- σι τρεις φορές άπάνω από νεκρό, θα βροκολαχίσση. Γι' αυτό μια άπό τις κυριώτερες άσχολίες των γυναικών που ξενυχτίζουν το νεκρό είνε να προσέχουν να μη ζυγώση κοντά του γάτα.

Στο χωριό Βρούλια, όταν κανείς παντρεύεται για δεύτερη φορά, ύπαρ- χει συνήθεια ή νύφη να μη μπαίνει στο σπίτι του γαμπρού από την πόρ- τα, αλλά άπ' το παράθυρο.

Επίσης, στην περίπτωση αυτή φροντίζουν ακόμα τα παιδιά που γε- ννηθήκαν από τον πρώτο γάμο να μη παρεμβάσκονται στο σπίτι εκείνη την ώρα, γιατί ή παρουσία τους θεωρείται κακός οίανος για την προκοπή του άντρογύνου.

Όταν πρόκειται να έγκρατσήση κανείς στα μέρη της Λακεδαιμόνος κυψέλες, είνε ανάγκη να κλέψη με- ρικά ξένα μελίσσια για να εδωκμή- σουν τα δικά του. Άν όμως δεν είνε ικανός γι' αυτό, τότε έρχεται σε συνεννόηση με το νοικοκύρη, ο οποίος του δίνει τη συγκατάθεσή του να... τον κλέψη. Το περίεργο αυτό έθιμο φαίνεται πως έχει σχέση με την ι- διαίτη προτίμησι των Σπαρτιατών προς τις κλοπές, ή όποιες έδωροζύντο σχεδόν νόμιμες, άρκει να μην άνεκα- λυπτο το ό δράστης.

Το βασίλειο στη Μάνη πιστεύεται ότι δεν κολλάει μονάχα τα μικρά παιδιά, αλλά και διάφορα προϊόντα και ιδίως το κουκούλι. Γι' αυτό όταν τα κουκούλια «βουτουλιάζουν», δεν έ- πιτρέπεται να τα ιδή κανένας ξένος για να μην τα ματιάση.

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΗ ΛΑΚΑΙΝΑ

Κάποια Λακaina, της όποιας ο γιός είχε γυρίσει από τον πόλεμο κουτσός και παραπονιόταν γι' αυτό κάθε τόσο, μια μέρα τον διέκοψε και του είπε:

— Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου. Έτσι καθώς είσαι, σε κάθε βήμα θα θωμάσαι την άντρεία σου!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΛΟΥΤΡΑ

Η θαυματουργή σπηλιά του Μεουσούμνο. «Κόλασις», «Καθάρτηρις» και «Παράδεισος». Η περιεργη θερμοκρασία του «Γιρέττα Γκιουστίν». Τα Ιαπωνικά λουτρά με θερμοκρασία 70 βαθμών. Πώς κάνουν τη θεραπεία τους οι Ιάπωνες. Τα χορτέλουτρα των Τυρσελίων. Λουτρά μέσα στις θημωνιές κτλ. κτλ.

Όλοι σχεδόν ζέρουν τη ζωή των λουτροπόλεων και ιδίως των μεγάλων και κοσμικών Ευρωπαϊκών λου- τροπόλεων, από τις περιγραφές που δημοσιεύονται κάθε τόσο στις διάφο- ρες εφημερίδες και τα περιοδικά. Έκτός όμως άπ' αυτές, υπάρχουν και άλλες λουτροπόλεις, που ούτε κατ' όνομα κών τις γνωρίζουμε και ή όποιες μολταυτα παρουσιάζουν ένα έντελως ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Μια άπό τις περιέργες αυτές λου- τροπόλεις είνε και το χωριουδάκι Μουσουμνάνο, που βρίσκεται στην έ- παρχία Τσακάνα της Ιταλίας, στο όποιο συρρέουν κάθε χρόνο για να θε- ραπευθούν αναριθμητοί άρρωστοι, που ύποψως άπό ρευματισμούς, άρθρι- τιδα, νευραλγίες και άσθενίες των νεφρών.

Στο χωριό αυτό ύπάρχει μια σπη- λιά που λέγεται «Γιρέττα Γκιουστίν», άπό το όνομα του πρώτου της ιδιο- κτήτου, ο όποιος είχε στο μέρος αυτό ένα λατομείο μαρμάρου. Οι εργάται που δούλευαν στο λατομείο αυτό ά- νεκάλυψαν τυχαίως κατά το 1849 την είσοδο της σπηλιάς αυτής, ή ό- ποία έχει έκτασι τριακοσίων μέτρων και προκάλεε τον γενικό θαυμασμό, όχι τόσο για τους ώραιούς σταλακτι- τες της, όσο για την θερμοκρασία που επικρατεί στο έσωτερικό της. Άντι- δηλαδή να είνε δροσερή, όπως είνε συνήθως όλα τα ύπόγεια και ή σπη- λιάς, ή σπηλιά αυτή έχει μια άτμό- σφαιρα ζεστή, σε πολλές δε μεριές της επικρατεί ζεστή πραγματικώς ά- νυπόφορη.

Η ιαματική δύναμις της άτμοσφαι- ρας της σπηλιάς αυτής έκανε για πρώτη φορά τη σωτηρία επίδρασι της σ' ένα χωρικό άπό τη γειτονική πε- ριφέρεια, που παρεπονείτο πως ύπέ- φερε άπό ρευματισμούς. Ο χωρικός αυτός είχε πάει άπό περιέργεια μαζί με άλλους να επισκεφθί τη σπηλιά, με λίγες μέρες μετά την ανακάλυψι της. Μόλις όμως έμεινε άρκετή ώρα εκεί μέσα, άρχισε να ιδρώνει και σε λίγο αισθάνθηκε ότι οι πόνοι του εί- χαν κατά πολύ ελαττωθί. Άπό έ- κείνη την ήμέρα άρχισε να επισκε- κείνη την καθμερινώς την σπηλιά και έβλεπε πως ήμέρα με την ήμέρα ή κατάσταση του καλύτερευε ολοένα και περισσότερο, έως ότου, τέλος, ύ- στερά άπό μερικές εβδομάδες, οι πό- νοι τον άφησαν έντελως και ο τυχε- ρός χωριάτης έγινε όριστικώς καλά.

Η φήμη της θαυματουργής αυτής θεραπείας διαδόθηκε άμέσως σε όλη την περιοχή και σε λίγο πολλοί ρευ- ματικοί διεπίστωσαν στον εαυτό τους την ιαματική δύναμις της σπηλιάς. Έ- ται ο ιδιοκτήτης άποφάσισε να την εκμεταλλευθί. Έβαλε λοιπόν και άνοιξαν πλατείς και ώραιους δρόμους που οδηγούσαν κατ' εὐθείαν στην σπη- λιά, και έγκατέστησε ηλεκτρικό φός στο έσωτερικό της. Πρό όλίγων δε έτών έχρισαν κοντά στην είσοδο της

σπηλιάς και ένα μεγαλοπρεπέςτατο ξενοδοχείο.

Επίσης τόσο αυτός, όσο και οι κληρονόμοι του, διεργόμισαν καταλ- λήλως το έσωτερικό της σπηλιάς και το έχώρισαν σε τρία διαμερίσματα. Το ένα άπ' αυτά το όνομάζουν «Πα- ράδεισος» και μέσα σ' αυτό ή θερμο- κρασία είνε 27 βαθμών Κελσίου. Το δεύτερο, στο όποιο ή θερμοκρασία είνε λίγο μεγαλύτερη, το όνομάζουν «Κα- θάρτηρις» και το τρίτο όπου ή θερ- μοκρασία φτάνει στους 36 βαθμούς, το λένε «Κόλασις». Μέσα στη σπηλιά ύπάρχει και μια μικρή λυμνίτσα, μέ- σα στα ζεστά και καθαρά νερά της όποιας οι θεραπευόμενοι παίρνουν μ' εύχαρίστησι το μπάνιο τους.

Επίσης άρκετά περίεργα είνε και τα λουτρά του Φουστατού στην Ια- πωνία, τα όποια οι Ιάπωνες επισκέ- πτονται περισσότερο άπό συνήθεια παρά άπό ανάγκη. Οι ύψήκοι του

Μικάδου είνε άπό μικρά παιδιά συ- νηθισμένοι να κάνουν λουτρά με ζεμα- τιστό σχεδόν νερό. Τα μπάνια που κάνουν στο σπίτι τους έχουν θερμο- κρασία 35 ως 40 βαθμών Κελσίου. Η θερμοκρασία όμως αυτή είνε έντελως άσχημη μπροστά σ' αυτήν που έ- χουν τα λουτρά του Φουστατού, που βρίσκονται στην όρεινη περιοχή της νήσου Νιππών και που ή θερμοκρασία τους φτάνει τους 70—71 βαθμούς Κελσίου! Και όμως οι Ιάπωνες είνε τόσο συνηθισμένοι στο θερμό νερό, ώστε μπαίνουν όλοι τους κατ' εὐθείαν μέσα στο νερό της πηγής, που σχε- δόν κοχλάζει, και περιέχει σε άφθο- νία θειάφι, άρσενικό και σόδι. Τα λουτρά αυτά είνε θαυματουργά για τους ρευματισμούς, την χοιράδωσι και όλα τα δερματικά νοσήματα.

Άξιοπερίεργος είνε ο τρόπος με τον όποιον οι άσθενείς Ιάπωνες, οι όποιοι πηγαίνουν στα λουτρά του Φουστατού, κάνουν τη θεραπεία τους.

Η ΘΗΡΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Δραματικό κυνήγι, βουβάλου σε παρόμοια δάση της Αφρικής. Ο βουβάλος φονεύει ένα των μεθων κυνηγών

Ένα δυνατό σάλπισμα συγκλονώνει τους λουόμενους στην πηγή. Όλοι τους είνε εφοδιασμένοι με μακρούς σα- νίδες, με τις όποιες χτυπούν επί ένα τέταρτο της ώρας το νερό. Έγτερα, μόλις δώση ο άρχηγός το παράγγελ- μα, περιχύνουν όλοι τα κεφάλια τους με το ζεματιστό νερό, που το βγά- ζουν άπό την πηγή με ζύλινους κου- δάδες και, τραγουδώντας έν χορό, προχωρούν μέσα στην πηγή, ώπου το νερό να τους φτάση ως το λαιμό τους! Εκεί πρέπει να μείνουν επί τέσσαρα λεπτά, εξακολουθώντας να τραγουδούν το περίεργο τραγούδι τους και κατόπιν τους επιτρέπεται να βγούν έξω. Το λουτρό αυτό επανα- λαμβάνεται τέσσερες φορές κάθε μέρα και ή θεραπεία διαρκεί ένα όλόκληρο μήνα.

Στα αξιοπερίεργα λουτρά ανήκουν επίσης και τα «χορτέλουτρα» των Τυρσελίων. Η σαιζόν τους διαρκεί μόνον κατά την εποχή του θερισμού του χόρτου, γιατί άπλούστατα τα λουτρά αυτά γίνονται μέσα σε φρε- σκοκοιμένα χόρτα. Ο άρρωστος πρό- πει να βγάλη όλα του τα ρούχα άνε- πει να χωθή ως το λαιμό μέσα σε μια θημωνιά. Χωμένος εκεί έτσι, άρχίζει σε λίγο να βγάξη άρθο- νον ιδρώτα. Ο ιδρώς αυτός είνε τόσο άφθονος, ώστε ο άρρωστος πέφτει σε μεγάλη εξάντλησι και δεν μπορεί να βγί κατόπιν μόνος του άπό την θη- μωνιά. Τρέχει τότε και τον βοηθεί ο «επιστάτης των λουτρών», ο όποιος καμιά φορά τον βγάζει και λιποθύ- μο. Μολταυτα τα «λουτρά» αυτά συ- νηθίζονται πολύ άπό τους ντόπιους, γιατί θεωρούνται άξιόλογα για τη θεραπεία της αρθριτιδος και των ρευ- ματισμών. Άπ' όλα μάλιστα τα χόρ- τα θεωρείται ως καλύτερο ο κοντός σάνος που φωτώνει ψηλά στα βουνά. Γι' αυτό το λόγο και τα «χορτέλου- τρα» βρίσκονται συνήθως στα μεγάλα βήφ. Η έγκαταστάσις αυτές, που δεν διακρίνονται με την πολυτέλειά τους, αποτελούνται μόνο άπό μια άχυροκα- λύδα, στην όποια είνε σφαιρικές ή θημωνιές. Η τιμή του λουτρού άνέρ- χεται σε λίγες δραχμές και επειδή ή «σαιζόν» δεν διαρκεί πολλές ήμέρες, είνε φυσικό ότι οι επιζητηματαί δεν έχουν πολλές ελπίδες να γίνουν έ- κατομυριούχοι...

Η ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΣΕΣ

Κάποιος ξένος είπε μια μέρα στη γυναίκα του βασιλέως Λαωνίδα:

— Έσείς ή Σπαρτιάτισσες είντε ή μόνες γυναίκες που πλαστήκατε για να κυβερνάτε τους άντρες...

— Επειδή είμαστε και ή μόνες γυναίκες που γαννομα πραγματικούς άντρες! του απάντησε εκείνη με ύ- περηφάνεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΠΙΣΤΗ ΡΩΜΑΙΑ ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ

Α.
Βρισκόμαστε στο έτος 244 από
Κτίσεις Ρώμης, δηλαδή στα 499 πρ
Χριστού.

Το χρόνο εκείνο, ο Κολλατίνος,
συγγενής του εδμούκα κατά σειράν
και τελευταίου βασιλέως της Ρώμης,
Ταρκύνιου του Υπερήφανου, παντρεύ-
τηκε την ωραία Λουκρητία, την κόρη
του Σπυριού Λουκρητίου.

Η Λουκρητία ήταν τότε δεκαοχτώ
χρονών και ξεχώριζε για την ωμορ-
μία της ανάμεσα σ' όλες τις νέες της
Ρώμης.

Ο Κολλατίνος πάλι ζύγωνε τα ει-
κοσιπέντε και στην εμφάνισή του ή-
ταν τόσο ωραίος ώστε ασφαλώς δέν
έπρεπε να ζηλευθεί στο ζήτημα αυτό
κανένας από τους άλλους συμπολίτες
του...

Αφού οι μάργουρες του γάμου των
υπόγραψαν στο σχετικό συμβόλαιο,
στο οποίο υπήρχε, μεταξύ των άλλων,
η παράγραφος: «Παντρεύονται για ν'
αποκτήσουν παιδιά», ο Κολλατίνος
προσέφερε στη Λουκρητία ένα σιδε-
ρένιο δαχτυλίδι, χωρίς κανένα στίλι-
σμα και χωρίς καμιά πέτρα—σύμβο-
λο της αустηράς συζυγικής πίστης.
Η Λουκρητία άμέσως πέρασε το δα-
χτυλίδι αυτό στο παρμένο δαχτυλ-
τό της, πού, καθώς λένε, είνε το δάκτυ-
λο της χαράς, κι άμέσως μιά ένθυ-
σιώδης κραυγή βγήκε από τα στόμα-
τα όλων των παρισταμένων:

—Εύτυχία και χαρά στους νεονύμ-
φους!...

Και κανείς απ' αυτούς δέν άμφέβα-
λε τη στιγμή εκείνη ότι πράγματι το
νέο ζεύγος θα πενούσε εύτυχισμένο
και χαρούμενο όλα του τη ζωή...

Αφού προσέφεραν και τις καθιε-
ρωμένες θυσίες στους θεούς, οι γονείς
της νέφης, κατά το βράδυ, παρών-
σαν την κόρη τους ανθοστόλιστη και
συσκευασμένη με πέπλους στο γαμπρό.

Κατόπιν η νύφη παραστάθηκε, χω-
ρίς να βγάλλη τόν πέπλο της στο γα-
μπρό συμπόσιο κι έπειτα πέρασε στο
θάλαμο, όπου ήταν στημένη η νυφική
παστάς, ενώ οι προσκεκλημένοι έφα-
λαν τραγούδια του Ύμναίου...

Και έτσι η τελετή τελείωσε...

Και έτσι οι νεόνυμφοι ήταν έλευ-
θεροι να πούν ο ένας στον άλλον τό:

«Σ' αγαπώ!»
«Ήσαν έλευθεροι ν' αποδείξουν ο
ένας στον άλλον την αγάπη τους...»

«Ένας Λατίνος συγγραφέας περι-
γράφει με τον πιο χαριτωμένο τρόπο
την πρώτη νύχτα των γάμων του
Κολλατίνου και της Λουκρητίας. «Έν'
άποσπασμα της περιγραφής αυτής
μεταφέρουμε εδώ:

«Όταν ο Κολλατίνος έμεινε μόνος
απ' όλης, μέσα στο νυφικό θάλαμο,
ο οποίος ήταν στολισμένος με τις ει-
δύες των προγόνων του, ο γαμπρός

απαίρεσε διακριτικά τόν πέπλο που
στόλιζε το πρόσωπο της Λουκρητίας.
Αφού την κύτταξε επί μερικά λε-
πτά, γεμάτος έκστασι και θαυμασμό,
φώναξε:

—«Ω!... Πόσο εύτυχισμένος εί-
μαι!...

Τό βλέμμα του, καθώς την εκύτ-
ταζε, ήταν τόσο φλογερό και περιπα-
θές, ώστε έκείνη άσυναίσθητα χαμή-
λωσε τα μάτια της.

—Και σ'ό; τη ρώτησε ύστερ' από
λίγο με τόν σχεδόν δειλό ο σύζυγός
της. Και σύ, Λουκρητία, είσαι... εί-
σαι εύτυχισμένη;...

«Αντί να τού απαντήσει, η ωραία

σο δροσερά είνε ακόμα!...
Μά, ακούγοντας να βγαίνει από
το στόμα της, ένας προκαπονετικός
στεναγμός, τη ρώτησε:

—Τί έχεις;
«Έκείνη κοκκίνησε και τού άπάν-
τησε:

—Δέν τολμώ να σου τ'ο πώ...
—Δέν τολμώ!... «Ω!... Τί εί-
νε;... Μίλα!... Σ' έξορκίζω!...

—Θά σου τ'ο πώ, αλλά ύποσχέσου
μου ότι δέν θά με κοροϊδέψης!...

—Νά σε κοροϊδέσω έχώ... Μά
είνε αυτό δυνατόν;... Μίλα!...

—«Ε, λοιπόν!... είπ' η Λουκρη-
τία και με τό χέρι της τού έδειξε τις

είχε πάρει μιά έκφρασι αξιολάτρευτη.
—Βλέπεις πού γελάς μαζί μου!...
τού είπ'ε τότε εκείνη. Σου φαίνεται
γελοία!...

—Γελοία; «Όχι, μα τούς θεούς...
«Η συστολή μιάς παρθένου σαν κι ε-
μένα, όσο και υπερβολική κι' αν είνε,
δέν την κάνει ποτέ γελοία... Περί-
μενε! Περιμενε και θά ιδής!...

Και, βιαστικά-βιαστικά, ο Κολλα-
τίνος πήρε ένα ύφανμα και σκέπασε
μ' αυτό τις εικόνας. Είκοσες αξιοσέ-
βαστες βέβαια, μα τών όποιων η πα-
ρουσία ήταν έντελώς άταίριαστη έ-
κείνη την ώρα μέσα σ' αυτό τό θά-
λαμο της αγάπης...

«Έτσι η Λουκρητία δέν εφοβόταν
πια ότι θά την ιδού... «Αφέ-
θηκε στην άγκαλιά του συζύγου της,
ο οποίος τη γέμιζε με τό φιλή του
και τό χάδι του...

Και ο νυφικός θάλαμος, γλυκά
και θαμπά φωτισμένος από ένα πο-
λύλαλο μπρούντζινο από ένα πο-
στό νταβάν, γέμισε από γλυκά μουρ-
μουρισμάτα αγάπης και πά-
θους!

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

Είχε περάσει πια ένας χρόνος, έ-
νας χρόνος πού είχε κλείσει σαν μιά
ημέρα, πού ο Κολλατίνος ήταν μιά
γος της Λουκρητίας, όταν μιά μέρα
τιν προσκάλεσε σε γεύμα στο παλά-
τι του ο βασιλεύς Ταρκύνιος, ο έπι-
λεγόμενος Ύπερήφανος, έξ αιτίας
της μεγαλοπρεπείας του και της πα-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

μακρή συνήθεια, τρία μεγάλη κρο-
βάτια, στα οποία καθήσαν οι έννεα
συνδαιτημένες του βασιλέως της Ρό-
μης, από τρεις στο καθένα.

Ήσαν όλοι τους άνδρες και με-
ταξύ αυτών συμπεριλαμβανόντουσαν
και οι δυο γιοι το άμπερόωνος,
ο Σίξτος και ο Άρόνσος, άνάμεσα
στους όποιους καθίσε κι' ο Κολλα-
τίνος.

Στά επιδόρπια ο βασιλεύς άρχισε
σφίγγει με τούς συνδαιτημένους του,
πού ήσαν όλοι από τούς μεγαλειό-
ρους πατριάρχους της Ρώμης, για τόν
πόλεμο πού εκκένεσε να κάνει.

—Τί σκέπτεσθε γι' αυτό, φίλοι
μου; τούς έρώτησε ο βασιλεύς. Οι
Ρουτούλοι άρνήθησαν να μού πληρώ-
σουν τό νέο φόρο πού επέβαλε σ' αυ-
τούς για να με βοηθήσουν στο χτί-
σιμο του ναού του Διός... Θά κάνω
λοιπόν άσχημα αν πάω να τούς βγά-
λω μέσ' απ' τις στέπες τους τό χτή-
μα πού άρνήθηκαν να μού πληρώσουν;

—«Όχι!... «Όχι!... τού άπάν-
τησαν οι συνδαιτημένες του για να
τόν καλακέσουν... Οι Ρουτούλοι σε
προσέβαλαν, πρέπει να τούς τιμωρή-
σής...»

—Θά κυριεύσουμε την Άρδέα-
την πρωτεύουσά τους, ή όποια σίγου-
ρά δέν θ' άνθίξει ούτε χιτών ήμερες
στις επιθέσεις των άνιχίτων μας λε-
γεώνων...

—Θά κυριεύσουμε την Άρδέα-
την πρωτεύουσά τους, επανέλαβαν και
οι συνδαιτημένες του... Δέν θ' αφή-
σουμε λίθον επί λίθου στην Άρδέα...
Και θά κάνουμε όλους τούς κατοίκους
της δούλους...

(Άκολουθεί).

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΛΕΝΗ

Χρόνος δέν είνε όπου τ' ώραίο σου
(σώμα,
ω Έλένη, πρωτοπύε σε γάμου άγ-
(κάλη,
κι' ή άθάνα ψυχή σου άνέθηκε στο
(στόμα

για να φιλήση άγγελικά μόν άλλη.

Νά! Χελιδόνι, όπου δέν έχει ακόμα
φτερό κανένα εις τό κορμί του βγά-
(λει,
απ' της φωληάς τό μυρωδάτο στρώμα
με πόθου βία τεντώνει τό κεφάλι.

Είνε — ίδες — τό μικρό φυλακω-
(μένο

πού για θροφή δέ σιχίζει τόν άέρα,
με τό στόμα της μάνας του ένωμένο.

Άλλ' ο γαμπρός τί θέλει τέτοια μέρα
στ' άχνά σου χείλη; Έκείθε φτε-
(ρωμένο

το θείο χελιδονάκι έπληε πέρα.

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως
ικανοποιητικήν τιμήν παλαιά περι-
οδικά και δημογεμίδας, πρδ πενηντο-
ταετίας. Γράφατέ μας: Περιοδικόν
«Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

—Τά κεραμίδια κι' ή κουκουβά-
γισ

Μετά τό τέλος του Πελοπόννησι-
κού πολέμου, ο ναύαρχος των Σπαρ-
τιατών Λυσάνδρος έμάζεψε όλα τά
χρήματα πού είχε συγκεντρώσει από
τις ήττημένες πόλεις και τά έστειλε
στην πατρίδα του με τό στρατηγό Γύ-
λιπο. Προηγούμενως όμως μέσα στα
δοχεία πού εκλίσσε τά χρήματα αυτά,
έβαλε και σημειώματα, άπάνω στα
ύποια έγραψε τό ποσόν του περισχο-
μένου.

Ο Γύλιπος, ο ο-
ποίος διακρινόταν για
την απληστία και τη
φιλαργυρία του, μη
γνωρίζοντας αυτή τη
λεπτομέρεια, άνοιξε
στό ταξίδι με τρόπο
τά δοχεία και άφου
άφηρεσε αρκετά χρή-
ματα, τά ξανάκλεισε
έτσι, πού να μη φαί-
νεται ίχνος διαρρή-
ξεως.

Όταν έφτασε
στη Σπάρτη, έκρυψε
τά κλοπιμαία κάτω
απ' τη στέγη του
σπιτιού του και τά
υπόλοιπα τά παρδω-
σε στους εφόρους. Έ-

κείνοι μόλις άνοιξαν
τά δοχεία, τά όποια
θεωρούσαν άνέπαφα,
και μέτρησαν τά χρή-
ματα, βρήκαν τά ση-
μειώματα και άντε-
λήφθησαν την κλοπή.

Μά δέν τόλμησαν να
κατηγορήσουν τό Γύ-
λιπο. Τότε κάποιος
υπηρέτης του Γύλι-
που, ο οποίος έγνώρι-
ζε την κλοπή του κυ-
ρίου του, είπ'ε στην
αγορά μ' αίνιγματι-
κό τρόπο ότι κάτω
από τά κεραμίδια
του σπιτιού του κυ-
ρίου του φωλιάζουν
πολλές κουκουβάγιες.

Μ' αυτό έννοούσε
τη στέγη του σπιτιού
του Γύλιπου και τά
κρυμμένα νομίσματα.

Έχ των όποιων τά περισσότερα ήσαν
αθηναϊκά και έφεραν επάνω γλαύκα.

Έτσι οι Σπαρτιάτες κατάλαβαν τί
συνέβαινε, συνέλαβαν τό Γύλιπο και
ξαναβρήκαν τά κλοπιμαία.

—Η έτοιμολογία του Λυσάνδρου

Ο περίφημος ναύαρχος των Λακε-
δαμονίων Λυσάνδρος ήταν σε μεγάλο
βαθύ πνευματώδες και δάκαμ του
παρουσιαζόταν εύκαιρία, έδειχνε την
καταπληκτική του έτοιμότητα.

Μιά μέρα,
καθώς συζητού-
σε με τούς Άρ-
γείους, οι ο-
ποίοι ήθελαν
να επεκτείνον-
τά σύνορα της
χώρας των, έ-
νω οι Σπαρτιά-

ται είχαν αντίθετη γνώμη, οι έντι-
πρόσωποι των Άργείων τού είπαν
ότι ή απόφει ή διαίε των ήσαν πδ
δίκαιες. Τότε ο Λυσάνδρος έσήκωσε
τό ξίφος του κι' είπ'ε:

—Μονάχα όποιος κρατάει αυτό
μπορεί να μιλή για δίκαιο...

Μιά άλλη φορά πάλι, ενώ κάποιος
Μεγαρέας τού ύπεστήριζε σε μιά συ-
ζήτηση με μεγάλη τόλμη τά δίκαια
της πατρίδας του, ο ναύαρχος των
Σπαρτιατών τόν δίκωψε λέγοντας:

—Τά λόγια σου
είνε άχρηστα, αν δέν
έχουν την ύποστήριξη
της πόλεως σου...

Όταν οι Κορίνθιοι
έξηγήθησαν κά πο-
τε κατά των Σπαρ-
τιατών, ο Λυσάν-
δρος, χωρίς να
χάση καιρό, ώθήγη-
σε τούς στρατιώτες
του μπροστά στα τεί-
χη της Κορίνθου και
τούς διέταξε να τά
κυριεύσουν.

Επειδή
ήμως τούς είδε κά-
πως διστακτικούς,
τούς έδειξε ένα λαγό
πού πήδησε εκείνη
τη στιγμή μιά τάφρο
και τούς είπ'ε:

—Δέν ντρέπεστε
να φοβάστε τέτοιους
άνθρώπους, πού είνε
τόσο όκνηροι, ώστε ν'
άριίνουν τούς λαγούς
να κοιμούνται μπρο-
στά στα μάτια τους;

Όσοτερά απ' αυτά
τά λόγια του, οι
Σπαρτιάται έφόρμη-
σαν και ύπερα από
λίγο κυριεύσαν τά
τείχη.

—Οι φαράδες και
τό δώρο τους

Όταν ο στρατη-
γός των Ρωμαίων
Σύλλας είχε πάει
κάποτε στην Αιθιοπία
για ιαμακτικά λου-
τρά, ενώ μιά μέρα
περιπατούσε στην α-
γορά...

ο Σύλλας έσπευσε να τούς καθησυχά-
ση, λέγοντάς τους με χαμόγελο ότι
για να τόν εκδηλώθουν για την κατα-
στοχή της πατρίδας των έπρεπε να
τού δωρήσουν όλητηρησμένα ψά-
ρια!...

—Η αξία ενός στρατηγού

Όταν ο Σύλλας έφύρισε νικητής
από μια έκστρατεία τόν στη Λιβύη,
άρχισε να ύπερφηανέται και να
καυχάται, διακηρύττοντας τη μεγάλη
αξία του. Τότε κάποιος έντιμος συμ-
πολίτης του έλαβε μιά μέρα τό θά-
ρος να τού πη:

—Και πώς μπορείς να διακηρύ-
σής την αξία σου, αφού ο πατέρας
σου δέν σου άφες τίποτε και σύ
ασηματίσες τόση περιουσία;

Για τόν λόγο τού Σύλλας διηγούνται
ότι τά μάτια του ήσαν ύπερβολικά
γλαύκα και όλοκληρο τό πρόσωπό του
σχεπαζόταν από ένα άπαίσιο δέανθη-
μα έσπερσμένο. Γι' αυτό κάποιος Άθ-
ηναίος είπ'ε περί αυτού τό έξης επι-
τυχμένο:

—Ο Σύλλας είνε ένα σικάμινο
πασπαλισμένο μ' αλεύρι!...

Ο φίλος της, γονατιστός μπροστά της, της έλεγε ότι την έλάτρευε...

Ρωμαία τού έττεινε τά ροδόχρωμα χεί-
λη της...
«Άμέσως ο Κολλατίνος πέρασε τό
χέρι του γύρω στο λαιμό της και, φέρ-
νοντας τό κεφάλι του κοντά στο δικό
της, τη φίλησε τρυφερά, παθητικά,
παράφορα...

Ήταν τό πρώτο τους φίλημα αυτό,
φίλημα γοητευτικό και θείο...

Σιωπή έπακολούθησε, κατά τη δι-
άρκεια της οποίας ο Κολλατίνος έ-
βγαλε με άναρίθμητες προφυλάξεις
από τό κεφάλι της Λουκρητίας τά
λευκά ρόδα και

τά μύρτα πού
τό στόλιζαν.

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΟΥ "ΤΙΤΑΝΙΚΟΥ"

Οι ναυαγοί στη θάλασσα! «Εγυτέρα σου, ω Θεέ μου!» Ο «Τιτανικός» καταβυθίζεται! Η αγωνία των ναυαγών. Ο ήρωϊσμός των δύο τηλεγραφητών. Η άναγγελία της καταστροφής στη Ν. Υόρκη. Έκατομμύρια άνθρωποι που αγωνιστούν επί 4 ημέρες. Η αποβίβα των ναυαγών. Σκη νές σπαράγμου και θλίψεως. Πέσοι πνίγηκαν και πέσοι σώθηκαν. Ο ρόλος της «Καρπαθίας» κ.τ.λ.

II

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι, μετά την σύγκρουση, περισσότεροι από 1600 άνθρωποι, που δεν τους χώρεσαν ή βάρκες, έμειναν άπάνω στον «Τιτανικό», μη έχοντας πειρά καμιά ελπίδα διασώσεως. Μερικοί απ' αυτούς, με δοκούς και σανίδες προσπάθησαν να φτιάξουν σκεδές, γύρω από τις οποίες για την κατάληψη μιάς θέσεως, έγιναν αιματηροί αγώνες. Άλλοι πάλι, που είχαν εφοδιασθή με σωβίδια, είχαν κινά μεσα στην παγωμένη θάλασσα, όπου σχεδόν άμεσως πέθαναν απ' το κρύο.

Εν τω μεταξύ η βάρκες με τους ναυαγούς άπομακρύνονταν άρχα από τον «Τιτανικό» που βυθιζόταν. Τότε ο κυβερνήτης Σμιθ συγκέντρωσε τους μουσικούς του πλοίου και τους έδωσε να παίξουν το χορικό: «Εγγυτέρα σου, ω Θεέ μου!...» Οι πένθιμοι ήχοι του τραγουδιού αυτού των έτοιμοθανάτων, έφταναν ως τις βάρκες, σκορπίζοντας στους ναυαγούς ριπή ελπίδας.

Έπειτα—ή ώρα ήταν δύο και είκοσι ακριβώς—ο «Τιτανικός», ο οποίος, ως τότε βρισκόταν όλοφύστος μέσα στα νερά, σαν μαγικό πλεούμενο παλάτι, άνορθώθηκε έξαφνα σε όλο του το ύψος και στάθηκε για μία στιγμή σχεδόν κάθετος, ενώ ένας αλλόκοτος ήχος, που έμοιαζε με παρατεταμένο βόγγο, βγήκε από τις μηχανές του... Το παγωμένο νερό είχε προσβάλει τους λέβητες του υπερωκεανείου. Άλλεπάλληλες εκρήξεις άνηχησαν τότε και σπίνες και φλάνες ξεπεσάχτηκαν απ' όλα τα διαμερίσματα. Οι επίζωντες είχαν κολλήσει σαν μύγες πάνω στο σώμα του υπερωκεανείου. Τέλος, έξαφνα, όλα τα φώτα έσβησαν και ο «Τιτανικός» καταποντίστηκε μονομιάς μέσα στην άβυσσο του ωκεανού.

Ένας τρομερός στρόβιλος νερού άπλώθηκε τότε ως τις βάρκες που είχαν άπομακρυνθή πια άρκετά. Σιωπή θανάσιμη επέκράτησε, την οποία διέκοψαν έπειτα από λίγο ή σπαράχτικες κραυγές εκείνων που πάλυναν με το παγωμένο νερό. Ζητώντας το κόκκο βοήθειας...

Επί μισή ώρα ή κραυγές αυτές άντηχούσαν μέσα στη νύχτα τόσο πένθιμες, τόσο άπελπιστικές, ώστε οι ναυαγοί που ήταν μέσα στις βάρκες σχημάτισαν μιά χορωδία και άρχισαν να τραγουδούν για να μην τις ακούν ή γυναίκες!...

Μερικοί απ' αυτούς που ρίχτηκαν στο νερό, έλάτουντο δυστυχώς, περισυλλεγμένοι από τις βάρκες. Άλλοι πάλι βρήκαν μιά σανίδα, μιά δοκό, πάσπαρκαν απ' αυτή και έμειναν εκεί επί ώρες διάκληρες, ως όπου τους έσωσαν. Έτσι σώθηκαν και οι δύο ήρωες της καταστροφής αυτής, οι δύο τηλεγραφητές του υπερωκεανείου Χάρολντ Μπρίντς και Φίλιπς, οι οποίοι εξετέλεσαν το καθήκον τους με

την τελευταία στιγμή, οι οποίοι άρνήθηκαν να μπει μέσα στις βάρκες, οι οποίοι, άν και το νερό είχε εισχωρήσει μέσα στους θαλάμους των και τους είχε φτάσει ως τη μέση, έαχολούθουν να χειρίζονται τα μηχανήματα τους. Δυστυχώς, ο ένας απ' αυτούς, ο Φίλιπς, όταν ύστερ' από τέσσερες ώρες μέσ' στο νερό τον παρυσυνέλαξαν στην «Καρπαθία» ήταν τόσο εξαντλημένος, ώστε πέθανε άμεσως σχεδόν...

Ο «Τιτανικός» κείτοταν πια μέσα στον σιωπηλό Άτλαντικό, σε τριών

μιας της τραγωδίας. Τέλος, κατά τις δέκα, έφτασε ένα τηλεγράφημα του κυβερνήτου της «Καρπαθίας», δια του οποίου άνηγγελε ότι είχε φτάσει στον τόπο του ναυαγίου, ότι μόνον 705 άνθρωποι είχε κατορθώσει να σώσει και ότι όλοι οι άλλοι είχαν πνίγη.

Η είδησις αυτή προκάλεσε άπερίγραπτη έντύπωση στα πλήθη που είχαν συγκεντρωθή στα γραφεία των εφημερίδων. Τέτοια ήταν ή άγανάκτησις του κόσμου εναντίον της «Ουάϊτ Στάρ Λάιν», που είχε δώσει ψεύτικες πληροφορίες ώστε ή Νέα

«Βιργίνια», που είχαν πάει επίσης στον τόπο του ναυαγίου, άνηγγελεν άσχημαντα πράγματα.

Το Άμερικανικό Κοινό ήταν έρεθισμένο και νευρικό. Γι' αυτό, άλλοι μιλούσαν περί άποτυχίας της χρήσεως του ασυρμάτου, ενώ άλλοι έλεγαν ότι γινόταν συστηματική άπόκρυψις των ειδήσεων. Η αλήθεια βρισκόταν με το μέρος των τελευταίων. Η «Ουάϊτ Στάρ Λάιν» είχε κατακρατήσει, όπως απέδειξη εκ των ύστερων, επί 24 ώρες ένα τηλεγράφημα του κυβερνήτου του «Ολυμπικού», ο οποίος έδινε άκριβείς πληροφορίες επί της καταστροφής, ενώ συγχρόνως ο άρχιμηχανικός της «Βιργίνιας» Μαρκόνι είχε εδοποιήσει τους τηλεγραφητές της «Καρπαθίας» να πιάσουν να δίνουν ειδήσεις. «Οι» αυτά δέ γινόντουσαν γιατί είχε άρξήσει άγριο κερδοσκοπικό παιχνίδι επί των άσφαλείων.

Έτσι ή Τρίτη και ή Τετάρτη πέσαν χωρίς καμιά θετική πληροφορία. Το χάος ή Άμερικανική Κυβέρνησις έστειλε δύο άντιστοπιλική στην «Καρπαθία» για να ζητήσουν νέα. Ο κυβερνήτης της άρνήθηκε να επικοινωνήσει μαζί τους. Μόλις κατά την Τετάρτη το βράδυ, ύστερ' από ένα έντονότατο διάδημα της Κυβερνήσεως της Βασιλικής, ή «Καρπαθία» άρχισε ν' άνακινώνη με τον ήπιοτατο τ' όνόματά των διασώσεων.

Εν τω μεταξύ ή αγωνία των Νεούρκων είχε φτάσει στο άπρόχωστο. Η πλατεία που απόλυτως μπόρε στον ύδρανόστη, όπου βρίσκονταν τα γραφεία της «Ουάϊτ Στάρ Λάιν», είχε πληρωθή από έκκονταδες χιλιάδων ανθρώπων. Όλο αυτό το άπειρο πλήθος με δυσκολία ή άστυνόμενία το συγκρατούσε. Όταν δέ μαθεύτηκε πως μεταξύ των διασώζων ήταν και ο πρόεδρος του Διοικ. Συμβουλίου της «Ουάϊτ Στάρ Λάιν», ο έρεθισμός μεγάλωσε άκόμα περισσότερο. Σκηές σπαράχτικες διεραματίζοντο μέσα στα γραφεία, γιατί τα όνόματα των διασώζων έφταναν ως επί το πλείστον παραμορφωμένα. Η άπέραντη μεγαλόπολις ήταν άνάστατη. Όλοι κόντευαν να χάσουν το μυαλό τους.

Τέλος, την Πέμπτη, 18 Άπριλίου, το άπόγευμα, έφτασε έξαφνα ή είδησις ότι παρ' όλη την ομίχλη, ή «Καρπαθία» διευθύνοντο όλοταχώς προς τη Νέα Υόρκη, γιατί ή κατάσταση των πληγωμένων και των άσθενών ήταν τέτοια, που δεν επέτρεπε ούτε μία στιγμή να χαθή. Μά και πάλιν έρωσαν την αλήθεια. Έτσι κανείς δεν ήξερε την ώρα που θα έφτανε το υπερωκεανείο. Οι υπάλληλοι του λιμανιού της Ουάϊτ Στάρ Λάιν και της Κινώνας κρατούσαν σχετικώς άπόλυτη σιωπή. Η άστυνόμενία πάλιν άπομόνωσε έντελώς μιά μεγάλη παροχή του λιμανιού, στο μέρος όπου θα γινόταν ή αποβίβασις και δεν ήρθε να μπει σ' αυτή παρά οι συγγενείς

ΓΥΡΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Οι Όλλανδοί ζωγράφοι Βάν Λάυκ. Το μυστικό της εφευρέσεως. Πώς ο Μεσσίνια έγινε διάσημος. Ο άγνωστος έπισκόπος. Που ο Μεσσίνια δεν υποβιάζεται τίποτε. Το μυστηριώδες καλάνι. Η κλοπή. Η άποκάλυψις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Των διασωθέντων και οι άντιπρόσωποι του Τρόπου. Έτοιμασαν προχείρους σταθμούς βοήθειών και φαρμακεία κι έφεραν ένα πλήθος τέρετρα γι' αυτούς που είχαν πέθανει. Ειδικές εκδόσεις των βραβυών εφημερίδων άνηγγελεσαν ότι ή «Καρπαθία» θα έφτανε τη νύχτα. Ο ύπεροπλισμός των κατοίκων της Νέας Υόρκης, οι οποίοι ως την ώρα εκείνη ούτε τί είχε συμβή δεν ήξεραν ακριβώς, δεν έπαιρνε πια άλλο.

Κατά τις όχτώμισι, έννόςμη με ταχύτητα άποπάρης σ' όλη την πόλη, ή «Καρπαθία» θα έφτανε μέσ' στο λιμάνι σε μισή ώρα το πολύ. Τέλος, κατά τις έννέα ή φάνηκε το υπερωκεανείο, το οποίο έπαιτα από λίγο προσήγγισε.

Μιά μικρή γέφυρα ρίχτηκε στη στεριά και άμέσως, έδηγούμενοι από τους άστυνόμενους, καθ' ομίλους, άρχισαν ν' βγαίνουν οι ναυαγοί. Επί κεφαλής βρισχάν δύο παιδάκια με τα νυχτικά τους, που φανόντουσαν πολύ εύτυχισμένα. Έπειτα έρχόντουσαν πολλοί γυναίκες ντυμένες όπως έτυχαν τη στιγμή της καταστροφής, με τουλάχιστον έσπεριδος ή με νυχτικά, άντρες που φορούσαν άκόμα το φράκο ή το σμόκιν τους, έτσι όπως είχαν μπει μέσα στις βάρκες, και υητόρες που κρατούσαν τα παιδά τους στην άγκυλιά τους.

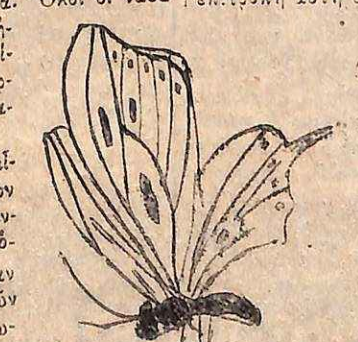
Επί μερικά λεπτά μιά θανάσιμη σιωπή άπλώθηκε κι έπειτα όλο το πλήθος έσπασε σε κραυγές, κραυγές σπαράχτικες και αντιστασιακές που διέσχιζαν τη νύχτα. Κραυγές χαράς κι άλλοφροσύνης έκείνων που είχαν έναυαρθή τους άχαμπμένους των. Η μητέρες άγκάλιζαν τα παιδά τους που είχαν γλυτώσει από το θάνατο και οι σήζυγοι τις συζύγους των.

Συγχρόνως κατέβηκαν σε φορεία τους τραυματισμένους και τους άσθενες και πίσω τους προχωρούσαν ώρες και ώρες με τουλάχιστον τρεις γυναίκες με φορέματα που τους έδιναν θάρρος ή έπιβίβασις της «Καρπαθίας». Τη περίεργο σχετικάς είναι ότι όλες τους ήταν χενισμένες.

Έπειτα έρχόντουσαν άλλοι ναυαγοί: Γυναίκες που τις κρατούσαν άντρες, παιδάκια που είχαν χάσει τους γονείς των, νέοι, γέροι, γρηές. Πιο άξιολύπητοι μέσα σ' όλους ήταν οι ναυαγοί της τρίτης θέσεως, για τους οποίους κανείς δεν νοιάζονταν.

Τέλος, φρόντισαν και γι' αυτούς οι άντιπρόσωποι της πόλεως και τα φιλανθρωπικά σωματεία. Όλοι οι ναυαγοί άποβίβαν με ταχύτητα.

Την άλλη μέρα σχηματίστηκε πάνω στην «Καρπαθία» από τους ναυαγούς του «Τιτανικού» μιά άνακτικη επιτροπή για την καταστροφή, της οποίας μέλος ήταν και ο πρόεδρος του Διοικ. Συμβουλίου της Ουάϊτ Στάρ Λάιν, ναυαγός και αυτός. Παρ' όλη την αντίθεσιν του, ή επιτροπή αυτή διεπίστευσε ότι ή ναυαγοσπονδία βάρκας του υπερωκεανείου ήσαν ελάγιστες και ότι ένα μεγάλο μέρος του πληρώματος του άποτελείτο από ανθρώπους που δεν είχαν ούτε τις στοιχειώδεις γνώσεις της ναυσιπλοΐας. Το πόρισμα της επιτροπής άπό τις έπισκοπές τρομερό κατηγόρησε

Η «Καρπαθία» είχε σώσει από τον «Τιτανικό» 705 ανθρώπους, από τους οποίους 206 άνήκαν στο έξ 985 ανθρώπων πληρώμα του υπερωκεανείου. 4 άξιωμα

Η εφευρέσις της ελλιογραφίας, ή οποία έρόκεται να παίξη τόσο σπουδαίο ρόλο στη ζωγραφική και ή οποία ήταν άγνωστη ως το 14ο αιώνα, έρείνεται στην οικογένεια των Όλλανδών ζωγράφων Βάν Λάυκ. Οι Βάν Λάυκ, άφου ύστερ' από πολλές προσπάθειες και δοκιμές κατορθώσαν ν' άνακαλύψουν το πολύτιμο συστατικό που δίνει στις εικόνες τόσο εξαίρετη φωτοσκίασις, άποφάσισαν να το κρατήσουν μυστικό από τους άλλους, για να το εκμεταλλεύονται μόνοι τους. Μονάχα σε μερικούς μαθητές των το φανέρωσαν.

Κάποιος όμως από τους μαθητές αυτούς, ο Μεσσίνια, έφυγε τότε άπο την Όλλανδία και πήγε στη Βενετία, όπου άρχισε ν' ζωγραφίζει με το ελλιοχρώμα που ήταν έντελως άγνωστο την εποχή εκείνη τόσο στην Ιταλία, όσο και σ' όλο τον κόσμο. Χάρη στις φωτοσκιάσεις που έπαύονταν να κρύβει ο Μεσσίνια, κατορθώσανε μέσα σε λίγο καιρό ν' άποκτήσει μεγάλη φήμη και όλοι έφερχαν για να θαυμάσουν τις εικόνες που ή ν' παρτίγες λουν τις προσωπογραφίες των. Πολλοί απ' αυτούς ήλθαν να γίνουν μαθητές του, άλλα ο Μεσσίνια, της φρονιμότερος απ' το διδάσκαλό του, άπόφασε να τους δέχτη.

Μιά μέρα τέλος παρουσιάστηκε στο εργαστήριό του κάποιος άγνωστος, ο οποίος άπό το παρουσιαστικό του ήπιονόμουντο ότι ήτο κάποιος πλούσιος. Έχοντας λοιπόν κι αυτός λίγες σταλαμιατίες ύγρου μέσα σ' ένα μπουκάλι που είχε μαζί του γι' αυτό κάθισε του.

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ο Μεσσίνια, ο οποίος δεν παρατήρησε φυσικά την κλοπή. Μόλις όμως έτελειωσε το πορτραίτο, άποστήριξε ότι το πλοίο δεν έπλεε με υπερβολική ταχύτητα και ότι ο ίδιος είχε σωθή βρισκοντας μιά θέσι στην τελευταία βάρκα του «Τιτανικού». Τότε ο πρόεδρος της επιτροπής τον έρώτησε:

— Υπήρχαν άκόμα, τη στιγμή εκείνη που σωθήκατε σεις, γυναίκες και παιδά επάνω στον «Τιτανικό»; Ο πρόεδρος της Ουάϊτ Στάρ Λάιν τα έχασε και έτραβήσε βίβλιν όπου είχε δώσει καμιά ακριβή πληροφορία επί του σμυσιού αυτού.

Η ναυπήγησις του «Τιτανικού» είχε στοιχίσει περί τα 26 εκατομμύρια φράγκα. Ήταν άσφαλισμένος για τμήας ελατογραφίες. Ένα εκατομμύριο λίρών και ή άποζημιώσις που πληρώσαν εν έλφ ή άσφαλιστικές εταιρίες έφταναν τα 47.000.000.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η τρομερή τραγωδή του θεάτρου Ρήκη της Βιέννης.

φαινόταν εύγενης και τον παρακάλεσε θεομά να του κάνει τον παρακάλετο. Ο καλλιτέχνης στην αρχή άρνήθηκε να τον ίκανοποιήσει, έπειτα όμως, όταν έμαθε ότι ο έξνος άνήκε σε μιά άριστοκρατική οικογένεια της Πάδουας και είχε άφήσει την πατρίδα του επίτηδες γι' αυτό το σκοπό, δέχθηκε. Ο Μεσσίνια, από σκοπό, άόχρησε την εγχασις την ίδια μέρα και την εξακολούθησε με τέτοιας δού λόκληρες έδωμάδες και έταλο καίτοι πια να τελειώσει, γιατί δεν ήλπιαν απ' την εικόνα παρά μερικές λεπτομέρειες.

Την ημέρα που ο Μεσσίνια έπρόκειτο να της συμπληρώσει κι' αυτές και την ώρα που ο έξνος έπόρεε μπροστά του, μπήκε μέσα στο εργαστήριό του καλλιτέχνην και κυριό του ότι τον περιμένει στον προθάλαμο μιά κυρία της άνωτάρας τάξεως, ή οποία ήθελε να του πη κάποια. Ο Μεσσίνια άφρασε τότε τη δουλειά του κι' έτρεξε να ιδή ποιά ήσαν αυτή που τον ζητούσε. Μόλις έκλεισε

ή πόρτα, ο εύγενης φρονιμότερος απ' το διδάσκαλό του, χρωμάτων και πήρε από εκεί ένα μικρό ριλιόδιο, απ' το οποίο είχε παρατηρήσει ότι ο Μεσσίνια έφερχνε μερικές σταγόνες στα χρώματά του. Έχοντας λοιπόν κι αυτός λίγες σταλαμιατίες ύγρου μέσα σ' ένα μπουκάλι που είχε μαζί του γι' αυτό κάθισε του.

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ο Μεσσίνια, ο οποίος δεν παρατήρησε φυσικά την κλοπή. Μόλις όμως έτελειωσε το πορτραίτο, άποστήριξε ότι το πλοίο δεν έπλεε με υπερβολική ταχύτητα και ότι ο ίδιος είχε σωθή βρισκοντας μιά θέσι στην τελευταία βάρκα του «Τιτανικού». Τότε ο πρόεδρος της επιτροπής τον έρώτησε:

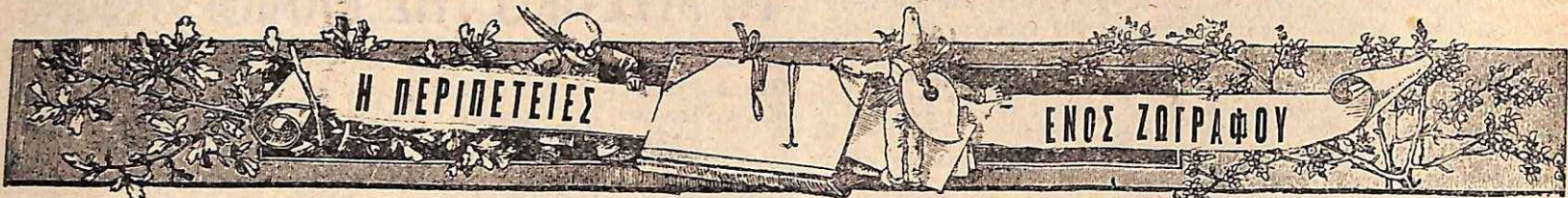
— Υπήρχαν άκόμα, τη στιγμή εκείνη που σωθήκατε σεις, γυναίκες και παιδά επάνω στον «Τιτανικό»; Ο πρόεδρος της Ουάϊτ Στάρ Λάιν τα έχασε και έτραβήσε βίβλιν όπου είχε δώσει καμιά ακριβή πληροφορία επί του σμυσιού αυτού.

Η ναυπήγησις του «Τιτανικού» είχε στοιχίσει περί τα 26 εκατομμύρια φράγκα. Ήταν άσφαλισμένος για τμήας ελατογραφίες. Ένα εκατομμύριο λίρών και ή άποζημιώσις που πληρώσαν εν έλφ ή άσφαλιστικές εταιρίες έφταναν τα 47.000.000.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η τρομερή τραγωδή του θεάτρου Ρήκη της Βιέννης.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ένας ήδυπαθής όνειροπόλος που δεν βρίσκει ήσυχία. Ο Γαλλογερμανικός πόλεμος. Μία ιστορική περιπέτεια του Μοντιτσέλλι. Το πορτραίτο του δημάρχου που άνοίγει τις πόρτες. Πώς πληρώνεται ο ιδιοκτήτης ενός πανδοχείου. Οι Κομμουνάροι στο Παρίσι, στα 1871. Κέρμοι ξωτικοί που υπάρχουν μονάχα στη φαντασία κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ζωή του ζωγράφου Αδόλφου Μοντιτσέλλι είναι γεμάτη από περιπέτειες. Τα περισσότερα χρόνια του τα πέρασε μέσα στη δυστυχία και τη φτώχεια. Την ευτυχία τη γνώρισε μόνο στις όνειροπολήσεις, στις όποιες συνήθε να παραδίδεται.

Ο Μοντιτσέλλι ήταν Ιταλικής καταγωγής μα έμενε στο Παρίσι. Ζούσε εκεί κατοικώντας σε διάφορες τρώγλες και με δυσκολία καριζώντας το ψωμί του από την τέχνη του. Όσοι, δεν ήταν και δυσχερή μένος από τη ζωή του αυτή, γιατί κατορθώνε μέσα στο όνειρο να βρισκεί την ευτυχία που του στερούσε η πραγματικότητα.

Έξαρνα όμως κηρύχτηκε ο Γαλλογερμανικός πόλεμος του 1870. Μέσα σε ένα χρόνο ο Ναπολέων Γ', αυτοκράτορας της Γαλλίας, ύπερσε μια σειρά από ήττες και στο τέλος τη σοβαρότερη από όλες, στο Σεδάν, όπου τα Γαλλικά στρατεύματα συνεντρίβησαν κυριολεκτικά. Μετά το Σεδάν, οι Γερμανοί προελαύνοντας ακράτητοι, έφτασαν στα πόρτα του Παρισιού.

Τότε ο Γάλλος στρατηγός Τροσύ, συγκεντρώνοντας τα Γαλλικά στρατεύματα στις Βερσαλλίες, αποφάσισε να κλείσει τις πόλες του Παρισιού, για ν' αντισταθεί στους Γερμανούς. Ο Μοντιτσέλλι βρέθηκε τότε σε δύσκολη θέση. Όλοι οι άντρες του Παρισιού έπρεπε να σπεύσει να καταταχθούν στο στρατό, για να προστατεύσουν την πατρίδα τους. Μα ο Μοντιτσέλλι, ο οποίος ποτέ στη ζωή του δεν είχε πιάσει όπλο στο χέρι του, δεν μπορούσε ούτε να σκεφθεί καν ένα τέτοιο πράγμα.

Εξέ άλλου, η στεργήσεις της παλιορκίας δεν τον ενθουσίαζαν καθόλου. Απεφάσισε λοιπόν να φύγει, ενόσω η πόλες του Παρισιού δεν είχαν κλείσει ακόμα. Και, χωρίς να χάνει καιρό, μαζεύει μέσα σ' ένα σακάκι μερικά απορρορούχα του, χρώματα, παλέττες και πινέλλα, καθώς και μερικές εικόνες του, τον φορτώνει και φεύγει από το υπόγειο όπου κατοικούσε. Βγαίνει απ' το Παρίσι και προχωρεί. Μα δεν είχε προφάσει να διανύσει μερικά χιλιόμετρα, όταν έξαρνα στη χωριό Κρετέν, τον σταματούν οι στρατιώτες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, καρτάζοντας τον υποπτο. Η εμφάνισή του προκαλεί την περιέργεια και των χωρικών, και μερικές χωριάτισσες, με τα μωρά στην άγκυλιά τους, πληθαίνουν και τον περιστοιχίζουν. Πολλοί ψιθυρίζουν μάλιστα την τουμμερή λέξη:

— Κατάσκοπος! Είμε κατάσκοπος των Γερμανών!... Στο τέλος, ο ύπαρχος

μαρκός της φρουράς τον σπρώχνει και τον οδηγεί στο δημάρχο του χωριού. Την εποχή εκείνη οι δημαρχοί ήταν και αστυνόμοι και διοικητές της περιφέρειάς των.

— Πώς λέγεσαι; τον έρωτά ο δήμαρχος.

Ο ζωγράφος του λέγει το όνομά του, μα εκείνος συρρώνει τα φρύδια. Το όνομα Μοντιτσέλλι είναι ξενικό, είναι υποπτο...

Τόν ρωτάει τι δουλειά κάνει και του ζητεί τα πιστοποιητικά της ταυτότητάς του. Μα ο Μοντιτσέλλι όχι μόνο δεν είχε πιστοποιητικά, αλλά δεν ήξευρε ούτε τίνος κράτος ήταν υπήκοος. Ποτέ του δεν είχε δώσει σε σημασία σ' αυτά τα πράγματα. Και άπαντα:

— Δεν έχω πιστοποιητικά... Είμαι ζωγράφος.

Το πρόσωπο του δημάρχου σκοτεινιάζει άκονα περισσότερο.

Ο ζωγράφος δεν είναι επάγγελμα. Ο Μοντιτσέλλι του δείχνει τους πίνακες που έχει στο σακάκι του, οδήμαχος τους κυττάζει, μα δεν πείθεται. "Όλοι ο κόσμος μπορεί να γίνει καλλιτέχνης, αλλά η καλλιτέχνης είναι η τέχνη, η τέχνη που είναι η τέχνη. Όσοι, δεν είναι καλλιτέχνης, είναι υποπτο. Και, χωρίς να χάνει καιρό, μαζεύει μέσα σ' ένα σακάκι μερικά απορρορούχα του, χρώματα, παλέττες και πινέλλα, καθώς και μερικές εικόνες του, τον φορτώνει και φεύγει από το υπόγειο όπου κατοικούσε. Βγαίνει απ' το Παρίσι και προχωρεί. Μα δεν είχε προφάσει να διανύσει μερικά χιλιόμετρα, όταν έξαρνα στη χωριό Κρετέν, τον σταματούν οι στρατιώτες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, καρτάζοντας τον υποπτο. Η εμφάνισή του προκαλεί την περιέργεια και των χωρικών, και μερικές χωριάτισσες, με τα μωρά στην άγκυλιά τους, πληθαίνουν και τον περιστοιχίζουν. Πολλοί ψιθυρίζουν μάλιστα την τουμμερή λέξη:

— Κατάσκοπος! Είμε κατάσκοπος των Γερμανών!... Στο τέλος, ο ύπαρχος

μαρκός της φρουράς τον σπρώχνει και τον οδηγεί στο δημάρχο του χωριού. Την εποχή εκείνη οι δημαρχοί ήταν και αστυνόμοι και διοικητές της περιφέρειάς των.

— Πώς λέγεσαι; τον έρωτά ο δήμαρχος.

Ο ζωγράφος του λέγει το όνομά του, μα εκείνος συρρώνει τα φρύδια. Το όνομα Μοντιτσέλλι είναι ξενικό, είναι υποπτο...

Τόν ρωτάει τι δουλειά κάνει και του ζητεί τα πιστοποιητικά της ταυτότητάς του. Μα ο Μοντιτσέλλι όχι μόνο δεν είχε πιστοποιητικά, αλλά δεν ήξευρε ούτε τίνος κράτος ήταν υπήκοος. Ποτέ του δεν είχε δώσει σε σημασία σ' αυτά τα πράγματα. Και άπαντα:

— Δεν έχω πιστοποιητικά... Είμαι ζωγράφος.

Το πρόσωπο του δημάρχου σκοτεινιάζει άκονα περισσότερο.

Ο ζωγράφος δεν είναι επάγγελμα. Ο Μοντιτσέλλι του δείχνει τους πίνακες που έχει στο σακάκι του, οδήμαχος τους κυττάζει, μα δεν πείθεται. "Όλοι ο κόσμος μπορεί να γίνει καλλιτέχνης, αλλά η καλλιτέχνης είναι η τέχνη, η τέχνη που είναι η τέχνη. Όσοι, δεν είναι καλλιτέχνης, είναι υποπτο. Και, χωρίς να χάνει καιρό, μαζεύει μέσα σ' ένα σακάκι μερικά απορρορούχα του, χρώματα, παλέττες και πινέλλα, καθώς και μερικές εικόνες του, τον φορτώνει και φεύγει από το υπόγειο όπου κατοικούσε. Βγαίνει απ' το Παρίσι και προχωρεί. Μα δεν είχε προφάσει να διανύσει μερικά χιλιόμετρα, όταν έξαρνα στη χωριό Κρετέν, τον σταματούν οι στρατιώτες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, καρτάζοντας τον υποπτο. Η εμφάνισή του προκαλεί την περιέργεια και των χωρικών, και μερικές χωριάτισσες, με τα μωρά στην άγκυλιά τους, πληθαίνουν και τον περιστοιχίζουν. Πολλοί ψιθυρίζουν μάλιστα την τουμμερή λέξη:

— Κατάσκοπος! Είμε κατάσκοπος των Γερμανών!... Στο τέλος, ο ύπαρχος

στην έρημια. Στο δρόμο οι περίπολοι του φέρουν χίλια εμπόδια. Είναι πειά νύχτα, όταν φτάνει στη Λυών. Μα δεν σταματά ούτε εκεί. Συνεχίζει το δρόμο του, γιατί στη Μασσαλία τον περιμένει η χήρα μητέρα του.

Σιγά-σιγά όμως τα λίγα χρήματά, που είχε πάρει μαζί του φεύγοντας από το Παρίσι, τελειώνουν. Στο τέλος φτάνει σε ένα πανδοχείο έντελως άπένταρος. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου τον αναγκάζει, για να του δώσει τη φάγη και να κοιμηθεί, να του ζωγραφίσει το σπίτι του, να του κάνει το πορτραίτο της γυναίκας του και το δικό του και κατόπιν να τους ζωγραφίσει και τους δυο μαζί.

Τους ζωγραφίζει από το σπίτι του. Αντί της εργασίας αυτής, που την έκανε μέσα σε ένα πρωινό, ο Μοντιτσέλλι κέρδιζε μιάς εβδομάδος τροφή και ύπνο, έξω από τον καπνό, που κάπνιζε.

Έφυγε τέλος απ' το πανδοχείο και εξακολούθησε την ίδια δουλειά σε όλο το δρόμο του. Συχνά, ή παργγελίες που έπαιρνε ήταν τόσο πολλές, ώστε άναγκαζόταν να μένει μια ολόκληρη εβδομάδα σε ένα χωριό.

Ο χειμώνας ήταν σφοδρός και άνεμος φυσούσε στους όποιους ή ρωμαντική του ψυχή αποζητούσε την ποθητή γαλήνη, την οποία ποτέ δεν του ήταν γραφό να βρή...

Όλη η ζωή του Μοντιτσέλλι υπήρξε, όπως είπαμε και στην αρχή, μια σειρά από περιπέτειες, στην πραγματικότητα και στη φαντασία. Γιατί και όταν ακόμα ο αλλόκοτος αυτός καλλιτέχνης έμενε ήσυχος σε ένα μέρος, και τότε ακόμα ταξίδευε με τη φαντασία του σε τόπους ξωτικούς, μαγικούς και όνειρεμένους, στους όποιους ή ρωμαντική του ψυχή αποζητούσε την ποθητή γαλήνη, την οποία ποτέ δεν του ήταν γραφό να βρή...

Κάποιος αγαθός επαρχιώτης συνάντησε μια μέρα στην πρωτεύουσα κάποιον παλιό φίλο του που μόλις είχε γυρίσει απ' την Αμερική, όπου ήταν ξενητεμένος από πολλά χρόνια.

— Ακούε, αδερφέ, να μη μου γράψης ένα γράμμα τσόν καιρό!... του λέει ο επαρχιώτης.

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

— Μα είχα λησμονήσει τη διέθυνσή σου, έφρεις...

— Και δεν μου γράφεις, καυμένο, να σου την ξαναστείλω!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΟΦΩΝ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Η άνεξικακία και η υπομονή των σοφών. Το σκυλάκι του Νεύτωνα. Πώς μετέβαλε σε τέφρα την εργασία ολεκληρών έτών. Πώς αντίκρουσε ο Νεύτων την καταστροφή. Ο άφηρημένος φίλος του Καρλάι. Τα χειρόγραφα της Γαλλικής Επανάστασης που χρησιμοποιούνται για προσάνναμα. Μία εργασία που ξαναρχίζει πάλι. Το πάθημα ενός φυσιοδίφου. Όπου οι ποντικοί του καταστρέφουν την εργασία του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είμε γνωστό πως όλοι οι μεγάλοι σοφοί και οι μεγάλοι επιστήμονες, παρά τις «βίδες» που έχουν μερικοί απ' αυτούς, είναι σχεδόν κατά κανόνα άνθρωποι αγαθοί και άνεξικακίοι σάν μικρά παιδιά. Η υπομονή τους και η επιμονή τους κατά την εκτέλεση της εργασίας τους, είναι ένα πράγμα αφάνταστο για ένα κοινό άνθρωπο.

Ένα αξιοθαύμαστο παράδειγμα υπομονής και άνεξικακίας μας δείχνει το έπεισόδιο του μεγάλου Άγγλου αστρονόμου Ίσακ Νεύτωνα με το σκύλο του Ντιάμντ. Ο μέγας αστρονόμος εργαζόταν ένα βράδυ στο γραφείο του, συντροφευμένος από τον πολυαγαπημένο σκύλο του. Σε μία στιγμή ο Νεύτων διέκοψε την εργασία του και βγήκε έξω από το δωμάτιό του για λίγα λεπτά. Μόλις όμως ξαναγύρισε, είδε με τρόμο όλα του τα χειρόγραφα, που ήταν άκουμπασμένα επάνω στο γραφείο, να καίγονται!...

Τι είχε συμβή;

Απλούστατα, ο Ντιάμντ είχε επωφεληθεί της απουσίας του κυρίου του και είχε πηδήσει επάνω στο γραφείο για να ληψί τι ήταν εκείνο που απασχολούσε τον Νεύτωνα. Καθώς πηδούσε όμως, έριξε κάτω το αναμμένο κερί κι έτσι όλα τα χαρτιά που ήταν επάνω στο γραφείο έπασαν φωτιά. Στα χαρτιά όμως αυτά ακριβώς ήταν σημειωμένες ή λύσεις και τα εξαχόμενα από τα πιο περίπλοκα και πιο δύσκολα αστρονομικά προβλήματα, και για να βγάλη τα συμπεράσματα αυτά ο δυστυχής Νεύτων είχε παιδευτή χρόνια ολόκληρα! Και να πού τη στιγμή εκείνη όλοι οι κόποι του βρίσκονταν μπροστά του μεταμορφωμένοι σ' έναν άμορφο σωρό στάχτης!...

Και όμως, αντικρίζοντας αυτή τη συμφορά, ο Νεύτων εφέθηκε σάν πραγματικός ανώτερος άνθρωπος. Οδηγεί τις φωνές έβαλε, ούτε τον σκύλο του έδειρε. Του έλεπε μόνο με λύπη:

— Άχ, Ντιάμντ, αυτή τη φορά σ' αλήθεια με λυπήσε πολύ!...

Όστερα κάθισε στο γραφείο του με το σιωπηλό ήρωισμό της υπομονής και άρχισε πάλι από την αρχή να καταστρώνει τους υπολογισμούς του και τις αλγεβρικές του εξισώσεις. Είχε όμως την ευτυχία να τελειώσει το έργο του πριν πεθάνη και να το ληψί αναγνωρίζεται και να θαυμάζεται απ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Καρλάι. Ο περίφημος ιστορικός είχε τελειώσει το χειρόγραφο του πρώτου τόμου του περιήμου έργου του για την Γαλλική Επανάσταση και το έδωσε στον καλύτερο του φίλο για να το διαβάσει. Η κακή τύχη όμως τα έφερε έτσι, ώστε ο φίλος του, μόλις έφτασε στο σπίτι του, ν' άκουμπήσει το δέμα με το χειρόγραφο σε μία καρέκλα του διαδρόμου και να το ξεχάσει έντελως εκεί. Έτσι πέρασαν κάμποσες εβδομάδες, όταν έξαρνα μία μέρα ο τυπογράφος ειδοποίησε τον Καρλάι πως χρειαζόταν το χειρόγραφο. Ο συγγραφέας έστειλε την υπηρέτριά του στο σπίτι του φίλου του και ζήτησε το έργο του. Τότε ο άφηρημένος φίλος θυμήθηκε ότι ο Καρλάι του είχε δώσει τα χειρόγραφα του και καταστρά-

γειλαν την τραγική είδηση δεν είχε γνωστό. Ασφαλώς θα του έτοιχισε πολύ γιατί, επειδή είχε τελειώσει το έργο του, είχε κρίνει περιττό να φυλάξει τις διάφορες σημειώσεις επί τη βάση των οποίων το είχε γράψει.

"Όση όμως κι αν ήταν η άπελπασία του, δεν έχάθησε με σταυρωμένα χέρια, γιατί το έργο έπρεπε να παραδοθή όσο το δυνατόν ταχύτερα στον εκδότη. Ο Καρλάι λοιπόν δεν έχασε το κουράγιο του. Έλαβε άμέσως την ήρωική απόφαση να επιδοθή και πάλι στη συγκέντρωση των αναγκαίων στοιχείων και στη συγγραφή του έργου του. Η υπομονή του και η εργατικότητα του έστέφθησαν από επιτυχία, το νέο σύγγραμμά έγινε εξ ίσου τέλειο όσο και το παλιό, και ο Καρλάι ά-

πλήθυνε, χάρις σ' αυτό, ακόμη μεγαλύτερη δόξα!...

Στους δυο μεγάλους ήρωες της υπομονής, που αναφέραμε, πρέπει να προστεθί και ένας τρίτος: Ο Αμερικανός φυσιοδίφης Άρντμουτον. Αυτός διηγείται ένα παρόμοιο τραγικό πάθημα του μόνος του:

«Είχα άπασχοληθή, γράφει, επί χρόνους και είχα σχεδιάσει εν τού φυσικού διαβάσει ούτε λέξει — τις χρησιμοποιήσε όλες για προσάνναμα! Τέτοιο οικτρό τέλος είχε βρή ή εργασία ολόκληρη των έτών του μεγάλου ιστορικού!... Έννοείται ότι δεν ήταν και τόσο εύκολο πράγμα για το φίλο του μεγάλου φυσιοδίφου να αναγγείλη στον Καρλάι τη φοβερή αυτή απώλεια. Πώς εφέθηκε ο Καρλάι όταν του ανήγ-

πλήθυνε, χάρις σ' αυτό, ακόμη μεγαλύτερη δόξα!...

Στους δυο μεγάλους ήρωες της υπομονής, που αναφέραμε, πρέπει να προστεθί και ένας τρίτος: Ο Αμερικανός φυσιοδίφης Άρντμουτον. Αυτός διηγείται ένα παρόμοιο τραγικό πάθημα του μόνος του:

«Είχα άπασχοληθή, γράφει, επί χρόνους και είχα σχεδιάσει εν τού φυσικού διαβάσει ούτε λέξει — τις χρησιμοποιήσε όλες για προσάνναμα! Τέτοιο οικτρό τέλος είχε βρή ή εργασία ολόκληρη των έτών του μεγάλου ιστορικού!... Έννοείται ότι δεν ήταν και τόσο εύκολο πράγμα για το φίλο του μεγάλου φυσιοδίφου να αναγγείλη στον Καρλάι τη φοβερή αυτή απώλεια. Πώς εφέθηκε ο Καρλάι όταν του ανήγ-

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

τα πολύτιμα σχέδια σ' ένα χοντρό κασσόνι και το κασσόνι αυτό το παρέδωσα σ' ένα στενό συγγενή μου για να μου το φυλάξη κατά το διάστημα της απουσίας μου.

«Έκανα, πράγματι, το ταξίδι μου και όταν γύρισα πίσω, ύστερ' από λίγους μήνες, έτρεξα άμέσως στο συγγενή μου για να του ζητήσω το κασσόνι μου. Τό παρέλαβα, πράγματι, σσόν και άδελφές — εξωτερικώς τουλάχιστον — και, μόλις γύρισα στο σπίτι μου, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να το άνοίξω για να άποθανώσω τους θησαυρούς μου. Τό θέαμα όμως που παρουσιάστηκε τότε στά μάτια μου ήταν τραγικό. Ένα ξέγυος ποντικόν είχε κατορθώσει να εισχωρήσει στο κασσόνι και να εγκαταστήση εκεί τη φωλιά του. Η ποντικίνα είχε γεννήσει μέσα και είχε άναθρέψει εκεί όλα τα παιδιά της. Για να τους κάνει μαλακό το στρώμα τους είχε ροκανήσει κι' αυτή κι' ο σύγγυός της τά σχέδιά μου και τά είχαν μεταβάλει σε μικροσκοπικά κουρελάκια! Δεν είχε μείνει τίποτε από τά διακόσια φύλλα της εργασίας μου...

«Στην αρχή μου φάνηκε πως θα πάθαινα συγγοχή. Όστερα όμως άνέκτησα τό θάρος μου. Σηκώθηκα, πήρα τό τουφέκι μου, τόν χαρτοφυλάκιό μου και τό μολύβι μου και βγήκα πάλι έξω στά δάση για να ξαναρχίσω την εργασία μου. Ήμουν εύθυμος και εύδιάθετος σάν νά μη μου είχε συμβή τίποτε. Μέσα σε τρία χρόνια συνεπλήρωσα πάλι τη συλλογή μου και, πρὸς μεγάλη μου χαρά και ικανοποίηση, τά νέα μου σχέδια ήταν πάλι περισσότερα από τά παλαιά!...

Κι' έτσι άνταμείφθηκε ο άφανής ήρωισμός ενός ήρωος της υπομονής!...

Στους δυο μεγάλους ήρωες της υπομονής, που αναφέραμε, πρέπει να προστεθί και ένας τρίτος: Ο Αμερικανός φυσιοδίφης Άρντμουτον. Αυτός διηγείται ένα παρόμοιο τραγικό πάθημα του μόνος του:

«Είχα άπασχοληθή, γράφει, επί χρόνους και είχα σχεδιάσει εν τού φυσικού διαβάσει ούτε λέξει — τις χρησιμοποιήσε όλες για προσάνναμα! Τέτοιο οικτρό τέλος είχε βρή ή εργασία ολόκληρη των έτών του μεγάλου ιστορικού!... Έννοείται ότι δεν ήταν και τόσο εύκολο πράγμα για το φίλο του μεγάλου φυσιοδίφου να αναγγείλη στον Καρλάι τη φοβερή αυτή απώλεια. Πώς εφέθηκε ο Καρλάι όταν του ανήγ-

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

τα πολύτιμα σχέδια σ' ένα χοντρό κασσόνι και το κασσόνι αυτό το παρέδωσα σ' ένα στενό συγγενή μου για να μου το φυλάξη κατά το διάστημα της απουσίας μου.

«Έκανα, πράγματι, το ταξίδι μου και όταν γύρισα πίσω, ύστερ' από λίγους μήνες, έτρεξα άμέσως στο συγγενή μου για να του ζητήσω το κασσόνι μου. Τό παρέλαβα, πράγματι, σσόν και άδελφές — εξωτερικώς τουλάχιστον — και, μόλις γύρισα στο σπίτι μου, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να το άνοίξω για να άποθανώσω τους θησαυρούς μου. Τό θέαμα όμως που παρουσιάστηκε τότε στά μάτια μου ήταν τραγικό. Ένα ξέγυος ποντικόν είχε κατορθώσει να εισχωρήσει στο κασσόνι και να εγκαταστήση εκεί τη φωλιά του. Η ποντικίνα είχε γεννήσει μέσα και είχε άναθρέψει εκεί όλα τα παιδιά της. Για να τους κάνει μαλακό το στρώμα τους είχε ροκανήσει κι' αυτή κι' ο σύγγυός της τά σχέδιά μου και τά είχαν μεταβάλει σε μικροσκοπικά κουρελάκια! Δεν είχε μείνει τίποτε από τά διακόσια φύλλα της εργασίας μου...

«Στην αρχή μου φάνηκε πως θα πάθαινα συγγοχή. Όστερα όμως άνέκτησα τό θάρος μου. Σηκώθηκα, πήρα τό τουφέκι μου, τόν χαρτοφυλάκιό μου και τό μολύβι μου και βγήκα πάλι έξω στά δάση για να ξαναρχίσω την εργασία μου. Ήμουν εύθυμος και εύδιάθετος σάν νά μη μου είχε συμβή τίποτε. Μέσα σε τρία χρόνια συνεπλήρωσα πάλι τη συλλογή μου και, πρὸς μεγάλη μου χαρά και ικανοποίηση, τά νέα μου σχέδια ήταν πάλι περισσότερα από τά παλαιά!...

Κι' έτσι άνταμείφθηκε ο άφανής ήρωισμός ενός ήρωος της υπομονής!...

Στους δυο μεγάλους ήρωες της υπομονής, που αναφέραμε, πρέπει να προστεθί και ένας τρίτος: Ο Αμερικανός φυσιοδίφης Άρντμουτον. Αυτός διηγείται ένα παρόμοιο τραγικό πάθημα του μόνος του:

«Είχα άπασχοληθή, γράφει, επί χρόνους και είχα σχεδιάσει εν τού φυσικού διαβάσει ούτε λέξει — τις χρησιμοποιήσε όλες για προσάνναμα! Τέτοιο οικτρό τέλος είχε βρή ή εργασία ολόκληρη των έτών του μεγάλου ιστορικού!... Έννοείται ότι δεν ήταν και τόσο εύκολο πράγμα για το φίλο του μεγάλου φυσιοδίφου να αναγγείλη στον Καρλάι τη φοβερή αυτή απώλεια. Πώς εφέθηκε ο Καρλάι όταν του ανήγ-

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Εξ ίσου ήρωικά φέθηκε σ' ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό και ο μέγας Άγγλος Φίλιππος...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

«Όπως αναγγέλλουν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά μόδας, θα φορεθούν πολύ το χειμώνα φορέματα από λαινάς τριών αποχρώσεων, όπως π.χ. καφέ, κίτρινα, άσπρα ή γκριζα σκούρα, γκριζα ανοιχτά και άσπρα.

— Από λαινάς θα γίνουνται όμως μόνον τα φορέματα και επανωφόρια που-τουν-άλλε.

— Κοστούμια και επανωφόρια λού-σου θα γίνουνται από βελούδο ή ντρέ, πρό πάντων μαύρο.

— Το βελούδο, το προσωρισμένο για φορέματα, είναι πολύ πιο λεπτό από το βελούδο των επανωφορίων. Είναι τόσο λεπτό και μαλακό, ώστε γίνονται από αυτό φορέματα με βολάν και γκοντέ, που είναι τόσο της μόδας εφέ-τος.

— Πολλά φορέματα και επανωφό-ρια ακόμα γίνονται με άμπισμαίν.

Φορέματα όμως με άμπισμαίν πηγαί-νουν μόνο σε χαλοκατωμένους ώμους.

— Είναι πολύ της μόδας εφέτος στα φορέματα ή μαντιλάκια κάτω μπάντες που σχηματίζουν γκοντέ. Η μπάν-τες αυτές προσαρμόζονται μόνο στην τάγια και αφιόνονται ελεύθερες στα πλάγια, ώστε να φαίνεται ανάμεσα το φουρώ.

— Άρκετά από τα εφετεινά βε-λουδινα φορέματα γαρνίζονται με μπάντες από γούνα.

— Επίσης κατά το χειμώνα, θα φορεθούν πολύ τα φορέματα από δαν-τέλλα μαύρη και από δαντέλλα χρω-ματιστή. Θα είναι δε πολύ αν-βόγκ, τόσο ή λεπτές δαντέλλες, όσο και ή χονδρές, καθώς και ή δαντέλλα «γκιπούρ».

— Φορέματα όμως ολόκληρα θα γίνονται μόνον από δαντέλλα λεπτή.

Η χονδρή δαντέλλα θα χρησιμοποι-είται μόνο για γαρνιτούρα.

— Θα φορεθούν ακόμα κατά το χει-μώνα και φορέματα από σατέν ή από βελούδο, γαρνιρισμέ-να με μία μπέρτα στο κορμάκι, ή μ' ένα βολάν κάτω στη φούστα, από χονδρή δαντέλλα «γκιπούρ».

— Επίσης θα φο-ρεθούν και φορέμα-τα γαρνιρισμένα με δύο ή τριών απο-χρώσεων δαντέλλα.

— Τα χρώματα που θα επικρατή-σουν εφέτος, για τα βράδια, θα είναι το μπλέ, το καφέ, το μαύρο, το άσπρο, το κοραλλί, το ρόζ, το κίτρινο, το πρά-σινο και το κόκ-κινο.

— Στα εφετεινά φορέματα, τα κορ-μάκια θα είναι εφάρ-μοστά, ή δε μέση

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

θα σημειώνεται ή με μία ζώνη, ή με μία όμοιαδήποτε γαρνιτούρα.

— Η φούστα πάλι θα είναι πολύ άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

Η φούστα αυτές πότε θα φαρδύνουν άμείσως κάτω από τη ζώνη και πότε πλατειές και θ' αποτελούν αντίθεσι κάτω από τους γοφούς. Θα είναι επί- με την ίδια γραμμή των κορμαζών.

πλέον μακρύτες και θα σχηματίζουν γκοντέ, πάν. μύτες και παννώ, που θα λήγουν συχνά σε ούρες.

— Με τα φορέματα αυτά θα φορε-θούν και φουρώ τόσο στενά εφαρμο-σμένα στο σώμα, ώστε, αν το ύφα-σμα του φορέματος είναι διαφανές, να διακρίνεται κάτω από αυτό ή σιλουέ-τα του σώματος, λεπτή και αρμονική.

— Μερικές ζώνες ντραπέ στην τα-γία, θα λήγουν πίσω σ' ένα μεγάλο πούφ, σαν εκείνα που εσυνθηζόντο κατά το 1880 και του οποίου ή πολύ μακρύτες άκρες θα σχηματίζουν μία διπλή ούρα.

— Η πούλιες θα είναι εφέτος πολύ της μόδας. Θα γαρνίζονται μ' αυτές φορέματα και καπέλλα βραδυά, κα-θώς και τσάντες βραδυές και απο-γευματινές.

— Θα ιδούμε επίσης και τσάντες απογευματινές από δέρμα, από ντρέ ή από τσόχα, γαρνιρισμένες με διά-φορα σχέδια από πούλιες.

— Τσάντα από δέρμα κόκκινο θα γαρνίζονται με χρυσές πούλιες και θα έχη φερμουάρ χρυσό. Τσάντα πάλι από δέρμα ή ύφασμα μαύρο θα γαρνί-ρεται με πούλιες άσημένιες και θα κλείνι με φερμουάρ άσημένιο.

— Έννοείται ότι ή τσάντες αυτές θα συνοδεύουν μόνο λουσάτες απογευ-ματινές τουαλέτες.

— Η βραδυές τσάντες γίνονται συνήθως από το ίδιο ύφασμα του φο-ρέματος.

— Θα είναι πολύ της μόδας εφέτος μικρά μπουκετάκια από φέτρ, στα ρεβέρ των ταγιέρ και των επανωφο-ρίων.

— Μπορείτε μάλιστα να σχεδιάσε-τε μόνες σας μικρά άνθη, ή, σχήμα-τος θέλετε, από ένα παλιό φέτρ. Α-φού τα κόψετε στο σχήμα που προ-τιμάτε, τα τρυπάτε στη μέση και προσαρμίζετε ένα μικρό ποντόν από μαλλί, το οποίον σχηματίζει την καρ-διά του άνθους.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Α') Όραία του- αλέττα από σατέν ή ν μαύρο και δαντέλλα μαύρη και άσπρη, πολύ κατάλληλη για γάμους κι' επί σ η- μες δεξιώσεις απο-γευματινές.

Β') Φόρεμα για γάμους, επίσης με ε βαπτίσεις κλπ. για νεαρές δεσποινίδες. Γίνεται από κρεπ- ζωφές ρόζ ή κίτρι-νη ανοιχτή. Η φού-στα σχηματίζει τέσ-σερες μύτες κάτω.

Γ') Όραίο φό-ρεμα χορού με κορ-σάο εφαρμοσμένο α-πό σατέν ή α π ρ ο, κεντημένο με πού-λιες. Η φούστα ά-νιση, από μοναελί-να άσπρη, με πορ-ντούρα από μα δ ρ ο σατέν. Το ά ν θ ας σόν όμο, άριστορά, είναι από μαύρο βε-λούδο.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

(Όρθοφονικά)

ΔΙΣΚΟΙ

(Ηλεκτρικοί)

ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ, Σταδίου 3

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νοταρά 53 γ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκή 22 Μέγαρον Βικτώρια

ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9Α ΑΘΗΝΑΙ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

ΑΝΘΗ

PARFUMES

ΜΕ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟΝ

ΑΡΩΜΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

ΔΙΑ ΜΠΟΥΤΟΝΙΕΡΕΣ

Θέλετε να κάμετε
οικονομίαν ;

Να βγάψτε μόνη σας τα πε-
ρίνα σας φορέματα με Γερ-
μανικάς βαφάς μαρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και-
νούργια.

ΑΙ βαφαί ARTI πωλούνται εις
τά Φαρμακεία και τας Έμ-
πορικά της Ξυνοικίας σας εις
60 μεδέρτους χρωματισμούς.

Γεν. Άντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Άθηναι, Λέκκα 21α.

ΔΙΑ ΤΥΓΣ ΦΥΜΑΤΙΟΥΣ

Έξεδόθη και πωλείται εις όλα
τά βιβλιοπωλεία Άθηνών α'Ο
Πρακτικός Όδηγός της άνευ μα-
γειρικού άλατος διαίτης των φυ-
ματικών του καθηγου του Πα-
HERRMANNEDORFER

νεπιστημίου του Βερολίνου
κατά μετάφρασιν έν του Γερμα-
νικού υπό

ΓΕΩΡΓ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΟΥ

Ίατρον—Χειρουργον

Όδός Σίνα 9. Αριθ. τηλεφ. 3-72.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μη λησμενητε
ετι μόνον με την
ΒΑΦΗ VAUBRY

ήμπεριτε να βά-
ψετε με επιτυχίαν
τα φορέματά σας.

Άποφύγετε τας απομμήσεις.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΟΜΑΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Γερμανικόν ραδιό-
φωνον «CONCERT»

άποδίδει εις αφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και στοι-
χίζει λιγώτερα άπ' ετι ένας
καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT» εί-
νε δ άπαραίτητος σύντροφος
κάθε σπιτιού.

Πωλείται : Γραφείον Π. ΤΣΑ-
ΓΚΑΡΗ. Άθηναι, Λέκκα 21α.

ΩΡΑΙΟΝ ΣΤΗΘΟΣ

8' ΑΠΟΚ' ΗΣΕΤΕ

Μόνον διά των

ΥΠΕΙΘΟΝ

ΠΡΟΤΟΝΤΟΝ

ΤΟΥ

DOCTEUR

MONTEIL

του Πανεπιστημίου των Παρισίων

8-10 Passage Choiseul-PARIS

ΤΑ ROBUSTENS PILLS

Διά την ανάπτυξιν των μαστών

των όρνθων διά την τόνωσιν

και άνιζωογόνησιν των μαστών.

Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν

Εις τας Έπαρχίας έναντι διαχ. 5.

Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ, Άγ. Κωνσταντίνου 19

ΑΘΗΝΑΙ

«Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ»

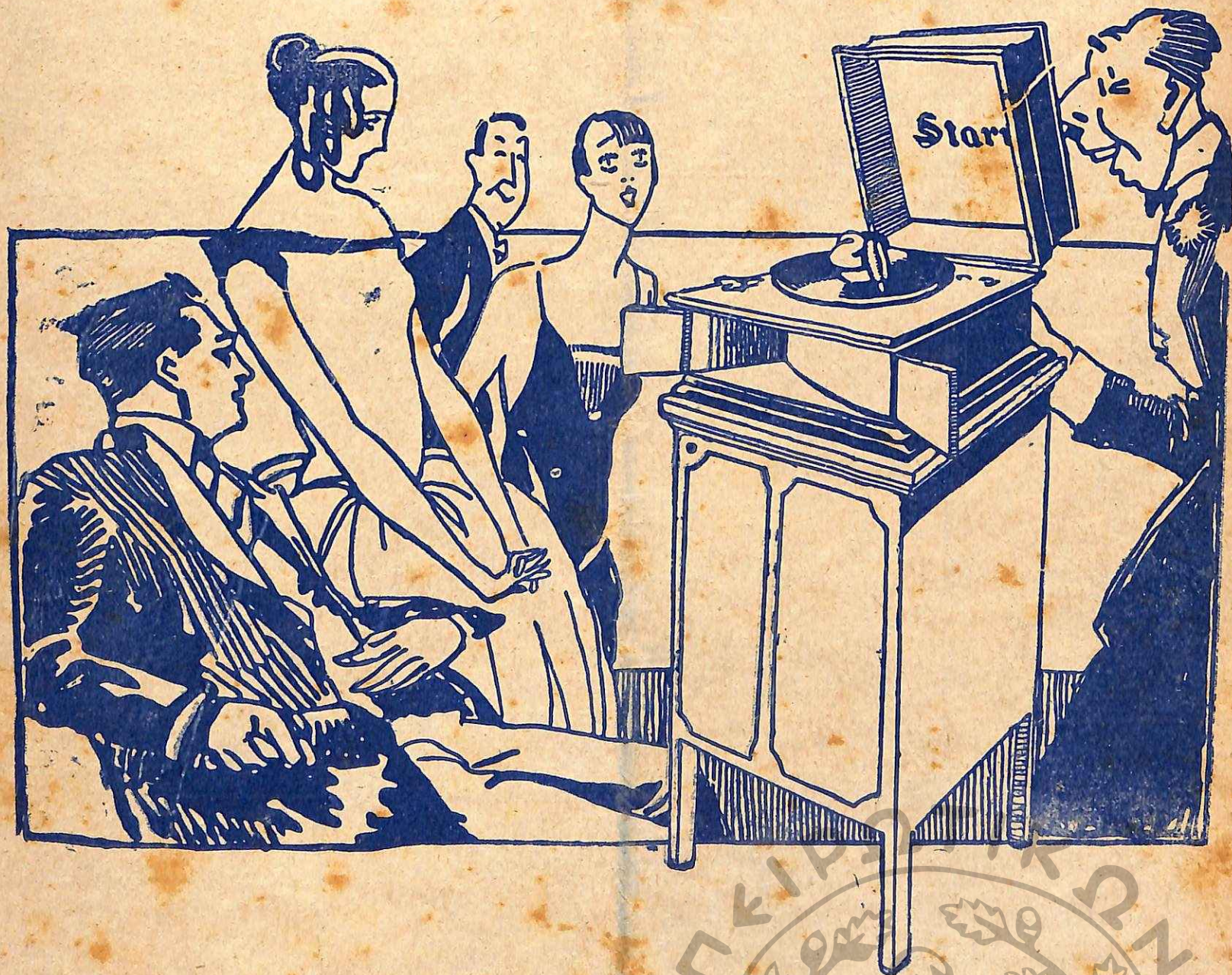
Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμών-
ται πρὸς 3 δρχ. έκαστον.

Άγοράζετε όλοι τὸ
«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΛΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΛ ΑΡΣΕΝΕΙΟΥ 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α
ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84